TERESA SOLANA

O CRIMĂ IMPERFECTĂ

Câștigător al Premiului Brigada 21 pentru cel mai bun thriller în catalană

virtual-project.eu

TERESA SOLANA

O CRIMĂ IMPERFECTĂ

Traducere din limba spaniolă:
ADRIANA STERIOPOL

www.virtual-project.eu

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOLANA, TERESA
O crimă imperfectă / Teresa Solana; trad. și note: Adriana Steriopol. – București: Editura RAO, 2013
ISBN 978-606-609-412-2

I. Steriopol, Adriana (trad.)

821.134.2-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TERESA SOLANA
Un crim imperfecte
© Teresa Solana, 2006
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba spaniolă
ADRIANA STERIOPOL

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-412-2

PARTEA ÎNTÂI

1

Pe fratele meu Borja nu-l cheamă Borja. Îl cheamă Pep (sau Josep). Şi nici numele lui de familie nu este Masdéu-Canals Sáez de Astorga. Pe amândoi ne cheamă Martínez după tată şi Estivill după mamă.

Spre deosebire de Borja, adică de Pep, eu păstrez prenumele cu care m-au botezat părinţii mei şi numele lor de familie: pur şi simplu Eduard (chiar Eduardo în DNI[1]) Martínez Estivill. Fratele meu, în schimb, se numeşte (sau mai curând îşi zice) Borja Masdéu-Canals Sáez de Astorga, şi asta în ciuda faptului că în cartea lui de identitate, expirată cu mulţi ani în urmă, apare ca *José Martínez Estivill, născut la Barcelona, fiul Rosei şi al lui Francisco.* Bineînţeles că nimeni nu ştie că eu şi Pep (adică Borja) suntem fraţi. Mai precis, fraţi gemeni. De ştiut, nu o ştie nici măcar soţia mea.

Părinţii noştri s-au născut la Barcelona, dar pe linie paternă bunicii şi străbunicii proveneau din Soria[2]. În cazul familiei imaginare a lui Borja-Pep, după cum chiar el povesteşte, tatăl

---

[1] Abreviere pentru denumirea în spaniolă a *Documentului Naţional de Identitate / Documento Nacional de Identidad*

[2] Capitala provinciei Soria aparţinând de Comunitatea Autonomă Castilia şi León

lui era din Lérida[1], fratele mai mic al unei familii cu o importantă avere în pământuri cultivabile și vaci de lapte în ținutul Alt Urgell, iar mama lui, o bogată moștenitoare originară din Santander[2], oraș în care falșii părinți ai lui Borja au hotărât să se instaleze atunci când, chipurile, s-au căsătorit și unde el zice că s-a născut.

Această abilă disperare genealogică îi este de folos fratelui meu Pep ca să justifice faptul că, în ciuda acestor impresionante nume de familie de viță veche și a unui însemnat patrimoniu familial pe care cică l-ar fi moștenit (deoarece se prezintă ca fiind singur la părinți, ca să nu complice și mai mult lucrurile), familia Masdéu-Canals Sáez de Astorga nu este cunoscută în Barcelona. Fratele meu are grijă să explice, în legătură cu situația sa financiară precară, că familia lui este una dintre acele vechi familii, în mod inevitabil scăpătată, care își afundă rădăcinile arborelui genealogic în obscure nume de familie aristocratice cu o confuză ascendență medievală.

– Tatăl meu, obișnuiește să explice Borja (de acum încolo mă voi referi la el cu numele prin care îl cunoaște toată lumea și pe care eu însumi m-am deprins să-l folosesc), n-a știut să se adapteze la vremurile moderne și a sfârșit prin a-și pierde toată averea. Investise totul în afacerea familiei, la Santander, și de fapt reușise să strângă o avere... Dar vremurile s-au schimbat. A avut loc faimoasa reconversie și, de parcă n-ar fi fost de-ajuns, tatăl meu a avut o problemă serioasă cu Fiscul, nu din vina lui, se înțelege de la sine, ci a unui nenorocit de contabil care l-a făcut să piardă o grămadă de bani, spune el cu o înfățișare serioasă și cu un strop de mândrie și de resemnare fatalistă, dar fără ca vocea să-i tremure câtuși de puțin.

---

[1] Capitala provinciei cu același nume din Comunitatea Autonomă Catalonia (în catalană, Lleida)

[2] Capitala provinciei Santander aparținând de Comunitatea Autonomă Cantabria, situată în nordul Spaniei, pe coastele Mării Cantabrice

Pentru că suntem gemeni bivitelini, eu și fratele meu Borja nu ne asemănăm fizic. Vreau să spun că, în realitate, nici măcar nu părem a fi frați. Fără îndoială, el a moștenit mai multe însușiri de la familia mamei noastre, mai deșirată și mai optimistă, iar eu, din partea tatălui nostru, oameni mai bondoci și mai taciturni. De fapt, Borja este mezinul, căci a ieșit la două minute după ce m-am născut eu. Totuși, din când în când, fratele meu se amuză să-mi aducă aminte că, dacă am fi fost fiii unui rege (fii legitimi, desigur), moștenitorul tronului ar fi fost el, nu eu. În ceea ce mă privește, îi răspund mereu că poate sta liniștit, că sunt convins că nu ne-am fi luat la bătaie pentru onoarea aceea. În cazul meu, această încrâncenare a monarhiilor de a păstra intacte orgolioasele vestigii ale ignoranței din alte vremuri îmi ia mai curând o povară de pe suflet, poate pentru că, dintre noi doi, eu sunt cel timid și nehotărât, iar el, cel temperamental și îndrăzneț.

Fiind gemeni, amândoi am împlinit patruzeci și cinci de ani în luna mai, dar trebuie să recunosc că Borja pare ceva mai tânăr. Este tot neînsurat, deși de ceva vreme are un fel de iubită mai mult sau mai puțin stabilă care are grijă să-l plimbe prin cele mai selecte cercuri din Barcelona. Singura piedică pe care o prezintă această relație – în funcție de cum sunt privite lucrurile, bineînțeles – este faptul că e vorba de o femeie măritată.

Din câte am înțeles, soțul tinerei (care în realitate nu mai e chiar atât de tânără) are mulți bani și puțin timp pentru familie. Dar, după cum deduc din ceea ce îmi povestește Borja uneori, nici ea nu este tocmai săracă lipită pământului. Fata, pe care o cheamă Mercedes, aparține acelui grup de avocate de succes cu birouri în zona înaltă a Barcelonei, absolvente ale universității Abat Oliba. Se ocupă de același lucru cu care obișnuiesc să-și câștige existența cei care studiază în aceste prestigioase și costisitoare instituții de sub auspiciile catolicilor cu dare de mână, cu alte cuvinte, să facă în așa fel încât bogații să nu fie

nevoiți să plătească prea multe impozite. De obicei, Borja și Merche se văd puțin în fiecare după-amiază și își petrec împreună unele weekenduri, când soțul ei este plecat în călătorie, ceea ce pare că se întâmplă destul de des, pentru că soțul lui Merche, om de afaceri și proprietar al unor fabrici în China (sau nu știu exact ce anume, dar deține ceva în China), este unul dintre acei oameni de succes care au năravul ancestral de a și-o trage, în mod frecvent, cu secretarele și cu cele care îi merită atenția, în timpul unor călătorii de afaceri având de obicei ca destinație vreun loc înzestrat cu o plajă tropicală. Din câte îmi spune Borja (căruia îi datorez aproape toate cunoștințele mele despre modul de funcționare a claselor înalte din Barcelona), formează un cuplu modern și tipic pentru acest mediu social, cu alte cuvinte, cu odrasle și activități sociale în comun și conturi și vieți separate. Merche are un fiu adolescent care le cam trage prea mult pe nas (bănuiesc că și mama lui face la fel), în vreme ce Borja, din câte știe el, nu are copii. Singurul viciu oarecum îngrijorător pe care i-l cunosc este whisky-ul Cardhu, de care, din fericire, nu poate abuza prea mult din cauza situației sale financiare, permanent delicate. În ceea ce privește viața sentimentală a lui Borja înainte de apariția lui Merche, nu știu practic nimic.

De fapt, și în ciuda relației strânse pe care o avem în prezent, ultimii douăzeci de ani din viața fratelui meu constituie un mister care se luminează în mod sporadic atunci când, sub efectul whisky-ului Cardhu, Borja scapă câte o mărturisire de care profit ca să reconstitui cu răbdare unele episoade din viața lui. Datorită acestei băuturi scoțiene am putut afla că a pus piciorul în Australia, că în Germania a făcut foamea și că pentru nimic în lume n-ar mai munci ca bucătar pe un tanc petrolier. Am reușit să aflu, de asemenea, că a trăit câțiva ani la Paris, dar despre asta voi vorbi mai încolo.

Eu sunt însurat în continuare cu aceeași femeie, cu Montse a mea dintotdeauna, și am trei copii: două fete de paisprezece

ani, gemene identice, şi un băieţel cum nu se poate mai neastâmpărat care va împlini în curând trei ani. Fratele meu Borja încă se mai poate mândri cu un splendid păr şaten (căruia sunt convins că frizerul Iranzo îi adaugă câteva nuanţe blonde o dată pe lună) şi îi plac cravatele de mătase, costumele la două rânduri în stil englezesc şi mocasinii italieneşti. Eu prefer catifeaua reiată şi blugii, cămăşile în carouri, matlasate iarna, şi pantofii cu şireturi. Deşi avem aproape aceeaşi înălţime, în jur de un metru şaptezeci şi cinci, îl depăşesc în greutate cu vreo douăsprezece kilograme, dar asta nu înseamnă că eu aş fi gras. Poate că e adevărat că am puţină burtă, dar nu prea mare, şi aşa cum i se întâmpla şi tatălui nostru, încep să mi se ivească primele semne de chelie pe care încerc să le ascund. Părul rămas, care din fericire este încă mult, a început să capete un aspect cărunt care, în mod inexplicabil, nu reuşeşte să-mi confere un aer mai distins – nici măcar atunci când, imitându-l pe Borja, îmi dau cu gel şi mi-l pieptăn pe spate –, şi în vreme ce pielea lui este mereu bronzată într-o nuanţă aurie, demnă de invidiat datorită unui salon cu raze ultraviolete care se află exact la parterul casei sale, tenul meu prezintă aproape tot anul un aspect mai degrabă lăptos. Borja trece pe la sala de gimnastică de cel puţin trei ori pe săptămână, pe când mie îmi este mai mult decât suficientă mişcarea pe care trebuie să o fac acasă în fiecare sâmbătă, zi de curăţenie generală, şi cea pe care o fac zilnic, timp de câteva minute, cu cel mic, în vreme ce Montse pregăteşte masa de seară. Borja este de dreapta (dintr-un motiv estetic, zice el), iar eu continui să fiu un nevotant dezamăgit, de stânga.

Trebuie să mărturisesc că mă înroşesc uşor când mă văd silit să spun o minciună, chiar dacă ar fi vorba de una nevinovată, pe când Borja se îmbujorează doar atunci când îi scapă vreo mărturisire adevărată despre viaţa sau persoana sa. La restaurant, este în stare să aleagă vinul nu numai după preţ şi ştie să utilizeze tacâmurile potrivite pentru a tranşa o

langustă, în timp ce eu sfârşesc întotdeauna prin a comanda carne şi a considera că vinul este bun când mi se dă să-l gust.

Amândoi suntem asociaţi (şi singurii angajaţi) ai unui fel de agenţie de consultanţă, cum o numim noi, care pe cărţile de vizită şi pe hârtia de scrisori se anunţă ca *Frau Consultanţi, Societate cu Răspundere Limitată.* De fapt, numele pe care l-a ales Borja la început a fost o literă grecească, şi anume *Tau,* cea care, în afară de faptul că făcea referire la semnul nostru zodiacal, Taurul, nu este un cuvânt nici catalan, nici spaniol, ceea ce părea lucrul cel mai nimerit, ţinând seamă de ciudăţeniile limbii din această ţară, mai ales în ceea ce se numeşte *upper north side*[1] a oraşului. Dar, la tipografie, cineva a greşit, şi Borja, care este cam superstiţios, a considerat faptul drept un semn şi a hotărât să-şi asume greşeala, rebotezând cu acest nume societatea noastră recent înfiinţată. Adevărul e că mie cuvântul *Frau* îmi aminteşte de „fraudă", cum este şi logic, dat fiind noul nume al fratelui meu şi starea lui de permanent faliment. Cert este că lui Borja îi place să trăiască bine şi, atunci când poate – în treacăt fie zis că asta nu se întâmplă foarte des –, nu se lipseşte de nimic.

În realitate, *Frau Consultanţi* nu este o firmă adevărată, pentru că nu există ca atare în registrul comerţului. În orice caz, tipul de activităţi pe care le realizăm nu se potriveşte foarte bine cu facturile şi hârţogăraia. Consultanţa pe care o oferim – şi pe care ne-o solicită clienţii – este de natură prea confidenţială ca să existe contracte scrise între noi, ca să nu mai vorbesc despre rapoarte şi facturi. Dar, cu toate astea, nu strică să ai un birou unde să primeşti clienţii şi să dispui de cărţi de vizită frumoase, cu numele şi numerele noastre de telefon tipărite pe hârtie scumpă. Cum zice Borja, acest lucru ne conferă un aer de respectabilitate care îi face pe oamenii importanţi să aibă încredere în noi, căci despre asta e vorba la

[1] În engleză în original, *partea de sus din nordul oraşului*

urma urmelor. În ceea ce privește ierarhia, el este directorul firmei, iar eu, directorul adjunct. În practică, și ca să ne înțelegem, el aduce clienții, distincția și farmecul personal, pe când mie îmi revine rolul de a face pe copoiul.

Cum nu avem secretară (deoarece pentru moment bugetul nu ne permite să ținem în birou o blondă sculpturală stând toată ziua cu mâinile în sân, aceasta fiind una dintre îmbunătățirile pe care Borja dorea să le introducă în firmă), ne vedem obligați să le dăm clienților numerele noastre directe de telefon, adică ale afurisitelor de mobile, care sunt într-adevăr de ultimă generație, pentru că Borja are o cunoștință care lucrează în împrejurimile depozitelor din port și face rost de ele la un preț foarte bun (cred că vânzarea pe sub mână a telefoanelor mobile este una dintre afacerile cu care se ocupă Borja atunci când nu lucrăm la vreun caz). Ceea ce avem cu adevărat este un mic birou, foarte șic (sau *glamouros*, cum se spune acum), în partea de sus a străzii Muntaner, foarte aproape de Piața Bonanova, și care păstrează, din fericire, vechile tarife de chirie. Borja spune că prețul chiriei pentru acest birou, scandalos de ieftin dacă se ține seama de faptul că este situat într-unul dintre acele cartiere în care absența desenelor de graffiti de pe ziduri se dovedește aproape obscenă, este o favoare acordată de către un prieten recunoscător. Eu bănuiesc că este vorba de un prieten într-adevăr recunoscător pentru faptul că fratele meu nu a făcut publică o anumită informație compromițătoare. Are un antreu, o mică baie și o încăpere de vreo patruzeci de metri pătrați în care inexistenta noastră secretară își are masa de lucru. Dat fiind că încăperea este mare, intră în ea două fotolii și o canapea mică (pe care le-am cumpărat de la lichidare de stoc din magazinul Ikea, împreună cu două lampadare și un covor în culori vii), o masă lungă de sticlă, la mâna a doua, având o muchie puțin ciobită, și șase scaune tapițate cu piele, de care Borja a făcut rost la un preț foarte bun (bănuiesc că provin de la o mutare). Aici îi

primim pe clienți, care nu prea stau la coadă, ca să zic așa. Cu șiretenia care îl caracterizează, Borja a cerut să fie instalate pe unul dintre pereții camerei două uși false de mahon, foarte frumoase (pentru care mă tem că tâmplarul încă mai așteaptă să-și primească banii), pe care a lipit două plăcuțe aurii cu inscripția, în spaniolă și cu litere cursive englezești, a numelor și respectiv a funcțiilor noastre:

Borja Masdéu-Canals Sáez de Astorga
Director

și

Eduardo Martínez Estivill
Director Adjunct

Când primim clienții, secretara este invariabil în concediu sau plecată să facă vreun comision. Cert este că pe masa ei se află întotdeauna o sticluță cu lac de unghii de culoare roșie (marca Chanel) și alte mici detalii care, chipurile, trădează existența unei prezențe feminine: o eșarfă de la Loewe care atârnă neglijent pe spătarul scaunului (și pe care, într-o noapte la o petrecere, după vreo două pahare generoase de Cardhu, Borja mi-a mărturisit că a șterpelit-o dintr-un restaurant), un exemplar al revistei *Hola!* (întotdeauna un număr anterior, deoarece cred că fratele meu face rost de reviste gratis de la salonul de raze ultraviolete) și o plantă de interior, dintre cele care nu au nevoie să fie udate prea mult. După părerea lui, aceste obiecte banale dau credibilitate poveștii că acolo lucrează o femeie. Într-unul dintre sertarele biroului, pe care se află un computer Mac care nu funcționează, păstrăm un flacon de parfum *L'Air du Temps* care nu a ajuns niciodată să treacă pe la casele de marcaj. Uneori, când așteptăm o vizită, îl folosim ca să parfumăm încăperea și să-i dăm o tușă feminină,

de secretară rasată care, după părerea lui Borja, este absolut necesară. În ceea ce privește birourile noastre, care nu există nici ele în spatele ușilor false, sunt mereu în curs de zugrăvire sau de redecorare.

Cu toată această scenografie, nu este greu de ghicit că, aproape întotdeauna, clienții noștri aparțin clasei înalte a societății și că ceea ce le oferim noi este cea mai desăvârșită discreție în privința treburilor pe care ni le încredințează. „Frățioare, cine sub pom bun se-ntinde..."[1], spune de obicei Borja. Asta este una dintre zicalele sale preferate. Cealaltă este despre Dumnezeu și zaruri.

– Eduard, Dumnezeu nu joacă zaruri... obișnuiește el să o trântească atunci când ne găsim într-o situație fără ieșire sau când, pe neașteptate, ne surâde norocul.

În realitate, eu și fratele meu Borja facem pe intermediarii în acel gen de demersuri pe care bogătașii nu vor să le facă personal, ca de exemplu să cumpere sau să vândă proprietăți și să amaneteze bijuterii și obiecte de artă. Uneori, acceptăm să culegem informații despre firme concurente sau despre asociați neloiali și, alteori, a trebuit chiar să verificăm veridicitatea unui concediu medical acordat pentru o depresie excesiv de îndelungată și de agreabilă. Din nefericire, deoarece trebuie să ne câștigăm pâinea oricum ar fi, din când în când suntem nevoiți să ne ocupăm și de unele cazuri de încornorare. Sigur că nu suntem detectivi și nici ceva asemănător și, tocmai de aceea, clienții care ne vizitează hotărăsc să se încreadă în umilele noastre persoane. Să angajezi o agenție de profesioniști ca să-ți urmărească nevasta (sau amanta, ceea ce ni se cere de obicei în majoritatea cazurilor) și apoi cineva cu o mutră acră să-ți prezinte un dosar voluminos și o factură și mai voluminoasă care îți confirmă neliniștitoarea bănuială, nu e totuna cu a-i cere unui prieten să afle fără prea mare greutate, atât cât îi

[1] Proverb spaniol care are corespondent și în română, cu continuarea „...bună umbră mi-l cuprinde".

stă în putință, în schimbul unei generoase gratificații. Noi suntem acest prieten: nu folosim microfoane și nici nu facem fotografii, nu avem documente arhivate și nici nu redactăm lungi rapoarte. Totul este pe cuvânt și deseori le relatăm clienților noștri rezultatul anchetelor așezați comod în fața unui pahar în vreunul dintre puținele baruri de zi decente care, după părerea lui Borja, au mai rămas în Barcelona. Nu precum cei doi angajați anonimi ai vreuneia dintre acele sordide firme de detectivi care se prezintă pe afișe mari agățate pe balcoane, ci ca doi prieteni înțelegători care, dacă este necesar, știu să găsească și un cuvânt de consolare, și să ofere un umăr pe care se poate plânge atunci când vreunul dintre clienții noștri simte nevoia să se descarce. „Gata oricând": aceasta este deviza noastră, foarte bine aleasă de către Borja de pe vremea (nu prea fericită) când eram niște *scouts*[1] evlavioși. Așa cum zice el, asta se referă atât la disponibilitatea noastră profesională, cât și la onorariile, întotdeauna puțin cam piperate, pe care intenționăm să le încasăm.

Se înțelege de la sine că, atunci când am acceptat propunerea pe care mi-a făcut-o Borja de a ne asocia, nu mi-am imaginat nicio clipă că lucrurile vor ajunge să se complice atât de mult și că noi înșine vom sfârși prin a ne vedea implicați într-un caz de asasinat pe care va trebui să încercăm să-l rezolvăm. Trebuie să mărturisesc că niciunul din noi nu are nici cea mai mică idee de cum să abordăm acest gen de situații, nici atunci, nici acum. De fapt, toate cunoștințele noastre despre lumea crimei provin exclusiv – și nu exagerez – din cărțile pe care le citeam pe când eram copii, în timpul verilor petrecute la Premià de Mar, împreună cu părinții și bunicii noștri, pe vremea când Premià era doar un sătuc rămas încă destul de departe de Barcelona ca să constituie o destinație pentru vacanța de vară. În cazul meu, aceste lecturi s-au extins

[1] În limba engleză, în original: *cercetași*

odată cu cele realizate pe plaja de la Caldetes, unde încă mai obișnuim să mergem vara eu, Montse și copiii, și al căror scop principal nu este altul decât acela de a potoli tortura pe care o presupune pentru virilitatea unui bărbat tânăr faptul de a-și petrece timpul înconjurat de rotunjimile exuberante care se expun așa cum le-a adus Dumnezeu pe lume. La urma urmelor, ca să fiu cu desăvârșire sincer, cunoștințele noastre din acest domeniu se limitează la Conan Doyle, Agatha Christie, Chesterton, Simenon, Vázquez Montalbán, la doamna Jessica Fletcher și la Colombo (seriale care se transmit din nou la televizor și din care Borja nu a pierdut niciun episod). Și nici nu mai e cazul să spun că, în ceea ce privește pistoalele și armele în general, le-am văzut doar la cinematograf. Fiind orfani, ne-am bucurat de privilegiul de a nu fi obligați să facem armata, așa că niciunul din noi nu a ajuns niciodată să aibă în mâini vreuna dintre acele puști cu viață proprie numite *cetmes*[1], care se caracterizează prin faptul că se descarcă singure. Cât despre cunoștințele noastre juridice și de medicină legală, dacă le adunăm, sunt egale – ca să nu spun inferioare – cu zero.

Poate că Borja are dreptate și, așa cum a spus Einstein, Dumnezeu nu joacă zaruri. Eu sunt și mai sceptic când e vorba să interpretez coincidența ca fiind întâmplătoare, dar trebuie să recunosc că, în cazul pe care îl voi relata în cele ce urmează, înlănțuirea de coincidențe care s-a produs nu a părut tocmai întâmplătoare. În ce alt mod în afară de acesta ne-am fi putut pomeni implicați în investigarea unui asasinat încâlcit care avea ca protagoniști personaje de vază din înalta societate a Barcelonei?! Este evident că, dată fiind totala noastră lipsă de pregătire, treaba ne depășea, dar adevărul este că ceea ce ne-a obligat să acceptăm răspunderea pentru

[1] Acronim sub care este cunoscută pușca oficială de asalt a Armatei Spaniole, produsă în țară din anul 1952 de către Centrul de Studii Tehnice asupra Materialelor Speciale (în spaniolă: *Centro de Estudios Técnicos de Materiales Especiales*).

această investigaţie au fost circumstanţele deosebite care au înconjurat cazul (şi faptul că, într-o oarecare măsură, şi noi făceam parte din încurcătură). Nu voi nega faptul că erau nişte circumstanţe care ar fi făcut deliciul oricăruia dintre detectivii noştri fictivi, pentru că asasinatul pe care a trebuit să-l rezolvăm era unul dintre cele care se potrivesc cu scenariul unui film. Crimele despre care ne informează de cele mai multe ori jurnalele televizate sunt de obicei sordide, violente şi, într-o oarecare măsură, previzibile, majoritatea fiind isprava unor dezechilibraţi care se găsesc sub efectul vreunui drog sau a unor bieţi nenorociţi care sfârşesc prin a se sinucide sau a se preda autorităţilor cu coada între picioare, dar, în schimb, cea care ne-a revenit nouă spre cercetare nu prezenta niciunul dintre aceste ingrediente. Era rafinată şi în acelaşi timp deconcertantă. De fapt, dată fiind nemăsurata înclinaţie a vremurilor noastre pentru sânge, viscere şi sex ieftin, nu mai încape vorbă că plănuirea şi execuţia acelui asasinat aminteau mai curând de punerea în scenă a unei mici, dar macabre opere de artă.

2

Povestea a debutat într-o dimineață de început de decembrie, pe când luam micul dejun cu o cafea cu lapte și niște melcișori de patiserie la San Marcos, o cafenea de pe Galle Mayor din cartierul Sarrià. Nu aveam nimic mai bun de făcut, iar la birou era prea frig. Tocmai deschideam ziarul când a sunat mobilul lui Borja.

– Nu mi-a spus cine este, dar a repetat cuvântul „confidențial" de cel puțin opt ori. I-am dat întâlnire azi după-amiază la patru și jumătate la birou, îmi explică el după ce închise telefonul. Și adăugă: Azi îmbracă-te elegant, pentru că îmi miroase că e vorba de un barosan.

– Nu ne-ar strica, dacă luăm în calcul că sărbătoarea Crăciunului bate la ușă. Montse a început să protesteze...

– Ți-am mai spus să nu-ți faci griji. O să ai leafă dublă. Te-am dezamăgit oare vreodată cu ceva?

Nu, e adevărat. De când ne-am asociat, în urmă cu vreo trei ani, Borja nu m-a dezamăgit niciodată. Parcă fratele cel mare ar fi el, și nu eu, chiar dacă e vorba doar de o diferență de două minute. Nu știu cum reușește, dar mereu sfârșesc prin a încasa ceva înainte de cinci ale lunii, când expiră termenul de scadență a ipotecii. Bănuiesc că, atunci când este foarte strâmtorat, ia bani de la Merche, iubita lui, sau de la Mariona Castany, care i-a devenit un fel de mătușă, dar nu îndrăznesc

să-l întreb. Acasă suntem cinci guri, dintre care două adolescente, și cu leafa lui Montse ca singur venit nu ne ajungem până la sfârșitul lunii. Nu îmi pot permite să refuz ce mi se dă, de oriunde ar veni banii, dar, în general, vin în bancnote uzate, într-un plic de culoare maro.

– Vorba-i vorbă, să te îmbraci cum se cuvine.

– Dar sunt bine...

– Îți repet să-ți pui uniforma.

Ceea ce numește el „uniforma" este un costum de culoare gri-închis de la Armani pe care m-a obligat să-l cumpăr (plătind el), o cămașă albă, tot de la Armani (pe care a trebuit să o plătesc eu) și o cravată de mătase în dungi, fină și discretă, pe care mi-a dăruit-o soacră-mea la o aniversare și care are aprobarea lui. Asta este ceea ce îmi pun pe mine în ziua în care trebuie să primim vreun client sau când ne afundăm în lumea bogătașilor.

– Și tu ce-o să faci? l-am întrebat eu pe un ton ironic. O să te gătești sau o să spui că vii de la o partidă de golf?

Uneori, Borja se prezintă la întrevederi în îmbrăcăminte sport (dar nu în trening, bineînțeles, ci în tricouri de firmă gen polo, pantaloni de bumbac și încălțăminte de iahting) și cu părul încă ud, de parcă tocmai ar fi ieșit de sub duș, purtând pe umăr o geantă mare cu crose de golf sau una mai mică în formă de rachetă de tenis. Nu l-am văzut niciodată în acțiune (de fapt, din câte îmi amintesc, când eram mici, lui nu-i plăcea să facă sport) și n-am idee dacă știe într-adevăr să joace sau doar se preface.

– Încă nu m-am hotărât, zâmbi el.

Eu știam că în momentul acela se gândea la altceva. La avansul pe care îl puteam obține.

Ne-am terminat cafeaua cu lapte, care cu atâta pălăvrăgeală se răcise, și am pornit-o. Era aproape amiază. Cum era încă devreme, m-am îndreptat spre casă cu gândul să mănânc ceva, să fac un duș și să mă îmbrac mai potrivit.

Montse, soția mea, are de obicei mult de lucru la ora asta și nu vine niciodată să mănânce acasă. Înainte lucra ca medic psiholog – care de fapt este profesia ei – într-o școală generală situată într-unul dintre cartierele periferice care înconjoară Barcelona. Când, datorită neașteptatei reapariții a lui Borja, viața noastră a luat o întorsătură de o sută optzeci de grade, Montse nu a ezitat să-și lase locul de muncă, de care, după cincisprezece ani de neplăceri, era sătulă până peste cap, și împreună cu alte două prietene, a deschis un *Centru Alternativ de Bunăstare Integrală* în cartierul Gràcia, aproape de Piața Vicereginei. Soția mea și prietenele ei au avut noroc, pentru că au descoperit niște partere în ruină, dar foarte spațioase, cu o chirie destul de accesibilă, datorită faptului că la etajele superioare locuiau vreo douăzeci de *okupas*[1] cu câinii lor. Au fost nevoite să cheltuiască vreo câteva mii de euro ca să transforme prăvăliile unor vânzători de haine vechi într-un spațiu cu atmosferă *new age*[2], dar trebuie să recunosc că le-a reușit destul de bine și că afacerea își duce traiul. Într-o atmosferă de culori suave, lumini difuze, muzică tradițională și lumânări parfumate, Montse și asociatele ei le oferă clientelor o panoplie de terapii alternative: masaje cu nume imposibil de pronunțat, tratamente ecologice de înfrumusețare și tehnici naturale pentru vindecarea insomniei și pentru slăbit. Țin și cursuri scurte de yoga, sanscrită și bucătărie vegetariană și, de vreo câteva luni, organizează terapii de grup pentru cele care vor să se lase de fumat (de care se ocupă Montse, deși ea nu s-a lăsat încă de tot). În zilele de joi, organizează cenacluri literare care se bucură adesea de prezența unor poeți necunoscuți, dintre cei

[1] Participanți la mișcarea socială având aceeași denumire, care constă în a lua spre folosință terenuri neocupate sau clădiri abandonate pentru a le utiliza ca terenuri cultivabile sau ca locuințe, ori centre cu scopuri sociale și culturale.

[2] În limba engleză, în original, *Noua eră*, curent spiritual occidental care proclamă o mai mare spiritualitate cu scopul ca omenirea să intre într-o nouă eră în care va domni armonia universală.

care îşi publică singuri versurile folosindu-se de un xerox sau strângând încetul cu încetul subvenţii publice datorită vreunui unchi care lucrează la Generalitat[1], reuniuni care se încheie, bineînţeles, destul de târziu, în general în vreunul dintre excelentele baruri cu gustări care există în cartier. La amiază, la ora mesei de prânz, Centrul geme de activitate, aşa că eu obişnuiesc să ciugulesc ceva acolo unde mă găsesc, de cele mai multe ori în compania fratelui meu. De această dată, deoarece mi se poruncise să mă schimb de haine, trebuia să trec obligatoriu pe acasă. Am avut timp suficient să-mi pregătesc o salată şi o omletă simplă din două ouă, pe care am înfulecat-o cu două felii de pâine cu roşii şi o berică şi am putut chiar să-mi fac puţin siesta şi să citesc ziarul *El Periódico* în versiune catalană (Borja mi-a interzis categoric să port acest ziar sub braţ prin cartierele pe unde ne mişcăm în mod curent).

Cu lenea încă instalată în trup, am plecat de acasă pe la trei şi jumătate. Cerul era complet acoperit de nori şi totul semnala că o să înceapă să plouă, ceea ce însemna că în trafic vor apărea peste tot ambuteiaje şi că semafoarele vor înceta în mod misterios să mai funcţioneze. Uitasem să-mi iau umbrela, dar cum se făcuse târziu, am hotărât să nu mă mai întorc acasă după ea, resemnat cu faptul că am să mă ud puţin dacă până la urmă avea să dea o răpăială. A trebuit să aştept autobuzul aproape cincisprezece minute, dar la patru şi un sfert mă aflam deja, puţin cam neliniştit, făcând de gardă în birou.

Executând ritualul arhicunoscut, am utilizat parfumul secretarei în chip de odorizant, ştiind că mai târziu Montse va mirosi parfumul acela, se va uita urât la mine şi mă va bombarda cu întrebări. Montse a devenit destul de geloasă, mai ales pentru că uneori trebuie să lucrez noaptea şi ajung acasă în zori. Din fericire, pe vremea aceea se făcuse budistă şi vedea

[1] Sistemul instituţional al Cataloniei prin care este organizată politic guvernarea acestei Comunităţii Autonome, fiind alcătuit din Parlament, Consiliul Executiv sau Guvernul şi Preşedinţia acestuia.

lucrurile în mod filosofic. Când era nevoie, Montse lua şi vreo două pastile de valium fără prea multe remuşcări.

Cel mai probabil era ca Borja să nu apară până la cinci fără un sfert. Să-i facă să aştepte pe clienţii care, fiind nerăbdători, obişnuiau să fie întotdeauna foarte punctuali era felul lui de a le da de înţeles că aveam de lucru până peste cap. Într-adevăr, la patru şi jumătate fix s-a auzit soneria, iar eu, ca de obicei, m-am repezit să deschid uşa. Primul lucru pe care l-am văzut au fost ochelarii de soare pe care îi purta misteriosul nostru client, în mod clar o precauţie ca să-şi apere identitatea, dat fiind că cerul era negru, iar scara este mai curând întunecoasă. Când şi i-a scos, cred că n-am putut evita să mi se observe mica tresărire pe care am avut-o. Cred şi eu că era vorba de un barosan! Ce miros fin avea deşteptul de frate-meu! Aveam în faţă un ditamai domn deputat, şi nu pe unul de rangul al doilea sau al treilea, dintre cei care doar încălzesc scaunul în Cameră şi a cărui principală contribuţie la viaţa parlamentară constă în creşterea prosperităţii materiale a barului Parlamentului şi a specialiştilor în bolile de ficat, ci dintre cei care se bagă în faţă la tribună, apar în ziare şi participă la mesele rotunde despre fotbal. L-am recunoscut numaidecât şi m-am rugat ca Borja să nu întârzie mult în a-şi face apariţia.

– Bună ziua. Domnul Masdéu, presupun, spuse el foarte corect.

– Sunt asociatul său, Eduard Martínez, la dispoziţia dumneavoastră, am răspuns eu, întinzându-i mâna şi invitându-l să intre.

La început a şovăit, dar în cele din urmă a trecut pragul cu un pas hotărât. Cu toate că încep deja să mă obişnuiesc, oamenii puternici încă mă mai irită, chiar şi atunci când au probleme. În faţa manierelor lor studiate şi excesiv de cordiale, întotdeauna sfârşesc prin a mă simţi ca un peşte pe uscat.

– Aveam o întrevedere cu domnul Masdéu, spuse el cam stânjenit când descoperi că nu eu eram persoana pe care se aştepta să o întâlnească.

– Da, sunt la curent. Dar luați loc, vă rog. Asociatul meu nu va întârzia mult. A avut o întâlnire în oraș...

În momentul acela a sunat telefonul care se află pe masa inexistentei noastre secretare. Așteptam apelul și am ridicat receptorul.

– Ah, bună. Tu ești? (...) Nu, nu-ți face griji, Mariajo nu e aici. Știi că trebuia să meargă să-i ducă notarului documentația. (...) Da, în regulă. (...) De acord. Te așteptăm.

– El era, am explicat eu. Va fi aici peste cinci minute. E prins într-un ambuteiaj...

– Mai bine că secretara nu este aici.

– Nu va reveni în după-amiaza aceasta. De fapt, profităm să o trimitem să facă diverse comisioane când trebuie să primim pe cineva care preferă să păstreze o discreție absolută, am spus eu fără să roșesc.

Asta e o minciună pe care am spus-o de prea multe ori și pe care eu însumi încep să o cred. Uneori, am tulburătoarea senzație că numita Mariajo chiar există.

– Este o idee bună. De multe ori, secretarele vorbesc mai mult decât trebuie. Dar, bineînțeles, există întotdeauna hârtii în care să-și bage nasul... spuse el aruncând o privire rapidă de jur împrejur.

Presupun că acela era un subtil interogatoriu privitor la metodele noastre de lucru. Am hotărât să-l liniștesc.

– Oh, nu vă faceți griji! Mariajo a noastră nu află nimic care să merite osteneala de a fi povestit în stânga și în dreapta. De fapt, o ținem doar ca să răspundă la telefon și să rezolve chestiuni birocratice... De altfel, presupun că sunteți la curent cu faptul că noi n-avem obiceiul de a lucra cu hârtii. Credeți-mă, în acest birou nimeni n-ar găsi nimic interesant. Iar această ultimă informație era cu totul adevărată.

L-am invitat să se așeze pe canapea și am văzut că se uita pe furiș la ușile birourilor noastre. Era rândul explicației pentru faptul că nu îl invitam să treacă într-un spațiu mai

discret, ci îl ţineam aşezat acolo la intrare, de parcă ar fi fost un vânzător neînsemnat de enciclopedii.

– Îmi pare foarte rău, dar acolo, înăuntru, este totul cu susul în jos. Zugrăvim şi schimbăm decorul, şi lucrurile astea, ştiţi şi dumneavoastră cum sunt...

– Da, e adevărat, se ştie când încep, dar nu şi când se termină... admise el în silă, într-o încercare de a răspunde manierat la pălăvrăgeala mea neinteresantă.

– Şi, în plus, cu frigul ăsta... Şi această umiditate afurisită... După cum se pare, vopseaua se usucă greu.

– Da, în această lună de decembrie e destul de frig. Poate că vom avea chiar şi un Crăciun alb...

– Cu toate că aici, în Barcelona, nu suntem pregătiţi pentru zăpadă...

– Nu, şi pe deasupra, cu căldura pe care o răspândeşte oraşul, zăpada nu îngheaţă şi totul devine o mocirlă...

Era evident că singura conversaţie pe care omul acela era dispus să o poarte cu mine se referea la vreme. Dacă Borja mai întârzia mult, aveam să sfârşim, poate, prin a vorbi despre Barça, care este întotdeauna un subiect plăcut. Din fericire, telefonul a sunat din nou, întrerupând dialogul acela insipid care nu aducea absolut nimic niciunuia din noi.

Presupun că un detectiv profesionist ar fi profitat de ocazie ca să facă o mulţime de deducţii şi să lase cu gura căscată persoana în cauză, dar mie nu-mi venea nimic în cap, cu excepţia observaţiei evidente că în faţa mea se afla un bărbat elegant, bine situat, puţin timid şi cu o figură prost dispusă, în ciuda eforturilor sale de a se arăta afabil. Dar, desigur, asta nu folosea la nimic. Nici nu mă hotăram să-i mărturisesc că îl recunoscusem, dar bănuiesc că el o intuia, nici nu îndrăzneam să-i vorbesc despre politică sau să abordez motivul vizitei sale fără ca Borja să fie de faţă. De data aceasta, telefonul care a sunat a fost mobilul meu.

– Scuze, am spus eu pe când îl scoteam din buzunar.

– Nu face nimic, a răspuns el răsuflând uşurat.

Am apăsat pe butonul verde al telefonului şi am apropiat minusculul aparat de ureche.

– Da? (...) Poftim, cum stă treaba? (...) La şapte virgulă douăzeci şi doi? (...) De acord, cumpără. (...) Cincisprezece mii, da. (...) Nu, nu, clientul este de acord. (...) Da, un profit bun de data asta. (...) Să mă anunţi mâine, da? Cu bine, cu bine.

Aceste apeluri (tot false) erau o idee a lui Borja. După ce auzeau conversaţia, unii clienţi ne întrebau dacă ne ocupăm şi cu investiţiile şi, uneori, scoteam de la ei un teanc suplimentar de *bin laden*-i[1] ca să-i investim la bursă. De fapt, nimic prea riscant, dar totul foarte confidenţial şi, bineînţeles, fără contracte şi fără documente. Noi îi făceam să creadă că pot obţine o rentabilitate mult mai ridicată a banilor lor, mai ales de la cei negri păstraţi într-un sertar, în schimbul unui mic comision. Nu era adevărat, dar, în cel mai rău caz, ceea ce se întâmpla era că acel client nu câştiga nimic. Îşi recupera cea mai mare parte a investiţiei, nu existau niciodată câştiguri şi nu punea întrebări. Când şmecheria ieşea bine, noi rămâneam cu firimiturile.

Dar, de data asta, clientul nostru nu a muşcat momeala. Era nervos, dar nu din cauza banilor părea să fie atât de îngrijorat. Tocmai mă pregăteam să încep o conversaţie despre calităţile lui Ronaldinho şi dăruirea lui Puyol[2], când am auzit sunetul unor chei vârâte în broască. În încăpere se răspândi brusc aroma unei ape de colonie care îmi era peste măsură de cunoscută.

---

[1] Denumire ironică a bancnotelor de 500 de euro, pentru că, asemenea lui Bin Laden, „mulţi ştiu că există, dar puţini le-au văzut", care au fost retrase de pe piaţa spaniolă, ca şi cele de 1 000 de euro, pentru a se împiedica circulaţia banilor negri, ele având valoare mare, dar ocupând puţin loc.

[2] Numele a doi celebri jucători de fotbal, primul – brazilian, cel de-al doilea – catalan, cu care se mândrea echipa F.C. Barcelona, cunoscută drept Barça.

3

– Scuzați întârzierea... spuse Borja în spaniolă, pentru orice eventualitate, după ce a deschis ușa cu propria cheie. În anumite cercuri, limba în care se exprimă o persoană determină dacă a pornit-o cu dreptul ori cu stângul.

Înfățișarea lui era foarte elegantă sub paltonul bleumarin cu croială clasică în care venea înfofolit. Purta un costum la două rânduri, tot de culoare albastră, o cămașă în dungi albastre, dintre cele care au gulerul și manșetele de altă culoare (pe care eu le detest în mod special) și o cravată de mătase în tonuri nisipii cu desene mici de căluți.

– Am avut o întâlnire la Sant Cugat și traficul pe șoseaua de centură a fost infernal, ca de obicei...

Înainte de a-și scoate paltonul, s-a apropiat și i-a strâns mâna cu căldură. După părerea mea, cam depășise puțin măsura cu apa de colonie.

– Cum? Putem deja să-l folosim? mă întrebă Borja în limba noastră maternă, făcând gestul de a încerca să deschidă ușa de la biroul său.

– Încă nu. Zugravii n-au terminat încă.

– La naiba cu toți zugravii!

– Poate că știți deja cine sunt, spuse clientul nostru. Se vedea că are chef să treacă direct la subiect.

– Firește, m-am grăbit eu să răspund, înainte ca Borja să calce în străchini. Domnul Lluís Font, Onorabil Deputat în Parlamentul Cataloniei. Și cine știe – am adăugat eu încercând să sune măgulitor –, poate că într-o zi, Foarte Onorabil...

Aceste ultime cuvinte le-am rostit doar pentru ca Borja să înțeleagă cu ce fel de personaj aveam de-a face. Cum el răsfoiește doar ziarele *El Mundo* și *ABC* și asta numai ocazional, nu este foarte la curent cu dedesubturile politicii catalane, dar bănuiesc că nici cu ale celei spaniole. Fratele meu își justifică dezinteresul spunând că politica îl plictisește și că, în general, politicienii sunt toți la fel, fie că sunt de dreapta, fie că sunt de stânga. Dar dacă îl întrebi unde își petrece vacanțele Preysler[1] sau în a câta lună de sarcină este Infanta[2], la acest capitol fratele meu Borja este un expert desăvârșit.

Când în urmă cu câteva momente purtasem cu deputatul Lluís Font acea conversație insipidă despre vreme, încercasem să-mi reamintesc tot ce știam despre personajul care stătea pe canapeaua cumpărată de la Ikea. Onorabilul Lluís Font era unul din cei doi lideri care își disputau puterea în partidul lor (nu voi spune care anume, ci doar că deputații și consilierii săi din primărie își au colegiul electoral în exclusivistul bulevard Pearson). Este posibil ca foarte curând să fie ales drept candidat la președinția instituției Generalitat, deși, după cum mergeau lucrurile în partidul său pe aceste meleaguri, era îndoielnic că va ajunge vreodată să obțină acel râvnit titlu. Aparținea de latura moderată a partidului și avea renumele unui om prudent și cu scaun la cap. Din câte citisem în presă, în restul Spaniei, printre ai lui, nu era chiar bine văzut. Pe deasupra, era susținător al echipei Barça, ceea ce nu era în favoarea lui și, cu

[1] Isabel Preysler, renumită fost model de origine filipineză, mama cântărețului spaniol Enrique Iglesias, fiul lui Julio Iglesias

[2] Cristina de Borbón y Grecia, ducesă de Palma, fiică a regilor Spaniei, căsătorită din anul 1997 cu un jucător de handbal, originar din Țara Bascilor, membru al echipei de handbal aparținând de F.C. Barcelona și al echipei naționale a Spaniei

toate că nu se ocupa cu afacerile imobiliare pe scară mare, trecea drept un mare cunoscător în materie de fotbal.

Fizic, era un bărbat zvelt, nu prea înalt, îngrijit şi elegant. Costumul gri-închis pe care îl purta îi venea ca o mănuşă. Părul bătea spre blond, iar tenul avea acelaşi suspect bronz de iarnă cu care să fălească şi Borja. Vorbea o catalană destul de corectă, deşi se observa că nu este limba în care se simte în largul lui. Ochii erau căprui, bătând în culoarea mierii, iar expresia privirii era cam naivă, deşi presupun că nu era prost deloc. Nu purta ochelari şi mirosea şi el a una dintre acele ape de colonie bărbăteşti cărora li se face reclamă la televizor când se apropie sărbătorile, scumpe, de o esenţă masculină imposibil de confundat. Mirosea şi a bani. Purta un Rolex de aur, butoni şi ac de cravată. Văzut în ansamblu, presupun că multe femei l-ar considera un bărbat de vârstă mijlocie destul de atrăgător.

– V-am spus deja la telefon, zise el adresându-i-se lui Borja cu gravitatea zugrăvită pe faţă, că problema care mă aduce aici este strict confidenţială. Câteva persoane mi-au vorbit foarte frumos de dumneavoastră, domnule Masdéu, mai ales legat de discreţia dumneavoastră – am observat că mă privea cu coada ochiului.

– Bizuiţi-vă pe ea. Precum şi pe a asociatului meu Eduard. Presupun că ştiţi deja că lucrăm împreună, se grăbi fratele meu să explice. Poate că eu sunt partea cea mai vizibilă a firmei, dar vă puteţi încrede în asociatul meu ca în mine însumi. De fapt, eu şi Eduard suntem ca fraţii. Şi adăugă cu un zâmbet complice: Fiţi liniştit, tot ce vom discuta aici va fi confidenţial. Acum, povestiţi-ne ce vă îngrijorează.

– Un tablou, spuse el laconic.

– Vreţi să-l vindeţi sau să-l cumpăraţi? întrebă Borja cu un aer cât se poate de firesc.

– Păi... nu, nu este vorba de aşa ceva. Este... şovăi puţin înainte de a continua ...un tablou pe care îl am la birou şi pe care l-am cumpărat acum câteva zile.

– O antichitate? O piesă de colecție? se interesă Borja.

– Nu, nu, pictorul trăiește încă.

– Atunci bănuiți că este vorba de un tablou fals, poate furat... sublinie Borja ridicând din sprâncene.

Și eu îmi puneam aceeași întrebare.

– Nimic din toate acestea... deputatul își drese glasul. Tabloul este autentic și l-am achiziționat legal, prin intermediul unui negustor de opere de artă.

Se vedea cu ochiul liber că îi era greu să ne explice și că se simțea ofensat. Era de preferat să încheiem discuția cât mai curând, pentru că la birou nu funcționa încălzirea. Radiatoarele de fontă, deși se dovedeau a fi foarte decorative, făceau și ele parte din recuzită, iar eu aveam picioarele înghețate. Presupun că și el.

– Și atunci? Unde e problema? întrebă Borja pe un ton suav.

– Problema este că portretul... deputatul șovăi din nou. Cert e că modelul portretului este soția mea, o spuse rar, încercând să nu lase să se vadă cât era de supărat.

– Ah...! ne-a scăpat amândurora în același timp.

Eu și Borja ne priveam pe furiș. După felul în care se exprima clientul nostru, era foarte posibil să fie vorba de alt caz de încornorare. Acestea sunt cele care îmi displac cel mai mult.

– Insinuați că portretul care i s-a făcut nu este cum v-ați fi așteptat amândoi? Că nu sunteți mulțumiți? spuse Borja ca să-l încurajeze să continue, deși cu siguranță că fratele meu bănuia deja că nu aceasta era problema.

– Nu, de fapt... Să vă explic – deputatul se hotărî să nu mai umble cu ocolișuri. Eu nu aveam nici cea mai mică bănuială că soția mea ar fi pozat ca model. Mă refer la faptul că, spre surprinderea mea, am descoperit portretul soției mele atârnat pe peretele unei galerii! izbucni el în cele din urmă.

Borja chibzui câteva clipe la semnificația acelei dezvăluiri, iar eu l-am imitat.

– Poate că este vorba tocmai despre așa ceva. Că soția dumneavoastră avea de gând să vă facă o surpriză... insinuă fratele meu cu prudență. Poate că avea de gând să vi-l dăruiască de Crăciun.

– Nu cred, clătină el din cap. Am descoperit tabloul din întâmplare, într-un catalog care mi-a sosit prin poștă (pictura este una dintre pasiunile mele și sunt abonat la publicațiile câtorva galerii). Cert este că portretul menționat face parte dintr-o expoziție colectivă care are loc la Paris și, în mod concret, tabloul la care mă refer apare reprodus în catalogul expoziției, ocupând nu mai puțin de o pagină întreagă.

– Ei comedie! mormăi fratele meu.

– Pictorul, continuă deputatul să explice, este catalan, un artist destul de renumit printre cunoscători. Din câte am citit, se pare că acum trăiește la Barcelona, dar nu știu nimic mai mult. Nu cred să fi expus mult pe aici... Dar, desigur – se foi pe canapea, își schimbă poziția și trase aer în piept –, imaginați-vă uimirea mea când am descoperit-o pe Lídia într-unul dintre tablourile sale... Și adăugă: Și colac peste pupăză, tablourile erau expuse într-o foarte cunoscută galerie de artă din Paris!

Încetul cu încetul, mânia începu să iasă la suprafață și, sub bronzul artificial, chipul deputatului se făcu roșu ca focul.

Există multe modalități de a descoperi că partenera ta îți este necredincioasă, dar nu se poate nega faptul că aceasta era destul de deosebită. Borja își dădu seama că fac eforturi să-mi stăpânesc râsul și îmi aruncă una dintre privirile sale fulminante.

– Poate că nu este ea. Poate că există doar o mare asemănare între model și soția dumneavoastră, îi sugeră fratele meu în mod rezonabil.

Părea lucrul cel mai logic. Și mie îmi trecuse prin cap posibilitatea că ne aflăm în fața unui soț gelos și paranoic. Nu ar fi fost pentru prima dată.

– Nu, nu, iar deputatul dădu din nou din cap în semn de negație. În afară de faptul că recunosc pantofii (pentru că soția

mea poartă întotdeauna niște pantofi extravaganți și foarte scumpi), femeia din tablou etalează și colierul de aur pe care îl poartă ea de obicei. Așadar, explică el, Lídia are o cicatrice mică pe gât, de la o operație suferită când era tânără, iar colierul acesta este cel pe care îl poartă zilnic, ca să spun așa, ca să o ascundă. Bineînțeles că are și alte coliere mai valoroase, dar nu despre asta e vorba acum. Adevărul e că nu recunosc rochia pe care o poartă femeia din tablou. E clar că e vorba de o rochie închisă la culoare și probabil că este din alt sezon, iar Lídia nu se îmbracă niciodată cu o rochie mai mult de două sau de trei ori... Ei bine, oftă el, nu am nici cea mai mică îndoială că este ea.

– Da, povestea cu pantofii poate fi o întâmplare, dar cea cu colierul este deja o coincidență prea mare, am admis eu. Sunteți sigur că este vorba de aceeași bijuterie?

– Sunt trei lănțișoare fine de aur, împletite. Închizătoarea este o floare din pietre de turcoaz montate, cu un mic rubin în mijloc. Este un colier foarte deosebit, pe care tatăl ei i l-a comandat unui renumit bijutier. Un model exclusivist, desigur.

– Firește. I-ați vorbit soției dumneavoastră despre tablou? întrebă Borja cu precauție.

Eu bănuiam că dacă deputatul venise să ne vadă era tocmai pentru că nu vorbise cu ea.

– Nu, încă nu i-am spus nimic. Nu am îndrăznit, în eventualitatea în care, până la urmă, s-ar dovedi că este vorba doar de o neînțelegere, spuse el oarecum iritat. De fapt, păstrez tabloul ascuns la birou. Lídia nici măcar nu știe că eu am aflat de existența lui. Problema este că dacă are o aventură cu un pictor... își atinse bărbia. Presupun că știți ce poziție ocup în partid și, datorită funcției pe care o dețin în Parlament... Mă refer la faptul că, pe lângă neplăcerea personală, vă dați seama că nu mi-ar fi câtuși de puțin de folos dacă s-ar răspândi în stânga și-n dreapta zvonul că Lídia... Nu faptul că i s-a făcut un portret, desigur, ci că...

– Am priceput.

Borja, plin de înțelegere, fu de acord, dându-i de înțeles că nu este nevoie să se piardă în detalii umilitoare. Cu siguranță că soția lui își descărca năduful cu un bărbat mai tânăr, un artist care se dedica să-i măgulească vanitatea, făcându-i portrete ca acela, primind în schimb cine știe ce favoruri. Dar lucrul cel mai grav era că doamna nu a știut să fie destul de discretă, pentru ca soțul să nu afle despre aventură.

Fără îndoială că deputatul se temea cel mai mult ca toată povestea să nu se încheie cu un scandal. Dacă se descoperea că soția viitorului candidat la președinția Generalitat avea o legătură cu un alt bărbat, cu siguranță că episodul ar fi pus punct final aspirațiilor sale politice, cu atât mai mult cu cât exista la mijloc și acel tablou care o dădea de gol. Să fii conducător și figură publică a unui partid politic catolic, învechit și conservator, nu se potrivește prea bine cu coarnele. În acest caz, scandalul ar fi discret, pentru că aici încă nu procedăm ca în Statele Unite sau în Anglia. Încă mai este cu putință, în unele cazuri și în anumite cercuri, să se evite ieșirea la lumină a unor peripeții amoroase, dar rezultatul final ar fi același. Poate că nu ar exista în ziare titluri cu litere de-o șchioapă, dar o scurgere de bârfe și de șoapte care vor lăsa loc unor interpelări, moțiuni și presiuni ar exista cu prisosință. În interiorul propriului partid, adversarii săi nu vor precupeți niciun efort ca soțul încornorat să înceteze a mai fi figura vizibilă a unui partid care se inspira în aceeași măsură și din ideologia Vaticanului, și din neoliberalismul de cea mai vehementă factură.

Deputatul Lluís Font ne-a întrebat dacă ne deranjează ca el să fumeze, apoi și-a aprins o țigară și a continuat cu alte amănunte.

– În urmă cu două săptămâni, l-am trimis la Paris pe secretarul meu și i-am cerut să cumpere discret tabloul. Isprava m-a costat optsprezece mii de euro... spuse el vizibil contrariat.

Aveți aici dovada, v-am adus catalogul expoziției. Veți găsi în el toate detaliile tabloului, explică în vreme ce deschidea catalogul și ne arăta portretul. Sigur că dacă aveți nevoie să-l vedeți de aproape, puteți trece pe la biroul meu de pe Avenida Diagonal, lângă Via Augusta, ne lămuri el.

Eu și Borja am început să privim pe îndelete catalogul și ne-am oprit la pagina în care apărea portretul soției noului și distinsului nostru client. Tabloul respectiv era o pictură în ulei, semnată de un anume Pau Ferrer și avea dimensiunile de cincizeci pe șaptezeci. Reprezenta o femeie de vârstă incertă, între treizeci și cinci și patruzeci și cinci de ani, aș zice eu, care se odihnea liniștită într-un fel de fotoliu de culoare grena. Purta o rochie închisă la culoare, poate neagră, cu un decolteu generos și seducător pe care ieșea în evidență colierul menționat. Se putea vedea închizătoarea cu floarea din pietre de turcoaz și micul rubin. Pantofii, mai degrabă niște sandale, atrăgeau bineînțeles atenția. Erau legate pe gleznă și erau de un roșu strălucitor, cu un toc mic și ascuțit. Nu încape îndoială că nu ar fi dat rău în dulapul oricărui fetișist de pantofi. Poate că deputatul nostru chiar o fi un fetișist, mi-a trecut brusc prin minte. Cel puțin, m-am gândit eu în sinea mea cu puțină invidie, avea buzunarul plin cu bani și o soție dispusă să-i facă pe plac. Eu nu voi reuși niciodată să o fac pe Montse a mea să poarte tocuri înalte și, cu atât mai puțin, să fie de acord să-și cheltuiască leafa pe niște pantofi ca aceia.

M-am concentrat din nou asupra portretului. Femeia era mai curând blondă, iar nasul, cu toate că trecuse probabil pe la chirurg, trăda o anumită distincție. Ochii erau închiși la culoare, aproape negri, și i se adresau direct spectatorului cu o privire pe jumătate leneșă, pe jumătate seducătoare. Părul lung, cam ciufulit, cădea peste decolteul generos. Buzele erau de un roșu intens, dar deloc vulgar. Gura, puțin întredeschisă, părea dispusă să primească un sărut. Nu era niciun peisaj și nici vreun interior susceptibil de a fi identificat. Fundalul

scenei consta dintr-un fel de perete în tonuri cenușii, cu puține trăsături albastre de penel. Eu nu mă pricep prea mult la pictură, dar, cu toate că tabloul mi s-a părut destul de bun, am avut impresia ciudată că ascunde ceva neliniștitor. Femeia era într-adevăr frumoasă, recunosc, dar expresia feței era, nu aș ști cum să o explic, ciudată și îmi provoca o senzație asemănătoare cu angoasa. Privirea femeii, intensă, dar în același timp pierdută, concentra toată atenția tabloului. Nu știu de ce, dar mi-a venit în minte ideea că este vorba de o privire goală, de parcă în realitate nu ar mai fi fost viață în ochii aceia atunci când i-a pictat artistul. Curând am văzut limpede, păreau ochii unei moarte. Montse ar fi zis că e vorba de o premoniție, dar eu încă nu știu dacă fiorul care mi-a străbătut șira spinării s-a datorat contemplării acelui portret, pe care eu îl găseam categoric sinistru, ori climatului de frig polar care domnea în biroul nostru.

– Soția dumneavoastră este foarte frumoasă, a șoptit politicos Borja.

– Da, Lídia continuă să fie o femeie foarte frumoasă. Poate prea frumoasă... Lluís Font făcu o pauză și stinse țigara. Auziți, vreau să cercetați ce mama mă-sii se întâmplă. Trebuie să aflu cât mai curând cu putință.

– Lăsați totul în mâinile noastre, se oferi Borja. Cum o cheamă pe soția dumneavoastră? Lídia și mai cum?

– Lídia Font, bineînțeles. Numele ei de fată este Vilalta, dacă la asta vă referiți.

Numele de familie Vilalta îmi era destul de cunoscut. Cu siguranță că, dacă mă străduiesc, voi sfârși prin a-mi aminti de ce.

– Cu ce se ocupă soția dumneavoastră? am început eu interogatoriul de rutină. Lucrează? Călătorește mult? Aparține de vreo asociație? Are vreun program stabil?

– Lídia este decoratoare. Își petrece ziua vizitând magazine de mobilier și de decorațiuni interioare. Este și membră a unui club din apropierea casei, unde petrece multe ore... Și adăugă

după ce se gândi puțin: Mai face și opere de caritate și chestii de genul ăsta. Zice că dă bine pentru cariera mea... Vreau să spun – se grăbi el să se corecteze – că asta trebuie să facem toți cei care suntem în situația de a-i putea ajuta pe ceilalți, nu-i așa?

Și adăugă:

– Ea este ambițioasă. Poate chiar mai ambițioasă decât mine. De aceea mă uimește faptul că s-a implicat într-o poveste care m-ar putea prejudicia. Lídia știe că ceea ce îmi aduce prejudicii mie îi aduce și ei. Întotdeauna am fost o echipă! afirmă el cu vehemență.

– Trebuie să vă pun o întrebare, nu știu cum să o formulez... Borja șovăi puțin. Aceea era întotdeauna o chestiune delicată, dar necesară în anumite împrejurări. Soția dumneavoastră face parte din Opus[1]? Aparține vreunui grup religios dintre cele care...? Mă refer la faptul dacă dumneavoastră...

Întrebarea se referea atât la activitățile și la relațiile Lídiei, cât și la ale soțului ei. Știm din experiență că e mai bine să nu ai de-a face cu oamenii din Opus (sau încă și mai rău, cu cei din congregația „nuștiuce" a lui Cristos). Sunt puternici și, cu cât sunt mai credincioși, cu atât sunt mai lipsiți de scrupule; după cum se vede, un lucru îl compensează pe celălalt. Cu toate că Borja este de dreapta, știu că îi sunt dragi ca sarea în ochi.

– Noi nu suntem nici din Opus, nici legionari... Deputatul clătină din cap cam ofensat, în semn de negație. Suntem catolici, firește, dar nu de genul acesta. Presupun, admise el, că acesta este unul dintre motivele pentru care încă nu sunt candidatul oficial al partidului.

– Dar totul pare să indice faptul că veți sfârși prin a fi ales. Se pare că nu există multe alternative, am spus eu, amintindu-mi

[1] *Opus [Dei] (Lucrarea [lui Dumnezeu])*, denumirea în latină a mișcării catolice întemeiate în anul 1928 la Madrid de către José María Escrivá de Balaguer, marchiz de Peralta, cu scopul de a instaura anumite principii ale spiritualității catolice în viața de zi cu zi și în cea profesională. Este o instituție controversată a Bisericii Catolice.

ce citisem în presă cu câteva zile în urmă. Când se întrunește comisia care urmează să voteze candidatul? Trebuie să fie curând, nu-i așa? Alegerile nu sunt foarte departe...

– Imediat după sărbători, confirmă el. Au existat unele presiuni, dar presupun că voi reuși să fiu ales. Și adăugă, amintindu-și de motivul vizitei sale: Dacă toată povestea asta nu sfârșește prost, desigur...

– Nu are de ce, spuse fratele meu pe un ton sentențios. Vă mulțumesc pentru încredere. Asta ne ușurează mult lucrurile. Ne vom pune numaidecât pe treabă și vă vom ține la curent.

Borja făcu o mică pauză și își drese glasul.

– Păi, vom avea nevoie de un cec...

– Bineînțeles, desigur, mă gândeam deja la asta. Deputatul scoase din buzunarul paltonului carnetul de cecuri și un stilou Parker de aur. Trei mii vor fi de-ajuns?

– Avansul este întotdeauna de cinci mii, minți Borja.

– Nu e rău...! Asta înseamnă cu mult peste o jumătate de milion de pesete...! pufni potențialul nostru client. Nu conta că era un om bogat. Paralele sunt parale.

– Dacă în momentul acesta nu aveți posibilitatea... Ne putem întâlni în altă zi, își dădu aere Borja, făcând pe generosul. Nu e nicio grabă.

Clientul nostru păru puțin ofensat, iar eu am avut un mic atac de panică. Bineînțeles că era grabă, având în vedere că amândoi eram fără o para chioară! Borja exagerase cerându-i suma aceea și făcând pe generosul, cu toate că la momentul acela ar fi trebuit să fiu deja obișnuit cu ifosele fratelui meu. Niciodată nu am înțeles cum reușește să transmită senzația că nu își face griji pentru bani, când e fără un sfanț în buzunar, și chiar și în ziua de azi mă surprinde să-l văd cum, grație atitudinii sale indolente, sfârșește întotdeauna prin a-și atinge scopul. Eu transpir, mă bâlbâi și mă înroșesc și, de aceea, când vine vorba despre bani, e preferabil să mă limitez la a-mi ține gura bine închisă.

– Pe numele cui fac cecul? Pe numele dumneavoastră, domnule Masdéu?

– Cel mai bine, la purtător. În chestiunile confidențiale, este preferabil să nu existe nume implicate.

– Nu mă gândisem – se vedea de la o poștă că minte. Bineînțeles că am putea să o rezolvăm și cu banii jos, dacă doriți...

– Și mai bine.

Lluís Font scoase din buzunarul paltonului un plic și puse pe masă, una peste alta, cinci mii de euro, în bancnote de o sută și de cinci sute. În plic încă mai rămăsese un teanc voluminos de bancnote.

– Să nu credeți că port întotdeauna atâția bani la mine, se justifică el. Exact azi am încasat o veche datorie...

– Desigur, bineînțeles, admise Borja, cântându-i în strună.

De trei ani, singurii bani pe care îi vedem eu și fratele meu sunt cei pe care avocații, notarii și băncile îi numesc bani „negri". Pe noi nu ne interesează, pentru că ne scutesc de grija de a trebui să justificăm în fața Fiscului încasările unei firme care nu există.

– Aștept curând rezultate, spuse el vârând din nou plicul în buzunarul de la palton.

– Sunt încredințat că peste vreo două săptămâni vă vom putea spune ceva, îl asigură Borja, iar eu observam cu această ocazie, poate pentru că era vorba de un deputat, că nu îndrăznește să treacă de la „dumneavoastră" la „tu". Presupun că cel mai bine ar fi să vă sunăm direct pe telefonul mobil de îndată ce vom ști ceva, nu-i așa?

– Dacă nu răspund, înseamnă că mă aflu în vreo comisie sau în vreun plen. Lăsați un mesaj în căsuța vocală, iar eu vă voi suna de îndată ce îmi va fi cu putință. Și adăugă, nu foarte convins: Poate că o fi vorba doar de o neînțelegere...

– Sunt aproape sigur, admise fratele meu. Dar veți fi și mai liniștit atunci când vom lămuri această poveste. Uneori femeile fac lucruri ciudate ca să atragă atenția...

– Foarte ciudate! am confirmat eu în cunoștință de cauză.

– Mai aveți nevoie să știți și altceva? spuse și era clar că deputatul voia să iasă din biroul nostru.

– Ce program are de obicei soția dumneavoastră? am întrebat eu. Mă refer la ce ore obișnuiește să plece de acasă și chestii dintr-astea...

Ca regulă generală, eu sunt cel care îmi asum întrebările cele mai prozaice, pentru că fratele meu Borja, de îndată ce are banii în buzunar, uită de micile amănunte.

– În mod normal, diminețile obișnuiește să plece de acasă cam pe la ora zece ca să viziteze magazinele și furnizorii. Ce face după-amiezile e altă poveste. Merge la coafor, la sala de gimnastică, se vede cu prietenele... Mă rog, asta zice ea. Cum eu îmi petrec ziua pe la Parlament, partid și birou...

– Foarte bine. Să vedem ce vom afla despre autorul portretului, iar luni vom începe să o urmărim, încheie Borja.

– Faceți tot ce e de făcut, dar nu e nevoie să-mi dați amănunte. Adevărul e că nu mă entuziasmează ideea de a vă cere să o spionați pe soția mea. Mai ales – sublinie el plecându-și privirea – fiți discreți.

– Nu vă faceți griji, îl liniști Borja. Știm ce avem de făcut și cum trebuie să procedăm.

Chiar și după ce ne-a mărturisit acea încâlcită poveste despre presupusa infidelitate a soției sale și consecințele nefaste pe care acea greșeală o putea avea asupra carierei sale, deputatul Lluís Font nu părea un om mai puțin puternic. Nu încăpea nicio îndoială că îi venise greu să facă pasul acela și să-și încredințeze soarta în mâinile unor necunoscuți, dar în clipa aceea nu am fost în stare să-mi dau seama dacă era îngrijorat doar din pricina scandalului sau exista și o gelozie sinceră la mijloc. O iubea deputatul pe soția sa ori căsnicia lui era una dintre numeroasele căsătorii de conveniență? Avusese seninătatea sau sângele-rece de a nu-i cere socoteală soției sale și de a nu-i pretinde explicații în privința tabloului, ceea ce ar

fi fost lucrul cel mai simplu. Cel puțin, asta aș fi făcut eu cu Montse în cazul – sper, improbabil – că m-aș fi aflat într-o situație similară. În sfârșit, după cum îmi tot repetă Borja, nu e nicio îndoială că viața la nord de Avenida Diagonal este foarte diferită de cea pe care o duce majoritatea muritorilor de rând.

Ne-am luat rămas-bun de la deputat adoptând o atitudine de profesioniști competenți, în vreme ce încercam să ne ascundem bucuria pe care o resimțeam văzând în față acel mic teanc pe care Borja s-a grăbit să-l bage în buzunar. Ceea ce pentru deputatul Lluís Font era un necaz presupunea, în schimb, salvarea veniturilor noastre, dar așa stau uneori lucrurile. Când i-am strâns mâinile, am simțit că deputatul le avea reci. Ale mele erau înghețate.

Uf! Cinci mii de euro, mai mult de opt sute de mii de pesete. Privirea lui Borja strălucea din nou cu acea sclipire caracteristică și specială care pune stăpânire pe ochii lui atunci când are în față o grămadă de bancnote. Borja are într-adevăr fler la bani, deși nu știu de unde l-a căpătat.

– Frățioare, te-ai aranjat pentru Crăciun! spuse el euforic când în sfârșit am rămas singuri. Și adăugă: Și asta nu-i totul.

– Mulțumesc, bătrâne. Dar, deocamdată, mă pot descurca doar cu jumătate. Borja avusese amabilitatea de a-mi înmâna plicul cu tot conținutul. Nici tu n-ai niciun ban... Dacă nu te deranjează, mâine-dimineață, după ce trec pe la bancă, o să mă duc să-i cumpăr lui Montse cerceii ăia pe care i-am văzut împreună. Știi că poimâine împlinește patruzeci de ani.

– Ce părere ai? Am și eu un cadou pentru cumnata mea cea progresistă... râse el. Desigur că eu n-aș repeta întruna că împlinește patruzeci de ani, mai ales de față cu ea.

– Eu cred că este entuziasmată. Știi cât e de încăpățânată. E hotărâtă să nu se deprime că are patruzeci de ani și acum, fiind budistă, mănâncă toată ziua soia ca să prevină nu știu ce...

– Poate că o să mă fac și eu budist, spuse el cu un aer gânditor, în vreme ce își îmbrăca paltonul. În ultimul timp, multă lume de pe aici – se referea la oamenii cu dare de mână din acea zonă a orașului unde aveam biroul – a devenit budistă. Eduard, tocmai mi-ai dat o idee. Și adăugă, ca și cum ar fi pus ceva la cale: Asta trebuie să fie o bună modalitate de a-ți face relații fără să fie nevoie să cheltuiești vreun ban.

– Fă ce vrei. Dar ține minte că sâmbătă seară te așteptăm la petrecere.

– Stai liniștit. Nu voi uita.

Era aproape ora șase și am hotărât să ne luăm liber restul zilei. Borja își dăduse întâlnire cu iubita lui, iar eu eram atât de mulțumit, încât mi-am propus să-i fac o bucurie lui Montse ajungând devreme acasă. Apoi mi-am amintit că este joi, zi de cenaclu, și că Montse se va întoarce la ore târzii din noapte. Dar am hotărât să o aștept treaz ca să-i dau vestea cea bună. Știam că în ultimul timp era cam îngrijorată din cauza afacerilor mele.

Borja a anunțat că o va suna pe Mariona Castany, prietena lui, și că va încerca să aranjeze să trecem a doua zi pe la ea pe acasă. Dacă exista vreo bârfă interesantă despre numita Lídia Font, atunci Mariona Castany era, ca de obicei în astfel de cazuri, persoana cea mai indicată.

Deși nu era în drumul lui, pentru că eu locuiesc în cartierul Gràcia, iar biroul nostru, în schimb, este aproape de zona în care Borja are micul lui apartament de burlac, fratele meu m-a condus cu automobilul Smart chiar până la poarta casei. De puțin timp începuse din nou să plouă.

– Încă n-ai spus-o, i-am amintit eu când coboram din mașină.

– Ce anume? Ah, da, ai dreptate...! exclamă el vizibil agitat. Ai văzut, Eduard? Dumnezeu nu joacă zaruri.

– Și când o face, folosește zaruri măsluite! nu m-am putut eu abține să nu adaug.

4

– Aşadar, Borja-Mari[1] vine mâine la petrecere... spuse Montse zâmbind.

Copiii nu se treziseră încă, iar noi luam micul dejun în bucătărie. Era devreme şi tocmai dădusem drumul la căldură. Era frig.

– Hai, Montse, într-una din zile fetele te vor auzi şi vor repeta acest nume în faţa lui, protestez eu de fiecare dată când soţia mea face gluma asta. Şi, în plus, nu te mai plânge. După cum îl cunosc, cu siguranţă că o să-ţi aducă un cadou frumos.

Montse obişnuieşte să-şi bată puţin joc de Borja şi în particular îi spune aşa, Borja-Mari. Dacă Borja oricum este un nume care sună ca dracu, Borja-Mari sună şi mai ridicol, deşi, după cum se pare, există persoane cu acest nume. Cu toate acestea, lui Montse îi este simpatic Borja, în ciuda faptului că în prezenţa ei (sau poate tocmai de aceea) fratele meu îşi exagerează atitudinea de om de lume, elegant, superficial şi încântător. A ştiut să-i câştige pe copii, care îl iubesc ca pe un unchi, neştiind că în realitate chiar asta este. Mi-ar plăcea să-i

[1] Personaj al filmului *Uimitoarea lume a lui Borjamari şi Pacholo,* cei doi fraţi care au rămas încremeniţi în anul 1980 şi care trăiesc o existenţă jalnică în Madridul zilelor în care se petrece acţiunea romanului de faţă.

explic soției mele că pe Borja îl cheamă Pep și că este fratele meu.

– Este un tip cum nu se poate mai ciudat, continuă Montse pe când își turna a doua ceașcă de cafea. Nu înțeleg cum de ați ajuns voi doi să vă asociați... E atât de diferit de noi! Felul lui de a se îmbrăca, istoriile pe care le povestește... Dar îmi lasă impresia că este dintre cei care vorbesc mult, dar n-au niciodată un ban în buzunar.

– Femeie, cu poziția și cu relațiile lui, se vede obligat să aibă un standard de viață...

A trecut destulă vreme de când Montse a aflat ce-i poate pielea lui Borja, dar nu cred că bănuiește nici pe departe că este fratele meu geamăn.

– Un sărăntoc, ca tine și ca mine, s-a gândit ea mai bine. Chiar și așa, nu pare un om rău.

– Păi, bineînțeles că nu. În felul lui, Borja este un om cumsecade, am încercat eu să-l justific, așa cum fac întotdeauna.

E ciudat că Montse nu a observat încă asemănarea lui Borja cu portretul mamei mele pe care îl avem în sufragerie, mai ales ținând seamă că din primul moment a remarcat cât de mult semăn eu cu tatăl meu. Tremur gândindu-mă la ziua când va descoperi că Borja și mama mea sunt ca două picături de apă. Atunci poate că vom avea o problemă.

– Presupun că îmi este simpatic pentru că, până la urmă, reușește întotdeauna să mă facă să râd. Câte prostii e în stare să îndruge!

– De asta îți este simpatic și pentru că te lasă să-i împui capul cu toată pălăvrăgeala aia ezoterică, am adăugat eu, puțin gelos pe farmecul fratelui meu.

Când vine să ia masa de prânz sau de seară la noi, Borja ascultă, cu o atenție care nu se datorează doar bunei educații, toate extravaganțele cu care își câștigă Montse existența.

Ba karma, ba că I Ching[1], ba că fengh-shui, ba că florile nu știu care... Mi se pare că fratele meu crede în toate astea. Odată, o prietenă a lui Montse, cum nu se poate mai plicticoasă, i-a făcut harta astrală și i-a prezis un viitor minunat. Ei bine, cum Pep nu mai este Pep, ci Borja, este cert că sub noua sa identitate, fratele meu nu s-a născut în ziua în care a venit într-adevăr pe lume. Semnul lui zodiacal ca Borja este Vărsător, nu Taur, dar după părerea lui Montse, Borja este Vărsător din cap până în picioare.

– Ți-am explicat de mii de ori că medicina naturistă și budismul n-au nimic ezoteric! a insistat Montse, care se trezise cu chef de ceartă. Și pe deasupra, eu îmi câștig existența din toate astea. Și nu mă descurc atât de rău, nici vorbă.

– E adevărat, a trebuit eu să recunosc. Hai, dragă, nu mă lua în seamă.

În ziua de azi, Montse câștigă mai bine decât mine cu Centrul ei Alternativ, care, chiar dacă ceea ce se face acolo n-o fi având nimic ezoteric, după cum nu încetează totuși să-mi repete întâmplător, se numește *Isis*[2]. Sub această denumire apare pe tăblița care atârnă pe ușă și în pliantele de reclamă de culoare violet-deschis și roz pe care ea și asociatele ei le răspândesc în cartier: *Isis – Centru Alternativ de Bunăstare Integrală*. Mă refer la faptul, nu știu cum să spun, că dacă voiau să dea afacerii un nume de femeie, ar fi putut alege oricare altul, dar cu totul întâmplător i l-au pus pe cel al unei zeițe egiptene, obiect al unui cult având un caracter mai degrabă extravagant în rândul romanilor (apropo, în cartierul Sants există o casă de rendez-vous care se cheamă la fel, dar m-am abținut să-i spun lui Montse, ca să nu mi-o ia în nume de rău).

---

[1] *Cartea schimbărilor,* text de divinație vechi din secolul al XII-lea î.Hr., bazat pe principiul schimbărilor și pe relația dialectică dintre concepte opuse

[2] Numele grecesc al zeiței egiptene Ast, considerată zeița-mamă, regina-zeilor, forța germinativă a naturii, zeița maternității și a nașterii

Da, Montse câștigă bani, dar nici chiar atât de mulți, după cum dă Dumnezeu. Împreună câștigăm cât să ne descurcăm decent. Dar, într-adevăr, are dreptate într-o privință: chiar dacă nu am ajuns milionari, viața pe care o ducem acum este mult mai bună decât cea pe care o aveam înainte ca eu să-mi schimb activitatea. Adevărul e că nu se compară. Și îi datorăm totul lui Borja.

Cu toate acestea, în vreme ce eu știu pe dinafară cum merg treburile în Centrul lui Montse – chiar cu prea multe amănunte pentru gustul meu –, soția mea nu știe foarte bine ce lucrez eu. Ea crede că mă ocup de rapoartele financiare pentru marile întreprinderi: rapoarte de viabilitate, dacă o afacere este rentabilă și merită să primească o infuzie de capital etc. Crede, de asemenea, că acord consultanță persoanelor fizice și oamenilor de afaceri pentru investițiile lor. E conștientă că discreția este o latură fundamentală a muncii mele și una dintre cerințele pe care ni le impun clienții, motiv pentru care știe că nu-i pot da prea multe detalii. De fapt, aș putea născoci liniștit orice mi-ar trece prin minte, lucru pe care îl fac uneori, dat fiind că Montse nu înțelege nici cât negru sub unghie din marea finanță, cu alte cuvinte, la fel ca majoritatea dintre noi. În ceea ce mă privește, am învățat că, atunci când ai bani, câștigi cu ușurință și mai mulți, și că pentru a putea strânge o avere – după cum mi-a povestit Borja –, trebuie să te prefaci că ești deja bogat.

– Mâine o să-mi petrec toată ziua în bucătărie. Poți trece tu pe la cofetăria Bolet să cumperi un tort? mi-a cerut Montse. Și să fie mare, da? Preferabil de ciocolată... Și să aduci tot tu și șampania.

Montse s-a născut în cartierul Sarrià și în căminul nostru nu intră decât deserturi de la casa Bolet, o cofetărie mică în rivalitate cu renumita cafenea literară Foix. Soția mea se trage dintr-o familie modestă, cum era și a mea, dar, ca o bună fiică a cartierului Sarrià, tânjește după vechea ei mahala. În ziua de

azi, Sarrià este o zonă de bogătași unde conviețuiesc directori, doamne snoabe, profesori universitari, bone sud-americane și bunici de o viață întreagă cu pensii modeste, dar păstrează un farmec pe care multe alte locuri din Barcelona l-au pierdut sau pe care nu l-au avut niciodată. Zona din jurul pieței mari, cu biserica, primăria și piața alimentară, își păstrează aerul de sătuc liniștit care îi face pe locuitori să se simtă atât de mândri, cu casele lor vechi cu două etaje, acum aproape toate restaurate, și străzile curate și liniștite, unele încă împodobite cu plante exotice și autohtone care cresc în ghivece mari de lut ars lângă porțile de intrare ale locuințelor. Soacră-mea Joana, care este văduvă, continuă să locuiască în același apartament vechi și fără încălzire centrală în care s-au născut Montse și sora ei. În ciuda lipsei de confort, refuză categoric să părăsească ceea ce ea numește „casa ei", deși apartamentul acela, în care a trăit toată viața, este cu chirie. Am aflat că fiii proprietarilor citesc în fiecare dimineață plini de speranțe anunțurile mortuare, visând la cum vor cheltui moștenirea când vor vinde casa cu un profit bun. Edificiul în care locuiește soacră-mea este, cum se spune acum, o „casă cu gândaci".

– Femeie, casa Bolet nu e chiar lângă birou, am argumentat eu. De altfel, cum mâine este sâmbătă, mă gândeam să nu merg... Și cum vedeam că Montse nu cedează, am adăugat: Văd că va trebui să-l rog pe Borja să mă ducă cu mașina. Am putea să trecem azi la prânz sau, cine știe, pe seară...

– Și mai bine.

– Se pare că vom fi destul de mulți, nu-i așa? Va trebui să car cel puțin șase sticle. Nu știu dacă vor încăpea în Smart.

– Eu mă gândeam mai curând la o duzină, spuse ea, fără să clipească. Cum a doua zi este duminică și oricum nu trebuie să ne sculăm cu noaptea în cap...

– O duzină! Dar se poate ști câți vom fi? am oftat eu. Am văzut că avem deja cămara plină cu sticle de vin. Și în plus, nu vor fi destule scaune...

Pe scurt, Montse organiza ditamai petrecerea pentru noaptea de sâmbătă. După toate aparențele, o amuza faptul că împlinea patruzeci de ani, să vezi și să nu crezi. Adevărul e că nu își arăta vârsta. Se ținea bine, nu ca mine. O privesc uneori și văd în continuare aceeași tinerică idealistă de care m-am îndrăgostit cu o grămadă de ani în urmă.

– Preferi să te ocupi tu de cină? spuse ea, ridicând din sprâncene și pe un ton care lăsa clar să se înțeleagă că întrebarea era retorică.

Uneori, Montse este de neînduplecat. Sunt sigur că, dacă ar ști cu ce mă ocup, nu i-ar plăcea câtuși de puțin. Cum zice Borja, Montse este o femeie progresistă reconvertită la tot ce înseamnă adjectivul *alternativ:* dietele *alternative,* medicina *alternativă,* cosmetica *alternativă,* ecologia *alternativă* și nu știu câte alte *alternative* în plus. Acum este budistă, ca majoritatea prietenelor ei, dat fiind faptul că budismul nu este o religie, ci o filosofie *alternativă* de viață. Încă își mai strânge părul într-o coadă, poartă pantofi fără toc și rochii etnice și, asta chiar că e adevărat, miroase întotdeauna delicios de bine datorită cremelor pe care le utilizează în Centru. Din fericire, Montse nu are nimic de-a face cu femeile lipoaspirate și umplute cu silicon, peste care dau de obicei, dată fiind natura muncii mele. Cu toate că uneori pare că se află în afara acestei lumi, Montse este o persoană reală. În întregul ei.

Și pe mine mă deranjează adeseori munca mea. Ținând seamă de convingerile mele, nu mă simt deosebit de mândru, dar, așa cum îmi amintește Borja de obicei, înainte lucram direct pentru vampirii cu gulere albe, nu tocmai într-un ONG. Cert e că nici fratele meu, nici eu nu ne-am văzut niciodată implicați în afaceri murdare. Nimic care să aibă de-a face cu drogurile, traficul de femei sau imigranți, nimic de genul ăsta. Într-o oarecare măsură, am putea spune că suntem un fel de majordomi de încredere pentru bogătași.

Dar trebuie să recunosc că tocmai această meserie deosebită pe care o desfășor acum mi-a salvat căsnicia. Cu siguranță că dacă Borja nu ar fi apărut într-un moment atât de oportun, în prezent, eu și Montse am fi fost deja despărțiți – cine știe dacă nu și divorțați –, iar Arnau nu ar exista pe lume.

Treceam printr-o perioadă proastă. Amândoi, și Montse și eu, eram sătui de respectivele noastre slujbe și nu ne plăcea viața pe care o duceam. Trudind multe ore ca să plătim ipoteca și școala fetelor, aproape că nu mai aveam timp liber pentru noi. Montse lucra ca îndrumătoare școlară într-un colegiu, adică era cârpa de șters pe jos a tuturor, în schimbul unui salariu pe care chiar și elevii îl considerau ridicol. După cincisprezece ani de practicat psihologia, era sătulă până peste cap de micii delincvenți, de tații mafioți, de adolescenții sadici, de mamele rasiste, de fetele gravide și de capetele rase, la care se adăuga indolența unei Administrații de o prea mare corectitudine politică încât să accepte măcar să audă vorbindu-se despre astfel de lucruri.

În ciuda faptului că este o feministă de stânga, Montse ajunsese la convingerea că era nevoie să se introducă din nou uniformele, pedepsele corporale, disciplina de fier și lecțiile învățate pe dinafară. Încăpățânată cum este, nu a vrut niciodată să-și ia un concediu medical pentru depresie, dar eu vedeam cum se prăbușea treptat, pe zi ce trecea. Colegiul unde obținuse loc de muncă era dintre cele socotite de către Administrație ca fiind „conflictuale", iar Laia și Aina, gemenele noastre identice, treceau și ele printr-o perioadă complicată. Acasă, nu încetau să se certe, iar de la școală ni se trimiteau întruna biletele stupide, învinuindu-ne de comportamentul lor urât. Adevărul era că mie nu mi se părea că lucrurile stăteau chiar așa, ci că era vorba de năzbâtii proprii vârstei, dar în ultimul timp, Montse dezvoltase o paranoia îngrijorătoare și vedea peste tot mari tragedii. Într-o zi, a descoperit la Laia un tatuaj pe picior și a făcut o criză de nervi. De fapt, era doar

un abţibild, dar Laia a primit o palmă serioasă. Timp de vreo două luni, Montse a trăit cu remuşcări pentru scatoalca aceea, gândindu-se că o traumatizase pe fiica noastră pentru toată viaţa, şi a început să ia Prozac. Din nefericire, îmbunătăţirea artificială a stării ei sufleteşti, proporţională cu pastilele consumate, a fost însoţită de o diminuare a ceea ce, ca să se exprime delicat, psihanaliştii numesc libido. Cu alte cuvinte, indirect, pe mine mă ţinea pe pâine şi apă.

În ceea ce mă priveşte, dimineţile lucram de prea mulţi ani într-o bancă, iar după-amiezile ţineam contabilitatea unei mici firme de calculatoare şi eram sătul. Devenisem un onest şi sfios funcţionar de bancă şi credeam că singura speranţă de a-mi schimba viaţa consta în câştigarea lozului cel mare de Crăciun. Şi, colac peste pupăză, banca la care lucram fusese cumpărată de alta mai importantă şi noii proprietari hotărâseră să reorganizeze schema de personal şi să profite să dea afară o grămadă de oameni. În cazul meu, datorită condiţiei mele de angajat care lucram de douăzeci de ani în bancă, mi-au oferit în mod generos două posibilităţi: cum eram încă prea tânăr ca să recurg la pensionarea anticipată, puteam accepta o disponibilizare de bunăvoie, cu o indemnizaţie care nu era tocmai o pricopseală şi cu doi ani de ajutor de şomaj, sau dacă nu, să merg să lucrez la Lleida. Despre această ultimă variantă Montse nici nu voia să audă, iar mie... adevărul e că ideea de a petrece cel puţin patru ore pe zi închis într-un vagon de tren riscându-mi viaţa[1] nu-mi făcea nici cea mai mică plăcere.

În afară de asta, mai era ceva. Nu ştiu bine cum (mă rog, de fapt a fost în timpul unei petreceri la firmă, după ce mi-am afundat toţi şi fiecare dintre neuroni într-un whisky *de-a cărui*

[1] Aluzie la atentatele cu explozibil împotriva a patru trenuri cu navetişti din gara Atocha din Madrid din data de 11 martie 2004 care au avut drept urmare 191 de morţi, dintre care 16 români, şi 1 858 de răniţi.

marcă nu ţin să-mi aduc aminte[1]*),* am avut o aventură cu o colegă de serviciu, şi ea măritată, şi nu ştiam cum să ies din acea încurcătură. Ceea ce începuse ca o escapadă în timpul unei nopţi de chef se prefăcuse într-un coşmar. Raquel, aşa o chema, îşi făcuse iluzii şi îmi vorbea de despărţire, de divorţ şi să ne mutăm împreună. Nu o să spun că mă hărţuia, dar pe-aproape. A ajuns chiar să mă ameninţe că se va prezenta la mine acasă şi îi va spune despre relaţia noastră (cum o numea ea) soţiei mele. Era picătura care umplea paharul.

Eu eram complet răvăşit. Sigur că la început Raquel mi-a plăcut destul de mult. Arăta bine, de fapt era frumoasă foc şi de aceea nu înţeleg de ce i-o fi căşunat pe mine, care sunt mai degrabă un tip obişnuit. Nu înseamnă că vreau să mă justific spunând că *ea a fost* cea care a făcut primul pas la petrecere, nici că *ea a fost* cea care, după câteva zile, a închiriat o cameră de hotel, nici că *ea a fost cea* care nu înceta să mă sune şi să-mi trimită mesaje pe mobil, dar asta se întâmpla într-un moment în care Montse înghiţise deja mai multe cutii de Prozac.

Cert este că aventura aceea, ca să-i spun într-un fel, începuse să se complice, iar eu eram speriat. O mai iubeam încă pe Montse şi pe deasupra erau şi fetele. Eram înnebunit după Raquel, dar nu îndrăgostit. În niciun moment nu mi-a dat prin minte să mă despart de Montse şi, cu atât mai puţin, să plec să trăiesc cu Raquel. Lucrurile sunt cum sunt, există femei cu care ţi-ai petrece noaptea (mai ales dacă e pe gratis), dar nu neapărat şi ziua. Pe lângă toate astea, acasă, când nu eram prea obosiţi, singurul lucru pe care îl făceam eu şi Montse era să ne certăm. Niciunul din noi nu ştia cum să iasă din acea gaură neagră care înghiţea totul, cu excepţia chitanţelor de la ipotecă şi a inscripţiilor de pe caroseria maşinii.

---

[1] Parafrază şi aluzie la fraza de început a lui *Don Quijote de la Mancha,* de Cervantes, conform traducerii în româneşte a lui Ion Frunzetti, publicată la Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1965, pag. 77.

Şi atunci a apărut Borja, fratele meu mai mic. Trecuse o grămadă de vreme de când nu se mai arătase la faţă, dar, ca buni gemeni ce eram, am fost întotdeauna trup şi suflet unul pentru celălalt. Borja a revenit în viaţa mea la fel cum plecase, în mod intempestiv, fără să anunţe, de parcă ăsta ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume. Într-o zi, pe neaşteptate, s-a prezentat foarte elegant la sucursala băncii unde lucram şi mi-a propus să-mi las slujba şi să mă asociez cu el în această ciudată firmă pe care o deţinem şi care nu există din punct de vedere legal.

Eu şi fratele meu nu ne mai văzuserăm vreme de aproape cincisprezece ani. El locuise în străinătate şi, în tot acel timp, singura legătură pe care o păstraserăm au fost cărţile poştale pe care mi le scria din când în când şi scrisorile pe care i le trimiteam eu la o căsuţă poştală din Paris. Într-una dintre acele scrisori, l-am invitat la nunta mea, dar nu a venit. Ceea ce a făcut însă, a fost să-mi trimită un serviciu de douăsprezece pahare de cristal de Boemia, foarte fine, care au ajuns la destinaţie făcute zob. Mi-a părut atât de rău, încât am pornit să colind magazinele de antichităţi până când am strâns o altă duzină dintr-un model care semăna destul de bine. M-au costat ochii din cap, dar nu i-am spus nimic lui Montse. Ca să-mi justific cheltuiala, i-am explicat că doi tipi cu cagulă pe faţă m-au atacat cu o seringă mică la ieşirea din metrou. Era a doua minciună pe care i-o spuneam de când ieşeam împreună.

– Bună, frăţioare, ce mai faci? m-a luat el prin surprindere în ziua când ne-am reîntâlnit în faţa băncii. Mai era puţin până la trei şi mă aştepta de ceva vreme. Aşadar, tot aici lucrezi? Te-ai îngrăşat... mi-a spus el, privindu-mă de sus până jos.

Adevărul e că eu de-abia l-am recunoscut. Avea părul scurt şi etala deja acel stil elegant şi sofisticat pe care îl utilizează acum. Eram atât de bucuros şi de surprins, că aproape nu am ştiut ce să-i spun când, în cele din urmă, i-am recunoscut glasul. Numaidecât l-am invitat să luăm masa la mine acasă.

– Să-ți explic, trebuie mai întâi să stăm de vorbă, zise el, schițând un zâmbet enigmatic. O să vin la tine la masă, dacă dorești, dar nu-i poți spune soției tale (o cheamă Montse, nu-i așa?) și nici altcuiva că sunt fratele tău. A făcut o pauză, în vreme ce mie mi se instala o expresie perplexă pe chip. Știi? Nu mai sunt Pep. Acum mă cheamă Borja. Borja Masdéu-Canals Sáez de Astorga. Așa cum auzi...! Și mi-a arătat foarte mândru o carte de vizită sobră și elegantă, tipărită pe o hârtie scumpă. Surprinderea mea creștea văzând cu ochii.

– Păi, chiar că s-au întâmplat multe în toți acești ani! am reușit eu să bolborosesc. Dar, judecând după aparențe, nu ți-ai schimbat doar numele...

Eram bucuros să-l revăd pe fratele meu, dar și puțin cam mâhnit pentru toți anii aceia în care nu făcusem parte din viața lui. Borja nu este doar singurul frate pe care îl am, ci pe deasupra este geamănul meu, fratele meu bivitelin, ca să fim mai exacți. Iar cincisprezece ani, îmi amintesc că m-am gândit în ziua aceea, înseamnă multă vreme.

– Ar fi mai bine să mergem să bem ceva și îți explic, a propus el energic.

– Nu, am refuzat eu printr-o clătinare a capului. O s-o sun pe Montse și o să-i spun că nu vin la masă. O să născocesc o scuză și o să mergem noi doi să luăm masa împreună pe aici, pe undeva. Trebuie să-mi explici multe lucruri, Pep...!

– Borja, m-a corectat el. Ține minte că acum mă cheamă Borja.

L-am dus la Set Portes, un restaurant renumit care era destul de aproape de sucursala unde lucram eu. Cum era vineri, aveam după-amiaza liberă, dar Raquel nu înceta să-mi trimită mesaje pe mobil insistând să ne întâlnim. Am hotărât să risc și, fără să mă gândesc de două ori, am închis telefonul și mi-am propus să mă bucur de acel prânz.

Restaurantul era plin de turiști și de unii care păreau oameni de afaceri făcând tranzacții necurate între două feluri de mâncare, dar am avut noroc și am găsit o masă liberă. Dar,

desigur, lângă o familie zgomotoasă de ruși care mâncau și beau ca niște cazaci veniți din stepe. Am comandat o paella – una dintre specialitățile casei – și o sticlă de vin de Rioja. După cincisprezece ani de când nu ne mai văzuserăm la față, reîntâlnirea aceea trebuia să fie sărbătorită.

Dar, în loc să-l las pe el să vorbească, eu am fost cel care mi-am descărcat năduful explicându-i aventura cu Raquel și problemele pe care le aveam cu Montse. I-am spus cât de mult îmi detestam munca și hotărârea pe care noii proprietari ai băncii mă obligau să o iau. Fără să ne dăm seama, am isprăvit sticla de Rioja în fața unei farfurii cu măsline, înainte de a începe să mâncăm paella. Nu au întârziat să apară încă două sticle.

– Păi, după câte văd, mi se pare că n-aș fi putut apărea într-un moment mai bun, a spus el foarte convins. Mi se pare că te-ai băgat într-o mare încurcătură, frățioare.

– Nu știu ce să mă fac...

– Eduard, Dumnezeu nu joacă zaruri.

A fost prima dată când am auzit vorba aceea, pe care mai târziu aveam să o aud frecvent. Dar, în momentul acela, după tot vinul pe care îl dădusem pe gât, am fost cât pe-aci să-i arunc în față că, dacă Cel de Sus nu joacă zaruri, aș vrea să știu ce mama mă-sii făcea în ziua când părinții noștri au avut accidentul. Dar am tăcut și l-am lăsat să vorbească. Acum era rândul lui.

– Și ție cum îți merge? am întrebat eu ca să schimb subiectul. Ce-ai făcut în toți acești ani? Te-ai însurat? Ai vreo logodnică?

Dar, în ziua aceea, Borja mi-a povestit foarte puține lucruri și niciunul în mod concret. Călătorise, încercase diverse meserii și văzuse destulă lume ca să știe că oamenii cinstiți au întotdeauna de pierdut. În ceea ce privea viața lui sentimentală, am dedus că nu a fost totul numai lapte și miere.

– Prefer să nu vorbesc despre acest subiect, a spus el, plecându-și privirea. Ar fi mai bine să vorbim despre viitor. Despre viitorul nostru.

Mi-a explicat ideea lui – firma în care lucrăm acum – și mi-a propus să-mi las slujba și să ne asociem. Se vânturase prea mulți ani prin lume și voia acum o viață mai așezată.

– Mă ocup de vreo două lucruri în același timp și singur nu le pot face față, a spus el pe un ton confidențial. Am nevoie de tine, Eduard. Și de altfel, după cum spui, nici situația ta nu e cine știe ce.

– Nu, într-adevăr, a trebuit eu să recunosc. Încă mai plătim la ipotecă și cu toate că Montse lucrează și ea și este funcționară, trăim în rahat. În plus, gemenele sunt un puț fără fund. Ar trebui să le cunoști, Pep – încă nu mă obișnuisem să-i spun Borja. Sunt nepoatele tale!

– Fiecare lucru la timpul lui. Vei vedea, dacă totul iese după cum am prevăzut, nu numai că vei lichida ipoteca, dar îți va mai și rămâne destul ca să faci acea călătorie în jurul lumii la care visai când eram mici – făcu o pauză. N-ai reușit să o faci, nu-i așa?

Nu, nu o făcusem. Când la douăzeci și trei de ani am reușit să scap din infernul din casa unchiului și a mătușii mele și m-am dus să trăiesc pe socoteala mea, ceea ce am făcut a fost să mă înscriu la facultatea de filologie. Nu puteam renunța la serviciul pe care îl aveam la bancă, unde munceam de la nouăsprezece ani datorită nu știu cărorițe trase de unchiul meu, dar, pe vremea aceea, încă mai visam să fiu scriitor. Cu siguranță, m-am gândit de multe ori, viețile noastre ar fi fost foarte diferite dacă părinții noștri nu s-ar fi ciocnit pe pantele de la Garraf când eu și fratele meu aveam treisprezece ani și dacă nu ar fi trebuit să-și asume creșterea noastră un unchi și o mătușă depresivi și zgârciți care ne-au amărât adolescența cu viziunea lor meschină asupra lumii.

De fapt, nu am reușit niciodată să-mi închei studiile și nici să scriu vreun roman. Iar vina, în parte, a fost a lui Don Quijote. E păcat, dar e vorba despre o carte pe care nu o pot suporta. În acele vremuri glorioase în care studenții făceau

greve și fumau pe față marijuana în curtea interioară a Facultății de Litere, eu eram un idealist orgolios și ingenuu, ceea ce mi-a pricinuit câteva necazuri.

– Nu știu ce părere o să aibă Montse despre toate astea, cugetam eu cu voce tare pe când dădeam gata frișca pe care o comandasem ca desert.

– Așadar, te-ai însurat până la urmă cu psihanalista ta. Bătrâne, asta chiar că-i una bună!

– Nici vorbă, Montse nu este psihanalistă. Este psiholog, am precizat eu.

– În regulă, dar te-ai încurcat cu ea, a zâmbit el malițios.

Ca să spun adevărul, datorită lui Don Quijote și a traumei mele din cauza acestei cărți am cunoscut-o pe Montse. Ea tocmai își terminase studiile și era prietena prietenei unui prieten... A insistat că vrea să încerce să mă ajute. Nu a reușit, dar am sfârșit prin a mă însura cu ea.

Da, am o traumă în legătură cu Don Quijote. Simpla lui menționare mă irită. Nu știu de unde îmi vine, dar problema e că făcusem o obsesie teribilă pentru el, poate pentru că este o carte despre care toată lumea vorbește de bine. Politicienii citează pe dinafară unele fraze mai ingenioase și nu mai prididesc cu elogiile, și nu se dau în lături de la nimic când au ocazia să ne irosească impozitele pe comemorări și omagieri, ceea ce nu încetează să fie bătător la ochi. Ei bine, sunt convins că majoritatea parlamentarilor noștri nici măcar nu au răsfoit cartea.

Ca să fiu sincer, nu am putut niciodată să trec de primele patruzeci de pagini și chiar m-am străduit. Și, bineînțeles, faptul de a nu fi citit Don Quijote nu este o problemă gravă, în afară de cazul în care ești student la filologie hispanică. Presupun că ar fi trebuit să fac același lucru ca majoritatea colegilor mei, adică să mă prefac că l-am citit de mai multe ori și să mă silesc să repet, într-o formă pompoasă și convingătoare,

o grămadă de banalităţi prost digerate. În loc de asta, am comis, ca să o spun limpede, o prostie.

Mai aveam un an ca să-mi termin studiile şi nu mi-a venit în minte altceva mai bun decât să prezint ca lucrare de sfârşit de curs un studiu care demonstra că în această ţară (de fapt, în oraşul meu) nimeni nu citise acel text sacru al literaturii spaniole. Am pierdut timpul realizând cinci sute de anchete, nici mai mult, nici mai puţin, înăuntrul şi în afara facultăţii, pe un eşantion care includea toate clasele sociale, de la cartierul Pedralbes până la localitatea Santa Coloma de Gramanet. Din cele cinci sute de persoane interogate, optsprezece au dat asigurări că l-au citit cu evlavie şi că le-a plăcut foarte mult (desigur, aceştia optsprezece nu aparţineau facultăţii). Dar ceilalţi patru sute optzeci şi doi au mărturisit că nu l-au început niciodată sau că, de fapt, nu au putut trece de primele cincizeci de pagini. Motivul: este un roman prea lung şi plin de cuvinte de neînţeles, ca să nu mai vorbesc despre notele kilometrice din josul paginii pe care vreo minte sadică şi încâlcită s-a străduit să le pună acolo cu scopul foarte clar de a-i descuraja pe potenţialii cititori. Cei patru sute optzeci şi doi au răspuns în bloc „nu" la paragraful „d" al sondajului, în care erau întrebaţi dacă ar fi dispuşi să-şi mărturisească în public handicapul.

Cum este şi firesc, după acele rezultate m-am simţit uşurat şi ceva mai puţin singur. Măcar nu mai eram unica persoană din lume care nu citise acea capodoperă! Dar profesorii de la catedră nu au preţuit câtuşi de puţin aportul meu la studiul literaturii Secolului de Aur[1]. În loc să fi pierdut timpul în acel mod, mi-au spus ei, ar fi trebuit să-l citesc din scoarţă în scoarţă şi să mă las de prostii. Mi-au jurat că nu îmi voi lua niciodată

[1] Epoca de apogeu sau clasică a culturii spaniole, în mod special perioada Renaşterii (secolul al XVI-lea) şi a Barocului (secolul al XVII-lea), între anii 1492 – data publicării *Gramaticii Spaniole* a lui Antonio de Nebrija – până la moartea lui Calderón de la Barca – 1681. Perioadă de mare înflorire a literaturii, filosofiei, artelor plastice, muzicii şi arhitecturii spaniole.

licența, nici în facultatea aceea și nici în alta, și că *dacă aveam de gând să fac pe quijotele și să dau publicității sondajul ăla de căcat* (spus textual), *cineva o să-mi schimbe fața cu una nouă* (tot textual). Cum nu știam foarte bine în ce consta a face pe quijotele pentru că nu citisem cartea, am hotărât să las lucrurile să meargă de la sine și m-am dat pe mâinile lui Montse.

– Singura condiție pe care ți-o pun este să nu-i spui lui Montse că sunt fratele tău, mi-a cerut Borja pe când mai eram încă la restaurant. Dacă ar ști, mai devreme sau mai târziu ar face o gafă... Și afacerea asta va avea succes doar dacă reușim să-i facem pe clienții noștri să creadă că sunt Borja, și nu Pep, și că fac parte din categoria lor socială. Crede-mă, doar așa vor avea încredere în noi. Consideră treaba asta ca pe o a doua șansă.

– Eu n-am de gând să-mi schimb numele, am obiectat eu.

– Nu va fi nevoie, s-a grăbit el să mă lămurească. Poți să fii în continuare Eduard Martínez și să te arăți așa cum ești. Mă rog, nu e nevoie să bați toba peste tot că ești de stânga și așa mai departe... Presupun că ești în continuare, nu-i așa?

– Tu nu? l-am întrebat eu, deși în momentul acela m-am temut de răspuns.

– Nu mai cred în politică, și a adăugat cu un gest care exprima exact contrariul: Acum, pus să aleg, prefer să trăiesc bine.

Nu am vrut să-l mai zgândăr cu întrebările, de frică să nu aud vreo grozăvie pe care nu mi-o doream. Pe de altă parte, hotărârea cu care mă confruntam era prea importantă ca să o iau pe nepregătite, mai ales după ce băusem trei sticle de vin de Rioja și două cupe de coniac Torres 10. I-am cerut să-mi lase ceva timp să mă gândesc.

– Cum să nu! Ia-ți cât timp dorești. Dar adu-ți aminte ce spunea mama noastră: ca să pescuiești...

– ...trebuie să-ți uzi curul. Da, îmi amintesc. Și încă foarte bine!

Gândul la mama noastră ne-a întristat și, pentru câteva clipe, am rămas tăcuți. Am văzut că lui Borja îi străluceau

ochii, iar mie a fost cât pe-aci să mi se prelingă lacrimile. În momentul acela mi-am amintit că nu mai fusesem la cimitir să pun niște flori de cel puțin doi ani.

Borja a insistat să plătească el și mi-a propus să mergem să dăm o raită ca să ne trezim puțin. Am pornit-o pe Ramblas, mergând pe șapte cărări și, când am ajuns în Piața Catalonia, m-a urcat într-un taxi, spunând că vrea să-mi arate ceva.

M-a dus la biroul pe care îl avem în strada Muntaner, unde Borja nu instalase încă acele uși false. Pentru o vreme, chiar și pe mine m-a făcut să cred în existența unei secretare. Adoptând un ton profesional pe care nu i-l cunoșteam, mi-a explicat cazul de care se ocupa: o poveste legată de niște bijuterii valoroase care dispăruseră dintr-o moștenire. El trebuia să supravegheze mișcările persoanei care se presupunea că își vârâse mâna în caseta cu bijuterii, în cazul în care ruda hoață le expunea în public sau încerca să le vândă pe sub mână. Ruda prejudiciată, care era o persoană foarte cunoscută, prefera să nu facă plângere la poliție și nici să angajeze vreo agenție profesionistă de detectivi. Voia ca treaba să fie făcută cu maximă discreție.

Am chibzuit la propunerea lui vreme de o săptămână. Cum lucrurile mergeau atât de prost acasă, cu Montse, și nu știam cum să rezolv încurcătura cu Raquel, m-am gândit că ajunsesem la capătul tuturor posibilităților și că era greu ca lucrurile să se înrăutățească mai mult de atât. *From lost to the river*,[1] mi-am spus în sinea mea într-unul dintre puținele acte de curaj pe care le-am săvârșit în viață. Am acceptat concedierea, indemnizația și oferta fratelui meu: venise momentul să scap de viața aceea care nu mai funcționa. Am investit indemnizația de concediere în afacerea lui Montse și situația a început să se amelioreze. La patruzeci și doi de ani, datorită fratelui meu

[1] În limba engleză în original, într-o traducere foarte liberă, *între ciocan și nicovală*

mai mic, eu şi soţia mea am început o viaţă nouă. În ciuda spaimelor şi a dificultăţilor, nu am regretat niciodată.

Cât despre Raquel, Borja m-a asigurat că va avea el grijă să mi-o ia de pe cap. Nu ştiu cum s-au petrecut lucrurile, dar cert este că, de la o zi la alta, Raquel a încetat să mă mai asedieze şi a dispărut în mod misterios din viaţa mea. După toate aparenţele, ea şi Borja au avut o conversaţie, dar nu am nici cea mai vagă idee ce anume i-a spus fratele meu. Ştiu doar că atunci când am întâlnit-o într-o zi din întâmplare la cumpărături într-unul dintre marile magazine, m-a privit speriată şi mi-a zis să nici nu mă apropii de ea.

– Nici să nu-ţi dea prin minte să mă priveşti! a exclamat ea cu o grimasă de scârbă.

Am luat-o la sănătoasa cât de repede am putut şi m-am dus să-i spun lui Borja ce se întâmplase.

– Atunci fă cum zice ea, a fost singurul lucru pe care l-a spus el, lăsând să-i scape un zâmbet enigmatic.

Cum îl cunosc pe fratele meu, iar eu am fost întotdeauna puţin laş, n-am îndrăznit să-l mai întreb altceva.

5

– Vrei lumânări pe tort? am întrebat eu în cele din urmă, pe când îmi puneam paltonul pe mine.

– Da, vreau patruzeci. Nici una mai puțin, bine?

Era aproape nouă dimineața și Montse trebuia să se grăbească să nu ajungă târziu. Datorită avansului pe care îl obținusem de la deputat, era peste măsură de bucuroasă și nu a protestat prea mult când i-am spus că în dimineața aceea nu îl voi putea duce pe Arnau la grădiniță. Stabilisem cu Borja să ne vedem la birou în jur de ora zece ca să începem preliminariile cazului de care ne ocupam. Aveam timp să trec pe la bancă, să depun banii și să merg să cumpăr cadoul pentru ziua ei de naștere. M-am gândit că, după ce ne vom întâlni cu Mariona Castany, eu și fratele meu ne vom putea duce până la cofetărie ca să cumpărăm tortul și șampania. Mă bizuiam pe faptul că va veni cu Smartul.

Eu nu conduc mașina. Presupun că este o consecință a accidentului mortal pe care l-au suferit părinții noștri. Cu toate că într-o vreme am încercat să obțin carnetul de conducere, sufăr atacuri de panică atunci când sunt la volan, chiar dacă motorul este oprit. Din fericire, Montse este o șoferiță excelentă, dar nu îi pot cere să facă mereu pe taximetrista. În general, trebuie să mă grăbesc recurgând la transportul public, ceea ce este foarte ecologic, dar foarte puțin practic.

Borja nu are mașină, dar conduce de obicei Smartul în două culori al lui Merche. Îmi imaginez că e cam ridicol ca doi bărbați ca noi, care ne ocupăm cu ce ne ocupăm, să se deplaseze prin Barcelona cu o mașină vopsită în alb și roșu, care nu trece neobservată și care are un aer mai degrabă feminin, dar pe asta o avem. Merche mai are și un Audi argintiu, mult mai distins, dar nu îl lasă pe Borja aproape niciodată să-l conducă.

Iubita fratelui meu este una dintre acele avocate specializate în fiscalitate care câștigă o grămadă de bani și care poartă de obicei pe ele cel puțin un milion de pesete în îmbrăcăminte și bijuterii. Ca să nu mai vorbesc despre coafor și diferitele tratamente de înfrumusețare: ba ridurile, ba celulita, ba sala de gimnastică... Merche este cu patru ani mai mare decât noi și adevărul e că, în ciuda tuturor strădaniilor ei, își arată vârsta pe care o are. După cum mi-a spus Borja, doar pe cremele de dat pe față cheltuiește în fiecare lună cât leafa mea pe aceeași perioadă.

Nu este o femeie deosebit de frumoasă, dar s-ar putea spune că a ajuns așa cum este scoțând întruna carnetul de cecuri din geantă. Nasul remodelat (și, după cum intuiesc, sânii și fesele, de asemenea), bronzul permanent, blondul oxigenat, dar impecabil al părului, rochiile de la Chanel în sus... Iubita lui Borja are întotdeauna părul aranjat cu grijă, de parcă tocmai a ieșit de la coafor, cu o claie prea țeapănă pentru gustul meu, și n-am văzut-o niciodată nefardată. Lasă de obicei în jurul ei o dâră intensă de parfum, presupun că destul de scump, care mie personal îmi cam displace. La ea, totul este excesiv, ca de exemplu vizonul pe care și-l pune pe ea ca să meargă la serviciu, chiar și când nu este frig afară. Este mereu grăbită, iar zâmbetul ei, instalat permanent pe chip, pare mai curând o grimasă. Dar are ochi triști și nu am văzut-o niciodată râzând din toată inima.

– Nu știu de ce nu te însori cu ea, i-am spus eu odată. Pare destul de îndrăgostită.

– Pentru că atunci ar descoperi că nu sunt Borja, ci Pep. De altfel, este deja măritată. Ne este bine aşa.

– Omule, dacă te iubeşte cu adevărat, va înţelege că foloseşti un pseudonim... am insistat eu cu bună-credinţă. Pentru tine trebuie să fie foarte greu să trăieşti astfel, nu-i aşa?

– Sărmane Eduard! Mi se pare că nu înţelegi nimic. Ai rămas acelaşi romantic, adevărat?

Nu ştiu dacă sunt romantic sau doar mă ameţesc poveştile încâlcite. Asta nu înseamnă că nu-mi zboară ochii după gagici, mai ales în perioada fatidică de vară, şi că nu-mi imaginez nişte lucruri care mă fac şi pe mine să roşesc. Dar sunt de atâţia ani cu Montse, încât nu ştiu cum m-aş descurca dacă ar fi să trăiesc fără ea.

– Nu văd ce-ar fi rău în a duce o viaţă ceva mai normală, îi spun eu uneori.

– Las-o baltă, îmi răspunde el de fiecare dată.

În acea dimineaţă rece de decembrie era coadă la bancă şi am ajuns la birou cu o jumătate de oră întârziere. Borja avea o dispoziţie excelentă.

– Am stabilit cu Mariona să fim la ea acasă la ora unu ca să luăm aperitivul, mă anunţă el. Să vedem dacă aflăm ce se bârfeşte prin oraş despre doamna Font!

– Trebuie să umblăm cu grijă, pentru că dacă Mariona bănuieşte că...

– Tu lasă-mă pe mine, se grăbi el să spună. Cât despre acel Pau Ferrer, nicio vorbă, ai înţeles? Mariona este foarte isteaţă. Dacă până la urmă se dovedeşte că a fost vorba de o neînţelegere...

– Adevărul e că treaba asta mă cam pune pe gânduri. Portretul, nu ştiu cum să spun, avea ceva ciudat. Nu ţi-ai dat seama? Este sinistru.

– Aiurea, aşa este arta modernă...! Cu cât un tablou este mai urât, mai sumbru şi mai respingător, cu atât valorează mai mult,

spuse el pe un ton sentențios, făcând pe expertul. Ascultă, avem timp să bem o cafea. Azi e un frig de-ți îngheață și sufletul!

– N-ar fi o idee rea să chemăm pe cineva să ne repare încălzirea, am sugerat eu. Zilele astea o să ne înghețe vreun client.

– Știi bine că nu se poate.

Nu, nu se putea, din cauza nu știu cărei încurcături în legătură cu chiria acelui apartament. Preferam să nu pun întrebări.

– Apropo, am spus eu ca să schimb vorba, uitasem. Pantofii Lídiei Font erau roșii. Foarte exagerați.

– Bine faci că mi-o spui. Altceva?

– Mă rog, buzele erau și ele foarte roșii. Și rubinul din colier, firește. Dar că rubinele sunt roșii, o știi și tu.

– Dacă zici tu...

Borja era daltonist. Daltonist desăvârșit. Nu înseamnă că el confundă verdele cu roșu, așa cum cred oamenii că li se întâmplă celor care suferă de această alterare a vederii, ci le percepe ca pe o singură culoare. Mama noastră a descoperit asta când aveam șapte ani și de atunci fratele meu nu s-a împăcat niciodată cu ideea. Poate că asta se datorează glumelor pe care a trebuit să le suporte la școală sau poate că îl neliniștește să știe că el nu vede lumea exact la fel cum o vedem majoritatea dintre noi.

Personal, mi se pare o prostie, dar Borja nu vrea în niciun chip ca vreo persoană să știe că este daltonist, de parcă asta ar fi o tară sau o deficiență care, dacă s-ar afla, i-ar distruge imaginea sofisticată de om rafinat pe care și-a creat-o. Cum este atât de înfumurat, din garderoba lui sunt complet eliminate culorile roșu și verde, ca să nu se încurce când trebuie să se îmbrace, zice el. Unica excepție pe care i-o cunosc este o cravată grena dăruită de Merche și pe care nu și-o pune aproape niciodată.

De când Borja a descoperit că este daltonist, avem un cod. Dacă vreodată, în public, are probleme cu vreuna din aceste două culori, eu mă scarpin discret pe nas dacă ceea ce avem în

față este de culoare roșie, iar dacă este verde, îmi bag mâinile în buzunare. Uneori, mă limitez să fac vreun comentariu nevinovat ca să-i atrag atenția și, până în ziua de azi, nimeni nu a descoperit această particularitate a vederii sale. De data aceea, uitasem să-i fac semnul convenit când vorbeam despre pantofii Lídiei Font.

– Apropo, am profitat eu să-l informez. Montse mi-a spus că sora ei va veni la petrecere. Neînsoțită.

– Mă temeam de asta. Vom fi mulți?

– Păi, după toate aparențele, un grup destul de mare... Bineînțeles că vor fi multe prietene ale lui Montse, de la Centru.

– Adică vom sfârși beți.

– Da, îndrugă o mulțime de tâmpenii alternative, dar să vezi cum le place să tragă la măsea...

– În fine, spuse el ridicând din umeri, sper ca Lola să nu-și facă prea multe iluzii.

De ceva vreme, Montse se străduia să o combine cu Borja pe Dolors care, de când se despărțise de soțul ei, își spunea Lola. Dolors, adică Lola, este sora mai mică a lui Montse, dar sunt două surori care, la fel cum ni se întâmplă mie și lui Borja, nu seamănă deloc. Lola locuiește în cartierul Born, aproape de biserica Santa María del Mar, și se ocupă cu designul și confecționarea bijuteriilor, poșetelor și pălăriilor, dar nu știu dacă într-adevăr își câștigă existența cu această activitate. Se îmbracă cu haine făcute pe comandă, cu un stil tineresc și destul de extravagant, dar trebuie să recunosc că sunt bine croite. Are părul tuns scurt, deseori vopsit în culori diferite, și ochelari scumpi cu rame dreptunghiulare. Poartă întotdeauna coliere mari și cercei desenați de ea și obișnuiește să-și vopsească buzele, puțin cam cărnoase, într-un roșu intens. Uneori are chef să se îmbrace complet în negru și adoptă un aer de tragedie greacă, dar care-i trece de îndată ce bea două pahare de vin. Fumează mult și câteodată pare că-i lipsește înflăcărarea.

– Îmi pare rău, bătrâne, se scuză Borja, dar nu o suport.

Sunt patru ani de când Lola s-a despărțit de soțul ei (mai bine zis, soțul, care era arhitect, o părăsise pentru o tânără desenatoare de familie bună, cu aer de nimfă) și de atunci trece din brațe în brațe sau, ca să fiu mai exact, din pat în pat și din decepție în decepție. Din fericire, cum fostul ei soț era bine situat, ea a obținut un profit bun de pe urma divorțului. Cumnatei mele îi plăcea Borja, iar Montse era convinsă că ar face un cuplu frumos. Eu mă gândeam că se înșală.

– De ce nu o aduci pe Merche? am sugerat eu fără prea multă convingere. Nu e nevoie să dai explicații dacă este sau nu măritată.

Poate că dacă Lola îl vedea în compania altei femei, va renunța să mai încerce să se combine cu el.

– Pentru că nu se poate, mi-a retezat-o el. Hai, pune-ți paltonul, pentru că trebuie s-o luăm din loc. Am Smartul parcat jos și, nu știu cum ești tu, dar eu, înainte de a da pe gât paharele de martini ale Marionei, trebuie să beau o cafea. Fir-ar a naibii de vreme...!

Ne-am dus la barul din colț și, pe când ne încălzeam cu fum de țigară și aburi de cafea, Borja a profitat de ocazie ca să răsfoiască paginile mondene ale ziarului *ABC,* iar eu, ca să mă informez ce necazuri ne aducea lumea în ziua aceea. Un sfert de oră mai târziu urcam cu Smartul pe strada Mandri. Era trecut cu două minute de ora unu când, după ce am dat câteva ture ca să găsim loc de parcare, ne-am postat în fața casei distinsei și imens de bogatei Mariona Castany.

6

Aristocrata prietenă a fratelui meu locuia singură într-unul dintre puținele turnuri moderniste care mai rămăseseră pe bulevardul Bonanova, în zona înaltă a Barcelonei, având un majordom argentinian care vorbea ca o moară stricată și o slujnică filipineză care nu zicea niciodată nici pâs. Era o vilă imensă, decorată cu un gust costisitor și rafinat, la care se ajungea printr-o grădină splendidă care, în partea din spate, se întindea ca o mică pădurice. Pe unul dintre zidurile casei se cățăra o imensă bougainvillea[1], care vara și toamna se umplea de flori de culoare roșu-închis, dându-i reședinței un aer de basm. O tapiserie vegetală groasă de iederă cu frunze închise la culoare, veche cât casa, izola complet turnul și grădina de lumea exterioară.

Mariona Castany moștenise casa și toată averea familiei la moartea tatălui ei. Moștenitoare universală a unui patrimoniu pe care, nici dacă ar vrea, nu ar reuși să-l toace următoarele cinci generații ale familiei Castany, ea refuza categoric să vândă acel mic palat și asta după ce agențiile nu încetau să-i bată la ușă, oferindu-i în schimb adevărate averi. În alte vremuri, petrecerile exclusiviste și concertele care se țineau acolo trezeau invidia prietenelor și dușmancelor, dar de când îi

[1] Plantă originară din Brazilia, denumită popular *floare-de-hârtie*

murise soţul, prietena fratelui meu nu mai organizase nimic. Spunea că i se pare de prost gust.

Rămăsese văduvă în urmă cu şapte ani. Cele trei fiice ale ei, care la vremea lor fuseseră nişte partide excelente cu care şi-au încercat norocul toţi vânătorii de zestre din Barcelona, erau măritate şi îi dăruiseră Marionei şase nepoţi – câte doi de la fiecare – şi trei gineri mai puţin bogaţi, dar destul de îngâmfaţi, pe care ea nu-i înghiţea prea tare. Pe lângă faptul că era incredibil de bogată, Mariona era isteaţă şi se plictisea mult.

Când ne pregăteam să sunăm la sonerie, ne-am pomenit faţă-n faţă cu o figură cunoscută care ieşea din turn şi care a luat-o pe aleea Bonanova înspre Piaţa Sarrià. Fără măcar să ne privească, ne-a salutat cu un politicos „Bună ziua".

– Ştiu figura asta de undeva, spuse Borja pe când omul acela se îndepărta.

– Fireşte că o ştii de undeva. Este Enrique Dalmau, politicianul. Probabil că l-ai văzut la televizor. Şi am adăugat: Este deputat, şi din acelaşi partid cu clientul nostru, desigur.

– Mă gândeam eu...

Marcelo, majordomul argentinian, ne-a salutat cu căldură şi ne-a condus până într-o cameră mare de zi, decorată cu mobile moderniste originale. Acolo ne aştepta Mariona, având o atitudine puţin cam teatrală. Să tot fi avut vârsta pe care ar fi avut-o mama noastră, vreo şaizeci şi cinci de ani, dar se ţinea bine, şi îl adoptase pe Borja, de parcă i-ar fi fost nepot. Uneori, în mod afectuos şi pe jumătate în glumă, Borja i se adresa spunându-i „mătuşă Mariona". Eu nu îndrăzneam, dar Borja, după ce îi dădea un sărut pe obraz (eu mă limitam să-i strâng respectuos mâna), îi aplica şi un sărut senzual şi galant pe mână.

Era o femeie înaltă, zveltă şi energică. Părul ondulat şi platinat, aproape alb îi ajungea până la umeri. Avea ochi albaştri, foarte vii, şi fuma întruna tutun galben. Din când în când tuşea puţin. Nasul, subţire şi ascuţit, obişnuit să miroasă

arome rafinate, în afară de cele două pachete zilnice de Winston pe care le absorbea, avea acel aer aristocratic pe care, nu știu de ce, nu îl inspiră nasurile cârne. Mi se pare că era natural, dar cine poate ști? Se îmbrăca după ultima modă, ceea ce o făcea să pară mai tânără, dar avea delicatețea de a nu-și expune decolteul la vârsta ei. Mariona Castany avea bani și avea clasă. În ziua aceea purta niște cizme înalte de culoare neagră, cu un toc cui care îi accentua și mai mult silueta, niște pantaloni de piele destul de strânși pe corp, tot negri, și un tricou cu mânecă scurtă, de culoare albă, pe care se putea citi în dreptul pieptului cuvântul „Chanel" scris cu litere formate din niște paiete sidefii amintind solzii de pește. Era brunetă și avea unghiile și buzele vopsite discret într-o nuanță de roz pal. Sunt sigur că, în urmă cu ani de zile, fusese una dintre acele femei care îi fac pe bărbați să-și piardă capul.

– Așadar, Lídia îi pune coarne deputatului... spuse ea zâmbind malițios în vreme ce ne servea cu un martini sec cu câteva picături de gin și o felie de lămâie.

– Eu n-am spus că am lucra pentru soțul ei... replică Borja, făcându-i cu ochiul, după prima înghițitură de martini. De altfel, Mariona, să nu precipităm evenimentele. Te-am întrebat doar ce știi despre Lídia Font.

Mariona Castany face parte din categoria aceea de femei care le știe pe toate. Ea și fratele meu s-au cunoscut întâmplător la vernisajul unei expoziții de la Fundația Tàpies[1] și curând au devenit prieteni. Mariona este convinsă că una dintre colegele de clasă de la internatul elvețian unde a învățat ea de mică era mama născocită a lui Borja. După toate aparențele, una dintre elevele spaniole era o fetiță din Santander, Mariona nu-și mai amintea numele ei de familie. O chema María Eugenia și, de atunci, mama lui Borja a primit acest nume.

[1] Antoni Tàpies i Puig marchiz de Tàpies (1923-2012), pictor, sculptor și teoretician al artei, considerat unul dintre cei mai mari reprezentanți ai culturii spaniole din secolul XX

– Ce păcat, mama ta să moară atât de tânără... îi spunea ea uneori. N-am fost mult timp împreună, pentru că părinții mei m-au adus curând înapoi la Barcelona, văzând că nu-mi prieste internatul, dar sigur că o cunoșteam. Era atât de timidă, atât de rușinoasă...

– Da, așa a fost toată viața, răspunde întotdeauna Borja cu o voce îndurerată, dar fără să roșească. Nici ei nu i-a mers foarte bine în acel colegiu și, până la urmă, s-a întors la Santander. Își amintea de tine...

Mariona și fratele meu au sfârșit prin a construi ficțiunea potrivit căreia acea María Eugenia și ea fuseseră bune prietene. Uneori, Borja îi amintește istorioare petrecute la internat, relatate în prealabil de către Mariona după mai multe pahare de martini și care o fac să râdă copios. Presupun că relația cu Borja o înduioșează, pentru că îi amintește de copilăria ei.

– El este Borja Masdéu, fiul prietenei mele María Eugenia, cea de la Santander, explică Mariona când face prezentările. Am învățat împreună în Elveția, la internat. Sărăcuța, a murit foarte tânără, la patruzeci de ani, de un cancer... Și adaugă: Borja este ca un fel de nepot al meu. Vă rog să vă purtați frumos cu el, da?

Mariona i-a deschis multe uși lui Borja și este un izvor nesecat de informații, dar nu sunt sigur că nu bănuiește că, de fapt, Borja o ia peste picior cu povestea despre mama sa. Am impresia că are destul de multă inteligență, simț al umorului și *savoir-faire*[1] ca să-i cânte în strună și, pe deasupra, să se mai și distreze. Întotdeauna apelăm la ea atunci când avem nevoie să aflăm zvonurile care circulă în clasele înalte ale societății din Barcelona, cu care ea are de obicei relații, pentru că duce o viață socială foarte activă. Dar nu este o bârfitoare, ci mai degrabă o autentică maestră în arta de a obține și a mânui informațiile. Este o femeie discretă, informată și eficientă.

[1] În limba franceză în original, *pricepere*

În orice clipă știe ce are de povestit, cum să o povestească și cui. Cunoaște pe dinafară viața și tainele tuturor, dar chiar și așa, nu este dintre cele care aleargă să răspundă la telefon ca să clevetească împreună cu prietenele când află vreo poveste suculentă. Se spune că au fost salvate mai multe căsnicii datorită discreției și sfaturilor ei.

– Mariona, avem nevoie să ne spui tot ce știi despre Lídia Fond, îi ceru Borja. O cunoști, nu-i așa?

– Aveți idee în ce vă băgați?

Întrebarea aceea, formulată pe un ton care nu avea nicio urmă de inocență, ne-a alarmat puțin. Noi voiam să știm doar ce se comenta în *upper side* a Barcelonei despre soția clientului nostru. Ce fel de persoană este, dacă se bucură de faima de a fi avut aventuri cu alți bărbați, dacă se înțelege bine cu soțul ei... Dacă până la urmă reieșea că totul se reduce la o chestiune de încornorare și la un bărbat gelos sau îngrijorat pentru cariera lui politică, cum părea să fie cazul, comentariul ei nu-și avea rostul.

– Dar o cunoști? insistă Borja.

– Bineînțeles că o cunosc! răspunse ea îmbufnată. N-am încotro...! Asta chiar că e una bună. Lídia este un fel de vară a mea de gradul al doilea. Nu știați?

Am clătinat din cap în semn de negație, iar ea a tras aer în piept ca să ne explice.

– Păi, să vă spun, eu aveam o vară primară din partea mamei mele, mai mare decât mine și cam prostuță, care a avut o fiică... Vara mea a murit destul de tânără (sărăcuța a murit într-o iarnă făcând schi la Cortina, și-a frânt gâtul), iar soțul ei, Esteve Vilalta (noi îi spuneam Estevet), s-a recăsătorit cu fiica lui Ernest Pou, din familia Pou din Sabadell, cei cu fabricile de textile, exact când părea că o să rămână fată bătrână, mă refer la Rosa, adică la fata familiei Pou, pentru că era o tânără atât de anostă și de lipsită de grație... Dar, ce să vezi, s-a măritat cu Estevet, care era un fante, și au avut o altă fată, Lídia, deși

Rosa era deja destul de mărișoară... Sigur că Estevet, care a fost soțul verișoarei mele primare, nu este de fapt ruda mea de sânge, dar, la urma urmelor, Lídia îmi este un fel de vară de-a doua prin alianță, nu-i așa?

– Presupun că da, am spus eu încercând să asimilez toate acele informații.

– De fapt, nu există o înrudire de sânge, dar dat fiind faptul că Lídia este sora vitregă a celeilalte verișoare ale mele, cu care sunt într-adevăr rudă de sânge, deduc că asta ne face să fim neamuri, nu știu, englezii ar spune că suntem verișoare de gradul al doilea *in law*[1]...

Borja întrerupse acea riguroasă expunere genealogică:

– Atunci ai ce să ne povestești, insistă el. Cred că e măritată cu un politician care acum este deputat. Cu siguranță că duce o intensă viață socială.

Mariona Castany zâmbi din nou, ne oferi un al doilea martini și își duse țigara la buze, așteptând ca Borja să-i ofere foc, cum de altfel a și făcut, cu bricheta de aur cu inițialele sale gravate, pe care i-o dăruise Merche anul trecut la aniversarea zilei lui de naștere. După vreo două fumuri de țigară, Mariona luă în brațe o pernă cu un gest foarte feminin, se rezemă de canapea și începu să-și dea drumul la limbă.

– Ce mai poamă îmi e și draga de Lídia! Și să știți că mie nu-mi place să vorbesc de rău despre nimeni, dar...

– Știi bine că nu vom mai divulga nimic din ce ne povestești, o asigură Borja.

– Nu, ce pot eu să vă spun e știut deja de toată lumea. Să vedem cu ce să încep... Să zicem că Lídia este dintre cele care se poartă urât cu servitorii și care privesc pe toată lumea de sus. Cu mine nu îndrăznește, desigur... Își închipuie că mă voi lăsa îmbrobodită într-o zi și că îi voi permite să redecoreze această casă veche. Este ambițioasă, mult mai ambițioasă

[1] În limba engleză în original, *prin alianță*

decât Lluís, soțul ei. Așa a fost întotdeauna. Apoi adăugă în chip de confidență: Când era doar o puștoaică, ce renghi i-a jucat Sílviei, sora ei vitregă... Se pare că biata fată a încercat chiar să se sinucidă...

– Ei, nu mai spune!

– Sunt mulți cei care i-au pus gând rău, precum și alții care se tem de ea. Are limba lungă și ascuțită... Făcu o pauză, de parcă s-ar fi gândit ce să zică în continuare. Vă voi spune doar că, atunci când îi intră ceva în cap, nu se lasă până nu izbutește. Dar știți și voi cum sunt oamenii. Toată lumea se dă bine pe lângă ea. Mă rog, nu chiar toată lumea... zâmbi Mariona.

– Mi se pare că dumneavoastră nu vă este prea simpatică, am subliniat eu. Cum nu am privilegiul de a fi presupusul ei nepot, mă adresez întotdeauna cu pronumele de politețe.

Mariona Castany îmi aruncă o a doua privire fulminantă care în traducere voia să spună „nu mă întrerupe". Prima fusese îndreptată către picioarele mele, când și-a dat seama că port pantofi închiși la culoare și ciorapi deschiși, chiar dacă nu erau albi. O greșeală de neiertat.

– Nu știu ce altceva pot să vă mai povestesc... Este de familie bună, se înțelege de la sine... Și soțul ei la fel, vreau să spun că, în acest caz, niciunul din ei nu s-a căsătorit din interes... Bineînțeles că totuși nu se numără printre cei mai bogați oameni din Barcelona, ne lămuri ea cu un oarecare dispreț.

– Se pare că și pe ea o interesează politica, adăugă Borja.

– Aiurea! Nu se pricepe la politică nici cât negru sub unghie, ridică ea din umeri. Mai mult decât politica, pe Lídia o interesează să facă impresie. Este devotată trup și suflet ambiției de a-l vedea într-o zi pe soțul ei președinte al Generalitat. Bietul Lluís! Nu e băiat rău, dar nu e chiar o somitate, ca să zic așa.

– Mă rog, asta n-a fost niciodată o piedică în calea cuiva pentru a se dedica politicii... am adăugat eu fără nicio urmă de răutate.

Nici Mariona, nici Borja n-au dat nici cea mai mică atenție comentariului meu.

– Presupun, continuă Mariona, că ea se și vede jucând rolul de primă doamnă, apărând în ziare și în reviste, organizând recepții, primind personalități și făcându-le reverențe regelui și papei. A făcut imposibilul ca să fie invitată la nunta principelui[1], pentru că, după cum se pare, o cunoaște pe Infantă[2]. N-a reușit, bineînțeles.

– Atât de sus țintește? am întrebat eu.

– Nu-i lipsesc relațiile. Această profesie pe care o are, de decoratoare, pe lângă faptul că îi servește ca să câștige bani, îi permite să se tragă de șireturi cu cei din cercurile înalte. Nu e proastă deloc.

– Se vede treaba că se pricepe la decorațiuni interioare și că își câștigă bine existența, spuse Borja ca să continue să o tragă de limbă. Se spune că are foarte mult bun-gust și că se pricepe bine la pictură.

– Asta ar mai lipsi, să nu aibă bun-gust, după câți bani cheltuiește! Cu bugetul pe care îl mânuiește Lídia, oricine poate avea bun-gust, replică ea, făcând pe indignata, dar fără să bage de seamă comentariul subtil despre legătura dintre Lídia Font și lumea artei.

– Eu credeam că bunul-gust și eleganța nu au nimic de-a face cu banul. Că este ceva înnăscut, am spus eu ca să continui pe linia inițiată de Borja. Este ceea ce spune toată lumea. Bineînțeles că sensibilitatea artistică trebuie cultivată, mergând la muzee și prin galeriile de artă...

– Aiurea, fleacuri...! Bunul-gust este o chestiune de parale. Până la urmă, e o afacere. Când se spune despre cineva că are bun-gust, ori este bogat, ori încearcă să-i imite pe bogătași –

[1] Felipe de Borbón y Grecia, principe de Asturias, moștenitorul tronului Spaniei. S-a însurat la 22 mai 2004 cu Doña Leticia Ortiz Rocasolano și au împreună două fiice.

[2] Una din cele două surori ale principelui de Asturias

amfitrioana noastră tot nu mușca din momeala pe care încercam să i-o lansăm.

Nu era pentru prima dată când conversația se abătea asupra acestor teme. Din când în când, prietenei fratelui meu îi plăcea să se întindă la vorbă în legătură cu viziunea ei personală despre lume și să dea lecții de pe piedestalul ei de femeie deosebit de bogată. După părerea ei, era foarte simplu: lumea se împărțea în bogați și săraci. Bogații erau cei care dețineau destui bani ca să-și îndeplinească orice capriciu, fie că era vorba de un Van Gogh, o casă pe Riviera franceză sau un loc în Parlament. Restul erau săraci. Mariona nu făcea niciun fel de distincție între cei care trăiesc într-o cutie de carton la metrou și cei care o fac într-un apartament de șase sute de metri pătrați la sud de Avenida Diagonal.

– Uite ce este, Eduard, adăugă ea punând capăt subiectului, singurul lucru cu care se ia la ceartă eleganța este sărăcia – și instinctiv, dar de data aceasta fără răutate, privirea ei se îndreptă din nou spre pantofii mei.

Borja hotărî că sosise momentul să rîște, bizuindu-se încă o dată pe discreția proverbială a acelei femei care, în anumite cercuri din Barcelona, era un fel de instituție. De data asta trecu direct la subiect.

– Dar vara ta nu are faima că ar umbla de colo până colo pe post de femeie fatală, nu-i așa? Vreau să spun că este fericită cu soțul ei, întrebă el coborând tonul vocii.

– Vezi, Borjita? Ai pus degetul pe rană! Mi-am închipuit eu că e vorba despre niște nădragi...

– Cu alte cuvinte, că are amanți, sugeră Borja.

– Păi, ca să spun adevărul, Lídia nu are faima de a avea aventuri, recunoscu Mariona în silă. De a fi arivistă și antipatică, da, dar nu i se cunoaște nicio *affaire*[1], din câte știu eu. Și este chiar ciudat... Întotdeauna m-am gândit că este frigidă.

[1] În limba franceză în original, aici cu sensul de *legătură amoroasă*

Adăugă cu voce joasă: Bietul Lluís nu pare niciodată că ar fi bine servit. E clar că, dacă Lídia are vreun amant pe undeva, îl ține în mare taină. Dar n-am mai văzut-o de multă vreme. Aș putea întreba de ea în mod discret... spuse ea cu condescendență.

– Ai face-o, mătușă Mariona? Ne-ai face această favoare? o imploră Borja cu acel ton al vocii între lingușitor și seducător care îi ieșea atât de bine cu o femeie ca Mariona Castany.

– Luni după-amiază voi merge la club. Voi face în așa fel încât numele Lídiei să apară în conversație. Nu-ți face griji, dacă circulă vreo bârfă despre ea sau despre soțul ei, voi afla până la urmă. Firește că locul acela e atât de plictisitor...!

Mariona Castany era membră a unui club scump, select și exclusivist din strada Iradier, mai sus de aleea Bonanova, dar, după toate aparențele, se plictisea acolo și nu îl frecventa prea des. Auzind bătăile unuia dintre ceasurile de anticariat care existau în casă, ne-am dat seama că era trecut de două. Borja își verifică ceasul și făcu gestul de a se ridica.

– Nu te mai deranjăm, Mariona. Te voi suna săptămâna viitoare. Presupun că acum, că se apropie Crăciunul, vei fi foarte prinsă...

– Vai, era să uit! Un moment! exclamă ea pe tonul acela imperativ atât de tipic pentru ea și care ne-a făcut pe Borja și pe mine să ne așezăm din nou pe aceeași canapea modernistă pe care degustaserăm martini. Am ceva pentru voi și, pe când spunea asta, a apăsat pe o sonerie invizibilă pe care n-am auzit-o.

– Doamna a sunat? Marcelo, majordomul, nu a zăbovit nici treizeci de secunde ca să se prezinte. Era în uniformă, iar aspectul lui era impecabil.

– Deci, Marcelo, te rog să-mi aduci cele două pachetele care sunt în biroul meu, cele învelite în hârtie roșie, dacă ești atât de amabil.

– Deci, cele care sunt pe masa de scris? Mi s-a părut mie că le-am văzut azi-dimineață când făceam ordine în încăpere...

– Da, da, cele două. Mulțumesc. Și adăugă: Este cadoul meu de Crăciun.

După vreo două minute, Marcelo reapăru cu un zâmbet îndatoritor și două pachete perfect învelite în hârtie roșie lucioasă. Lui Borja i-a revenit cel mai mic, iar mie, pachetul plat și alungit care conținea cu siguranță o cravată.

– Luați-le. Le veți deschide acasă.

– Deci, dacă doamna nu mai dorește altceva... Mi se pare că am auzit că a sunat la ușă, și cum fata în casă este la bucătărie, pregătind prânzul...

– Du-te, Marcelo, mergi să deschizi. Și cu ocazia asta, condu-i și pe domnii...

– Nu trebuia să te deranjezi, spuse Borja, galant. Dar și eu am ceva pentru tine, aproape că și eu am uitat. Și scoase din buzunar o cutiuță la fel de bine împachetată, dar într-un mod ceva mai discret. Crăciun fericit, Mariona!

– Dar ce bucurie...! zâmbi ea ca o fetiță. Ah, ador surprizele! Mulțumesc, dragul meu. O să-l pun sub pom lângă celelalte cadouri și o să-l deschid în noaptea de Ajun.

Eu m-am înroșit, pentru că nu îi adusesem nimic. Sincer vorbind, nici nu mi-a trecut prin minte, și nici Borja nu mi-a sugerat-o. Ca întotdeauna, el a salvat situația.

– Este din partea noastră, a amândurora. L-am văzut și ne-am gândit că pare făcut pentru tine. Sperăm să-ți placă.

– Ești un amor, spuse ea. Și tu la fel, Eduard, dragul meu. Vă mulțumesc la amândoi. Hai, plecați, că am pe cineva la masă!

Marcelo ne-a adus paltoanele și ne-a condus până la poartă.

– Am impresia că în ultimul timp bătrâna doamnă o cam duce prost cu sănătatea, spuse el pe un ton îndatoritor și confidențial. Mă îngrijorează tusea aceea. Ar trebui să vadă un medic, dar știți cum e ea...

Marcelo obișnuia să se comporte așa. Uneori se purta ca un majordom din filme și o trata pe Mariona Castany de parcă ar fi fost miss Daisy[1], de o manieră cam exagerată. Cred că avea vocație de actor și aș băga mâna în foc că l-am văzut la televiziune făcând vreo reclamă.

– Dar, Marcelo, doamna arată splendid, replică Borja. Și pe deasupra are un umor excelent. E vreo problemă pe care nu o știm noi? Am observat că Borja devenea puțin alarmat.

– N-ar trebui să fumeze atât de mult. A ajuns la două pachete pe zi... Poate că veți reuși să o convingeți să fumeze ceva mai puțin și să doarmă ceva mai mult. Are deja o vârstă înaintată. Pe dumneavoastră, doamna vă apreciază mult...

– O să stau de vorbă cu ea data viitoare. Ai grijă de ea, bine, Marcelo?

Marcelo era de cincisprezece ani în serviciul Marionei Castany, de când a venit din Argentina, și cred că o aprecia cu adevărat. Să tot fi avut vreo cincizeci de ani și păstra încă o claie de păr negru, demnă de invidiat. Locuia în casă și îndeplinea funcțiile de șofer, maestru de ceremonii și grădinar. Cu siguranță primea o leafă bună – probabil mult mai substanțială decât a mea – și, dat fiind că în timpul zilei casa dispunea de un grup numeros de servitori, munca lui nu trebuia să fie deosebit de stresantă. După înfățișare, era un bărbat care făcea sport și se îngrijea. Întotdeauna am crezut că este gay, din clasa dandy și, nici nu are rost să o mai spun, că este genul de majordom care se potrivea cu o femeie ca Mariona Castany.

Când am ieșit, ne-am întâlnit cu un cunoscut arhitect care o fi avut mai mult sau mai puțin vârsta Marionei. De ani de zile circulau zvonuri cum că el și Mariona ar fi amanți, chiar cu mult înainte ca ea să rămână văduvă. Și el era bogat, era însurat și ducea o viață respectabilă. Nu s-a văzut niciodată

[1] Personaj titular al unui film american din anul 1989, câștigător a patru Premii Oscar

implicat în vreun scandal, după câte știam noi, de altfel, nici prietena noastră.

După ce ne-am urcat în mașină, nu am putut rezista ispitei de a deschide cadourile. Mie mi-a revenit o cravată de la Hermès, îndrăzneață, dar elegantă, iar lui Borja, niște butoni de aur, tot de la Hermès.

– Foarte frumoasă, am recunoscut eu. În sfârșit, o să pot să schimb cravata! O s-o las la birou, ca să nu o fac geloasă pe Montse...

– Mariona este o adevărată doamnă, spuse Borja, uitându-se satisfăcut la butoni. Mai ales că bogătașii nu sunt de obicei generoși.

– Nu, sunt mai curând zgârciți. De-aia sunt bogați, am subliniat eu.

– Și încă Mariona nici nu e așa doldora de bani!

– Iar mie nu mi-a trecut prin minte că trebuie să-i duc un cadou de Crăciun, am mărturisit eu. Vreau să spun că nu mă așteptam să ne facă vreun dar. Se presupune că nepotul ești tu... Bine că ți-a trecut ție prin cap!

– De fapt, nu, zâmbi el. O neatenție de neiertat. Dar i-am dat cadoul pe care-l cumpărasem pentru Montse. Nu știu dacă o să-i placă. Sper că da.

– Pot să te întreb ce era? Eram curios să aflu ce cadou ar fi fost potrivit în același timp și pentru Montse a mea și pentru foarte bogata Mariona Castany.

– Un colier de la magazinul marocan Munții Atlas, spuse el. Știu că lui Montse îi plac zdrăngănelele etnice. Contez pe faptul că Mariona îl va considera ceva exotic. Dar după-amiază va trebui să trec din nou pe la magazin!

– Noroc cu avansul primit de la deputat!

– Da, nici dacă ar fi căzut din cer n-ar fi fost mai binevenit...

– După aceea, dacă nu te deranjează, am putea trece pe la casa Bolet, am propus eu. S-a făcut cam târziu... Trebuie să

cumpăr şampania şi tortul pentru mâine, dar dacă nu-ţi convine... M-am gândit că, fiind vineri, s-o fi înţeles poate cu iubita lui să se vadă.

– Merche pleacă azi după-amiază la schi cu soţul ei şi va lipsi tot weekendul, a spus el, de parcă mi-ar fi ghicit gândul. Uite, de fapt, putem lăsa investigaţia deoparte până luni. Va trebui să o urmărim pe Lídia Font cel puţin câteva săptămâni, ca să vedem pe unde umblă. Fir-ar să fie! făcu o pauză pe când evita o maşină care tocmai trecuse pe roşu la semafor. Deci, între timp, te-ai putea uita pe internet să vezi ce găseşti despre doamna Font şi acel Pau Ferrer. Poate că ne va mai scuti din treabă.

Calculatorul pe care îl aveam la birou, un model Mac, din cele transparente, l-a cules Borja dintr-un container de gunoi şi nu funcţionează. De aceea, când avem nevoie să intrăm pe internet, utilizez computerul gemenelor, un PC foarte ieftin care funcţionează destul de bine. E de necrezut ce de chestii poţi să găseşti fără să fie nevoie să te mişti de pe scaun, dar trebuie să ai grijă ce date preiei. Borja, de exemplu, are trecută pe net falsa lui biografie.

– Este aproape ora trei, spuse el oprind maşina în faţa porticului de la casa mea. Trec să te iau pe la şase?

– Sigur nu vrei să urci să mănânci la mine? Pot pregăti ceva rapid...

– După paharele de martini de la Mariona, mă simt cam greoi. Prefer să trec pe acasă şi să mă odihnesc puţin. Astă-seară am o partidă.

– Cum vrei. Ce părere ai despre povestea asta?

– E clar că persoana a avut o legătură cu pictorul, spuse fratele meu pe un ton sentenţios. Poate că încă mai au o aventură. Bănuiesc că va fi o treabă neplăcută.

– Mai ales pentru soţ. Pare de necrezut că în plin secol XXI coarnele încă mai pun lumea în mişcare!

– Şi ce vrei? zâmbi el. Această invenţie a monogamiei... Toată viaţa cu aceeaşi femeie...

– Ei bine, te asigur că mie îmi convine, am spus eu amintindu-mi că în noaptea dinainte, după cenaclu, Montse se întorsese mai târziu şi mai veselă decât de obicei.

Am ajuns acasă aproape de ora trei. Montse mă aştepta. Hotărâse să termine mai devreme ca să se ocupe de petrecere, aşa că am mâncat împreună o farfurie de paste şi o salată. Cum eram singuri, am sugerat să ne facem siesta. Deşi încă era puţin mahmură, Montse era foarte bine dispusă.

– Şi ce? Ai deja un cadou pentru mine? m-a întrebat ea.

– Nu-l căuta, pentru că nu-l vei găsi, am spus eu amintindu-mi că îl aveam încă în buzunar şi că mie nu-mi venise ideea să i-l ofer Marionei, cum făcuse Borja, dar, pe de altă parte, ca dar de Crăciun ar fi fost excesiv.

Erau nişte cercei vechi, din aur alb şi safire, pe care m-am grăbit să-i ascund în dulap, printre chiloţi. Am presupus că acolo vor fi în siguranţă dacă Montse ar face percheziţii.

Ne-am trezit pe la cinci, şi mai bine dispuşi. Am făcut un duş şi am pregătit cafeaua. Montse m-a anunţat că pleacă să facă nişte cumpărături la piaţă, iar eu, la rândul meu, m-am pregătit să plec. Stabilisem ca Borja să treacă pe la mine să mă ia cu Smartul.

– Să nu vii târziu, bine? m-a implorat Montse. Astă-seară e rândul tău să mă ajuţi cu Arnau. Fetele dorm acasă la o prietenă.

– Fii liniştită. De altfel, astă-seară Borja are bridge.

În timp ce îl aşteptam pe fratele meu, m-am aşezat în faţa calculatorului şi am tastat pe Google numele Lídiei Font. Nimic din ce am găsit nu s-a dovedit a fi deosebit de util pentru investigaţia noastră. Se născuse la Barcelona în anul 1958, cu alte cuvinte, avea patruzeci şi şase de ani (eu aş zice că se ţine bine, judecând după fotografie); pagina zicea că este măritată cu politicianul Lluís Font şi, ca profesie, se ocupa de decoraţiuni

interioare. Era președinta unei fundații consacrate ajutorării copiilor cu dizabilități și membră de onoare a unui ONG care îi ocrotea pe copiii din Lumea a Treia. Avea, de asemenea, o funcție importantă într-o asociație de protecție a animalelor. Primise două premii ca decoratoare și încă unul ca binefăcătoare a ființelor mai puțin norocoase.

Cât despre Pau Ferrer, autorul portretului, am fost surprins să descopăr că se născuse în 1941, adică avea șaizeci și patru de ani. Se născuse la Barcelona, dar trăise mulți ani la Paris. După cum relata într-un interviu, locuia la Sant Just Desvern, într-o hală imensă pe care o folosea drept casă și atelier. Făcuse o mulțime de expoziții (și, după toate aparențele, și parale), iar specialitatea lui, cel puțin în ultima vreme, erau portretele. Avea lucrări expuse la Londra, Paris și New York, iar unii critici îl considerau unul dintre cei mai importanți pictori contemporani. Cu toate că nu sunt un cunoscător, tablourile pe care le-am văzut prezentate pe internet mi-au plăcut destul de mult, chiar dacă nu sunt sigur că aș vrea să-mi decoreze sufrageria casei.

Am tipărit tot ce am găsit și am pus materialul într-un dosar.

– Luni vom începe să o urmărim, a propus Borja pe când ne îndreptam spre Sarrià. Dacă e încurcată cu pictorul, mai devreme sau mai târziu o vom descoperi, spuse el puțin entuziasmat.

– Pari îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

– Nimic. Mă gândeam doar – și oftă – cum să ne descurcăm să mai scoatem de la deputat alți cinci mii înainte de Crăciun. Bătrâne – adăugă el resemnat –, viața este din ce în ce mai scumpă de când suntem în Europa!

7

– Trebuie să ne grăbim!

– Bună dimineața mai întâi, nu-i așa? spuse Borja punând mașina în mișcare.

Se oprise un moment în paralel cu alte mașini în fața porticului de la casa mea, iar eu tocmai mă urcasem în Smart și mă strecurasem pe locul strâmt unde cu greu îmi puteam vârî picioarele. Era luni și îl așteptam deja de un sfert de oră.

– Trebuie să ne grăbim! am repetat eu.

– Omule, am întârziat doar zece minute, se justifică el. Știu că stabilisem pentru ora nouă, dar când am plecat de acasă mi-am dat seama că îmi pătasem cravata cu cafea cu lapte și, firește, a trebuit să urc din nou ca să mi-o schimb. În plus, la ora asta și fiind luni, traficul este foarte aglomerat. Dar stai liniștit, nu o să întârziem. Avem tot timpul.

Nu am răspuns. Eram prost dispus. Borja a luat-o pe Via Augusta, iar eu am încercat să-mi distrag atenția și să amân inevitabila ceartă privind pe geam. Ca de obicei, era ambuteiaj. Când ne-am oprit la un semafor, în dreptul Institutului Nord-American, nu am mai putut și am izbucnit.

– Dar se poate ști ce dracu' ai în cap? Sunt foc și pară pe tine, Pep! Tu ai idee în ce fel de rahat ne-ai băgat pe amândoi? Simțeam cum îmi zvâcnește sângele în cap și mi se umflă vena de la gât.

– Măi să fie, adică ai aflat deja... spuse Borja cu un glas stins, neîndrăznind să mă privească în ochi.

– Dacă am aflat?! Dacă am aflat, zici tu?! Și nu am putut evita să nu ridic glasul. Vrei să-ți fac un rezumat? Păi, să-ți spun, ieri-dimineață stăteam eu fericit în pat, dormind ca să-mi treacă mahmureala (pentru că, bineînțeles, cu tot tămbălăul care s-a iscat la afurisita aia de petrecere, nu m-am putut culca până după șapte dimineața), când a sunat telefonul. A răspuns Montse, care era deja sculată. După scurtă vreme, când în sfârșit reușisem să adorm din nou, a intrat Montse și mi-a spus că trebuie să mă ocup de Arnau, pentru că ea are de vorbit urgent cu sora ei. Era foarte emoționată și zâmbea cu gura până la urechi. Și mi-a făcut cu ochiul. Vrei să știi de ce?

– Nu... dar acel „nu" însemna „da".

– Ei bine, am spus eu trăgând aer în piept, Lola o sunase ca să-i spună că în sfârșit tu și ea v-ați combinat!

– La naiba!

– Păi, chiar așa. La naiba! Pentru că au petrecut mai mult de o oră vorbind la telefon, până aproape de ora trei, i-am explicat eu foarte supărat. Și când, după masa de prânz, am încercat să mă întind nițel ca să-mi fac siesta și să nu mă mai gândesc la vestea cea mare, având capul cât o baniță din pricina șampaniei și a pălăvrăgelii lui Montse, vine și se prezintă Lola acasă cu chef de bârfă.

– Mă ocup eu... spuse el pe când deschidea geamul și își aprindea o țigară. I-am cerut și eu una, deși încercam să mă las de fumat. Fără îndoială, nu era cea mai bună zi pentru așa ceva.

– Habar n-ai tu, i-am replicat eu. Dar știi ce-ai făcut?

– Omule, presupun că n-o fi chiar așa...

– N-o fi chiar așa? Dar se poate ști cum naiba ți-a venit să te culci cu Lola? Habar n-ai ce înseamnă asta, ce ne așteaptă, pe tine și, ceea ce e mai rău, pe mine?

– Măi, omule, eu și Lola suntem destul de maturi...

– Da, ca s-o faceți de oaie!

Nu am mai spus nimic. În momentul acela urcam pe strada Mandri și Borja conducea mai încet decât de obicei. Mai erau douăzeci de minute până la zece și speram măcar să ajungem la timp ca să o vedem pe Lídia Font scoțând mașina din garaj. Asta mai lipsea, ca în prima zi să ajungem târziu.

Între timp, soarele a avut vreme să se ivească printre nori și am constatat că ziua, deși rece, era splendidă. Dar supărarea pe care o simțeam, departe de a se domoli, se întețea. Borja a observat și a încercat să se justifice.

– Uite, când am plecat de la voi, spuse el cu privirea fixată înainte, Lola mi-a cerut să o conduc acasă cu taxiul. N-am putut refuza, doar știi că în treburile astea sunt cavaler. Și apoi a insistat să urc și s-a încăpățânat să mă invite la un păhărel. Era foarte târziu, poți să-ți închipui. Dintr-una într-alta...

Borja arăta prost. Nici el nu părea să fi dormit prea bine. În ceea ce mă privește, între mahmureală, noaptea proastă pe care o petrecuse Arnau și toată povestea aceea, aproape că nu am putut închide un ochi.

– Păi, știi la ce a dus toată treaba? am exclamat eu încă furios. Știi? La faptul că Lola și-a făcut iluzii, să vezi și să nu crezi. Ieri, ea și Montse și-au petrecut toată după-amiaza punându-mi întrebări despre tine. Ce știu despre viața ta, despre iubita ta, dacă e o poveste serioasă, ce părere am eu despre asta, să le spun cum este Merche, dacă Lola trebuie să aștepte sau să ia inițiativa și să te sune...

– Am înțeles. Am încurcat-o.

– Da, bătrâne. Ai încurcat-o, și încă rău de tot. Nici că puteai s-o zici mai bine.

Era ceva vreme de când Lola umbla după Borja, nu trebuia să fii un Einstein ca să-ți dai seama. Eu n-am nimic împotriva cumnatei mele, dimpotrivă. Îmi este foarte simpatică, chiar dacă o găsesc puțin cam aiurită și sunt zile în care firea ei nevrotică mă scoate până la urmă din minți. Dar este

o persoană cumsecade, îi iubește mult pe copii, iar Montse este foarte legată de sora ei. Eu am sfârșit prin a o aprecia, dar, desigur, una este să o ai drept cumnată, și altceva, Dumnezeu să ne păzească, ca parteneră de viață.

De fapt, cred că ceea ce mă deranja cel mai mult la acea neașteptată cădere la așternut era faptul că Borja afirmase întotdeauna că Lola este genul de femeie pe care el îl detestă: feministă din resentiment, nevrotică și dependentă de Prozac. Adevărul e că nu greșea prea mult, dar asta nu l-a împiedicat pe spilcuitul de frate-meu să se culce până la urmă cu ea.

Lola avea treizeci și opt de ani, era divorțată și cam instabilă. Trecea de la depresie la euforie și invers, cu veselia cu care o fac maniaco-depresivii și cei care au citit prea mult pe această temă. Făcea psihanaliză de patru ani și mergea neîncetat la petreceri și serate dansante unde încerca să-și găsească din nou iubirea vieții ei. Cu toate acestea, își petrecea timpul criticându-i pe bărbați și proclamând că ei, de fapt, i-ar plăcea să fie lesbiană ca să se poată lipsi de masculi. De când s-a despărțit de soțul ei, trăiește singură într-un mic apartament de pe strada Princesa, aproape de bulevardul Born, locuință care era uneori ordonată și curată ca lacrima, de o ordine care ajungea să fie maniacală, iar alteori părea o cocină. Nu avea copii și petrecea multe ore la noi acasă. Vara cheltuia o avere făcând turism de aventură în țări exotice, dar după aceea repeta vacanța în familie, cu noi, și nu făcea altceva decât să ne povestească epopeile ei amoroase între două înghițituri de gin tonic. Călătoriile acelea nu păreau să-i facă prea mult bine. Ca regulă generală, se întorcea mai deprimată decât de obicei.

După cum îmi povestise Montse, Borja i-a picat cu tronc din prima zi. În noaptea petrecerii nu l-a slăbit nicio clipă din ochi, toată lumea a observat asta. Trebuie să recunosc că în ziua aceea Lola era frumoasă. Se îmbrăcase toată în negru și, în ciuda frigului de afară, nu renunțase să etaleze un decolteu generos care îi lăsa sfârcurile la vedere când se apleca. Purta,

de asemenea, niște ochelari cu rame de baga, dreptunghiulare și alungite, cu montura și lentilele de culoare verde-gălbui (deși cumnata mea cred că nu are nevoie de ochelari) și o fustă mini și niște cizme negre până la mijlocul gambei, care îi dădeau un aer oarecum marțial.

Ceea ce nu înțelegeam eu era cum de căzuse Borja în capcană. Poate că de vină o fi fost șampania, ori, cine știe, poate că, în fond, Lola nu îi displăcea atât de mult pe cât spunea el. De fapt, sub ambalajul extravagant se afla o femeie destul de frumoasă și cam bleagă. În ciuda atitudinii ei de a fi *au delà*[1] de toate modele pe care obișnuiește să le adopte, pot spune că Lola este o naivă.

Cert este că între petrecerea de sâmbătă, mahmureala de duminică și cearta de luni, eu și Borja nu avusesem mult timp să stăm de vorbă despre cazul de care ne ocupam. În momentul acela, încă mai eram convinși că era vorba despre o poveste pe care nu trebuia să o răsucim pe toate fețele. Dacă Lídia Font avea un amant, până la urmă noi aveam să-l descoperim. Strategia noastră avea să fie cea pe care obișnuiam să o folosim în astfel de cazuri, dar de data asta poate că trebuia să fim ceva mai prudenți, dat fiind faptul că Lluís Font era un politician arhicunoscut, iar buzunarul lui ne putea ușura traiul pentru următoarele luni. O vom urmări pe soția lui vreme de câteva săptămâni, vom căuta să culegem cât mai mute informații despre așa-zisul Pau Ferrer și apoi, așezați toți trei cu câte un Cardhu în față, cu siguranță în barul Dry Martini sau la Gimlet de pe strada Santaló, îi vom relata deputatului rezultatul investigațiilor noastre și poate că îi vom sugera o nouă prestație care să fie însoțită de un alt plic cu bani peșin.

Am parcat Smartul la vreo două străzi mai sus de zona unde locuia clientul nostru și am așteptat înăuntru, în liniște. Dacă Lídia Font lua mașina, cu siguranță avea să treacă pe

[1] În limba franceză în original, *dincolo de*

lângă noi, pentru că strada este cu sens unic. Dacă ieşea mergând pe jos în direcţia opusă, aveam timp să dăm ocol şi să o prindem din urmă pe bulevardul Bonanova. Nu a trebuit să aşteptăm prea mult. La ora zece şi cinci minute, poarta garajului s-a deschis şi am văzut ieşind un Mercedes mic, de un alb imaculat. Deşi avea geamuri fumurii, ştiam, pentru că ne-o spusese soţul, că persoana de la volan era Lídia Font.

Am urmărit-o cu Smartul pe Avenida Diagonal până am ajuns în Piaţa Francesc Macià. După ce a lăsat maşina într-o parcare, Lídia Font a pornit-o pe strada Calvet şi a intrat într-un magazin de mobilă şi articole decorative. Era unul dintre acele magazine scumpe şi pline de obiecte pe care eu în mod special le găsesc de un gust mai curând îndoielnic. După ce am parcat şi noi maşina şi ca să nu atragem atenţia aşteptând în picioare în plină stradă, am intrat într-un mic bar care se afla aproape peste drum de magazin şi am cerut două cafele cu puţin lapte.

– Tipa are clasă, spuse Borja referindu-se la Lídia Font. Nu se poate nega. Orice ar zice Mariona, sunt lucruri care vin dinăuntru.

– Da, din geanta în formă de carnet de cecuri, am replicat eu. Aşa oricine poate să aibă clasă.

– Hai, nu începe cu prejudecăţile tale.

Borja cunoştea foarte bine părerea pe care o meritau, în general, din partea mea clienţii noştri.

– Şi, pe deasupra, e o femeie bine.

– Nu zic nu. Dar te asigur că nu e genul meu.

Pe când am urmărit-o mergând pe jos pe stradă, am putut să o privim cu atenţie. Era prima dată când o vedeam în persoană, iar Borja avea dreptate: Lídia Font avea clasă, sau stil, sau Dumnezeu ştie ce. În orice caz, avea ceva ce nu îl au multe femei de rangul ei. Fiind cine era şi având tot ce avea, era destul de sobră, cel puţin în ceea ce priveşte felul de a se îmbrăca.

Era o femeie zveltă și mergea cu pasul sigur al celei care știe că este cineva în lumea asta. De sub paltonul troacar de culoare ecru pe care îl purta neîncheiat la nasturi, se zărea un costum-pantalon de culoare gri-închis tărcat și un jerseu negru cu gât înalt. Mergea pe niște botine cu toc înalt, tot negre, și era echipată cu una dintre acele genți enorme în care încape o jumătate de viață. Nota de culoare o aducea un fular mov care îi ajungea până la genunchi și coama ei de păr blond. Tot ce avea pe ea părea că este purtat pentru prima dată. Eu și Borja am fost de acord că înfățișarea ei era elegantă și în același timp discretă, așa cum se cuvine să fie soția unui viitor prezidențiabil. Își strânsese părul într-o coadă de cal și purta niște ochelari mari de soare, așa cum poartă stelele de cinema.

A petrecut mai bine de o oră în magazinul acela de obiecte scumpe și înfiorătoare. Cât timp am așteptat, nici Borja, nici eu nu am mai comentat povestea cu Lola. Habar nu aveam cum mă voi descurca să nu-l pun într-o situație neplăcută în fața lui Montse și a surorii ei. În afară de faptul că este fratele meu, Borja este și asociatul meu și preferam să evit să sufăr acasă consecințele flirtului său amoros cu Lola.

Spre prânz, la câteva minute după ora douăsprezece, Lídia Font a ieșit din magazin însoțită de altă femeie. Au intrat împreună în cafeneaua situată la mică distanță de locul în care ne aflam noi. Eu și Borja am ieșit din bar, la ora aceea cufundat într-o ceață deasă de fum, și am intrat discret în cafenea. Când și-a scos paltonul, amândoi am putut constata că Lídiei Font nu-i lipsea și nici nu-i prisosea vreun gram. În ciuda vârstei sale, legea lui Newton nu părea să o afecteze. Totul era la locul lui.

Femeia care o însoțea, care era cu siguranță proprietara sau responsabila magazinului de obiecte decorative, purta și ea cu eleganță îmbrăcămintea de firmă, dar aerul ei era mai serviabil. A comandat o cafea cu lapte și a înmuiat în ea un croasant, în vreme ce Lídia Font a băut o jumătate de sticluță

de apă minerală și a fumat două țigări. Cele două femei au stat de vorbă despre o nuntă, pare-mi-se, a unei prietene comune și despre lucruri care aveau legătură cu niște țesături imprimate ale unei cunoscute mărci italienești. Nimic care să ne atragă atenția, deși, când coborau glasul, conversația era greu de urmărit.

Puțin înainte de ora unu, Lídia Font a plătit nota și cele două femei au ieșit din cafenea și și-au luat la revedere. Noi ne pregăteam să ne îndreptăm spre parcare ca să luăm Smartul, când doamna Font ne-a surprins luând-o în sens opus, înspre Piața Francesc Macià. La ora aceea, Avenida Diagonal era un bulevard plin de mașini și de oameni care mergeau încolo și încoace care mai de care mai grăbiți; circulau imprudent și câteva biciclete. Odată ajunsă în piață, Lídia Font intră la Sándor, care începea să se umple de oameni, își scoase din nou paltonul și se instală la una dintre măsuțele de lângă fereastră. După toate aparențele, avea o întâlnire.

Sándor este unul dintre barurile acelea care existau deja când piața se numea Calvo Sotelo și este genul de local pe care îl frecventează snobii ca să ia un aperitiv sau să bea un pahar înainte de cină. Fiind aproape siguri că Lídia Font nu ne observase încă, am intrat discret la Sándor, prefăcându-ne că vorbim despre afaceri și ne-am instalat la una dintre mesele din spate. Colțul acela ne oferea o bună perspectivă asupra întregului local, protejați de trupurile clienților care ședeau la bar. Lídia Font a comandat o tărie, iar noi, sătui de cafele, am făcut același lucru.

Atunci, și-a scos ochelarii și și-a desfăcut părul. Contra luminii, am putut să o privim fără să fie nevoie să ne ascundem. Nu a trebuit să spunem ceva, dar în momentul acela, atât Borja, cât și eu am înțeles de ce amantul ei, dacă într-adevăr îi era amant, a vrut să o imortalizeze într-un portret în ulei care, așa cum puteam vedea clar în momentul acela, nu o favoriza.

Doamna Font era o femeie mult mai frumoasă și mai senzuală decât o înfățișase pictorul în tablou. Când și-a dat drumul la păr ca să-și facă din nou coadă de cal, pentru câteva clipe, barul Sándor s-a luminat cu toată splendoarea frumuseții ei mature. Cu siguranță că nu era de un blond natural, dar părul îi strălucea ca aurul sau cel puțin mie așa mi s-a părut. Purta niște cercei cu perle și un inel cu briliante care n-ar fi făcut notă discordantă la nunta principelui. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că ceea ce ne insinuase Mariona Castany în legătură cu presupusa frigiditate a rudei sale era doar comentariul răutăcios al unei femei geloase. Lídia Font iradia tipul de senzualitate pe care majoritatea femeilor îl detestă la altă ființă de același sex: cea care îi înnebunește pe bărbați. Trecând peste distanțe, poseda acel aer de felină al marilor zeități de la Hollywood din anii cincizeci, cărora, personal, le-am rămas mereu credincios.

Avea ochi mari, negri și vii, o privire antrenată să seducă și un zâmbet care nu putea sub niciun chip să lase indiferent pe nimeni. Privirea aceea nu avea nimic de-a face cu expresia lipsită de viață pe care o reprezentase pictorul. Era fardată discret, așa cum le stă bine femeilor care sunt frumoase prin natura lor, și nu etala un ten bronzat pergamentos, de șopârlă prăjită la soare, care era atât de la modă în aceste cartiere. Scoase din geantă o revistă de decorațiuni interioare și începu să o răsfoiască distrată, fără să guste din băutură.

La câteva minute după ora unu, am văzut intrând o femeie înaltă și subțire care părea să aibă aproape șaizeci de ani. A salutat-o pe Lídia Font fără prea multă căldură (mai degrabă rece, aș zice eu) și s-a așezat lângă ea. Necunoscuta și-a scos paltonul (un vizon care părea nou-nouț), a comandat un vermut și a aruncat o privire de jur împrejur. Păru ușurată când constată că nu a recunoscut-o nimeni.

Avea părul lung și lins, vopsit într-un negru-albăstrui care în niciun caz nu putea trece drept o culoare naturală, și era

foarte strident machiată. Ochii, mici și jucăuși, erau mai degrabă rotunzi și avea buzele vopsite într-o nuanță mai curând de dovleac. Era foarte brunetă, dar avea fața ca de carton și un rictus tipic pentru femeile care și-au făcut lifting. Și buzele păreau să fi fost obiectul vreunei transformări. Deși era slăbuță, trupul ei nu era tocmai zvelt. Rochia tricotată, strâmtă și scurtă, de culoare bleu, lăsa să se ghicească o constituție osoasă. Purta ciorapi negri, cizme înalte maro și o geantă împodobită cu literele YSL[1]. Avea pe ea multe bijuterii și aspectul ei, comparat cu al soției deputatului, era mult mai ostentativ. Cu toate eforturile pe care trebuia să le facă în fiecare dimineață în fața oglinzii, era o femeie mai degrabă urâtă, dintre cele care nu îmbătrânesc frumos.

Din locul în care ne aflam, eu și Borja nu auzeam aproape nimic din ce își spuneau. Vorbeau în spaniolă, dar șușoteau cu voce joasă. Femeia brunetă părea că este din ce în ce mai supărată și mai îngrijorată și gesticula mult când vorbea. Lídia Font, în schimb, păstra o atitudine mai degrabă rece și distantă. În momentul acela, eu și fratele meu am început să înțelegem ce ne povestise Mariona Castany despre vara ei. Doamna Font, pe lângă faptul că era o femeie frumoasă, era foarte dată dracului și o făcea pe interlocutoarea ei să se înfurie. Din atitudinea ei, am înțeles că femeia frumoasă pe care o aveam la câțiva metri de noi nu era tocmai zeitatea ingenuă cu păr auriu la a cărei apariție miraculoasă tocmai fuseserăm martori.

Eu și Borja am dedus că negociau ceva și că, dintre cele două, doamna Font era stăpână pe situație. Femeia brunetă dădu vermutul peste cap dintr-o singură înghițitură și ceru altul. Lídia Font de-abia gustă din tăria pe care o comandase.

Din conversația aceea, ni s-a părut că înțelegem cuvintele „partid", „ovare" și „testicule" rostite de femeia brunetă, dar adevărul este că nici Borja, nici eu nu suntem experți în arta

[1] Emblema casei de modă Yves Saint Laurent

de a citi de pe buze, acesta fiind singurul lucru pe care îl puteam face de la distanța la care ne aflam. Lídia Font era în continuare stăpână pe ea. Ne-a părut rău că nu alesesem o masă mai în apropiere, dar mai aveam la dispoziție încă multe zile de urmărire și nu voiam să riscăm ca ea să bănuiască ceva dacă ar fi dat cu ochii de noi la fiecare clipă.

Pe când încercam să citim de pe buzele acelor femei, a sunat mobilul lui Borja.

– Nu răspunzi? am întrebat eu.

Borja văzu numărul și închise telefonul.

– Nu. O să mă ocup mai târziu.

– Poate că e vorba de alt client, am spus eu răutăcios.

– Nu, nu e asta... replică el plecând privirea și încercând să se prefacă.

– Înțeleg.

Am presupus că era vorba despre Lola și mi-am amintit că diseară, când mă voi întoarce acasă, Montse mă va supune unui interogatoriu de gradul trei. Asta, dacă nu cumva o fi invitat-o și pe Lola la cină. M-am văzut obligat să-mi întrerup șirul gândurilor pentru că, brusc, cele două femei s-au ridicat în picioare și și-au luat la revedere cu o atitudine rece. Femeia brunetă a fost prima care a părăsit barul, după ce a plătit nota. Părea șocată și ofensată. Lídia Font, în schimb, a mai rămas în local încă vreo două minute. Indiferent despre ce vorbiseră, zâmbetul ei satisfăcut, de-abia ascuns, denota că avusese câștig de cauză.

În cele din urmă, Lídia Font hotărî să se întoarcă la mica sa reședință. Soțul ei ne spusese că, atunci când nu avea alte aranjamente, soția lui mânca acasă ca să urmeze regimul spartan care îi permitea să se mențină la măsura treizeci și șase. Apoi își făcea siesta sau se amuza văzând vreo emisiune de inimă albastră. Până după ora cinci nu obișnuia să plece din nou de acasă.

Eu și fratele meu eram obosiți și am hotărât să mergem să mâncăm ceva rapid. Desigur că ar fi fost mult mai profesionist să facem pe rând de gardă la colțul casei ei, în cazul în care doamna Font s-ar fi răzgândit și ar fi hotărât să plece să ia masa cu cineva, dar să lucrezi așa devine prea plictisitor și, de altfel, știam din experiență că cel care rămânea de gardă până la urmă atipea.

Am căutat, deci, unul dintre acele restaurante cu meniu fix de opt euro, bizuindu-ne pe faptul că deputatul ar fi avut dreptate în privința obiceiurilor soției sale.

După ce ne-am refăcut forțele, dar nu mai puțin somnoroși, ne-am întors să ne postăm lângă casa familiei Font. Pe la patru și jumătate, soția deputatului a ieșit din nou din casă. De data asta, mergea pe jos și părea că se grăbește. Își schimbase îmbrăcămintea și își pusese ceva mai simplu. Pe bulevardul Bonanova, a oprit un taxi care a lăsat-o în ușa unui salon de înfrumusețare aflat în apropiere.

A rămas aproape patru ore în acel coafor, în vreme ce noi, în mașină, muream de plictiseală, de frig și de torticolis. Eu făceam eforturi să-mi muște limba ca să nu aduc vorba despre povestea cu Lola. Era trecut de ora opt când a ieșit din acel templu al frumuseții și, cum la ora aceea se făcuse deja întuneric, nu am putut aprecia rezultatul atâtor ceasuri de sacrificiu. Am urmărit-o din nou până acasă și am așteptat acolo până s-a făcut ora nouă. Atunci, am văzut intrând în garaj mașina Audi a clientului nostru și am hotărât să considerăm încheiată ziua noastră de lucru.

În dimineața următoare, Lídia Font a mers cu taxiul la cumpărături la magazinul El Corte Inglés. Am urmărit-o prin magazine, ca nu cumva să-și fi dat întâlnire acolo cu amantul ei. Și-a petrecut vreo două ore probând bluze și pantaloni în magazinele marilor case de modă de la etajul doamnelor. A privit mult, dar a cumpărat foarte puțin. Apoi, a urcat la cafenea, a băut o cafea cu lapte și a petrecut aproape o oră

fumând și vorbind la telefon. Puțin după ora unu, a coborât la sectorul de parfumerie și a cumpărat, pe lângă câteva borcănele cu cremă, o sticluță de Chanel no. 5 (întotdeauna m-am întrebat dacă există Chanel no. 2 sau numărul 8, să zicem). Încărcată cu mai multe pungi, a urcat în sfârșit într-un taxi.

Eu și fratele meu a trebuit să lăsăm Smartul și să o urmărim într-un taxi. Ne-am pomenit în cele din urmă în fața unui cunoscut restaurant de pe strada Paris, în plin cartier Ensanche. Lídia Font a intrat în restaurant, iar noi am hotărât că vom aștepta vreo zece minute și că după aceea Borja va intra să arunce o privire discretă.

– Dacă e cu un bărbat, vom încerca să găsim o masă, mă informă Borja, dar dacă nu, vom merge să mâncăm aici, peste drum.

– Da, restaurantul ăsta nu pare tocmai ieftin.

– Încărcată cum e, presupun că și-a dat întâlnire cu o prietenă. Mi-aș pune capul în joc.

– De ce spui asta? am întrebat eu intrigat.

– Este legea pungii, afirmă Borja. Nu dă niciodată greș.

Datorită fratelui meu, în acești trei ani am învățat o mulțime de lucruri despre care înainte habar nu aveam. De exemplu, că pentru a lua masa cu o prietenă, femeile de o anumită categorie socială trebuie să meargă mai întâi la cumpărături și să apară în restaurant încărcate de pungi, cu atât mai bine dacă sunt ale unor mărci exclusiviste. Pentru că nu este doar o chestiune de cantitate, ci și de calitate. Astfel, am învățat că o singură pungă de la Loewe sau de la Vuitton întrece în prestigiu toate pungile de la centrul comercial Bulevard Rosa sau de la El Corte Inglés, că Armani și Chanel sunt la egalitate și că pungile de la Zara, ca să dau un exemplu, sunt categoric interzise. Asta e ceea ce Borja numește „legea pungii". Dar nu este singura lege nescrisă care funcționează în anumite cercuri din zona înaltă a Barcelonei.

Încă o dată Borja avea dreptate. Soția clientului nostru stabilise să ia masa cu o prietenă, care venea și ea ascunsă în spatele pungilor corespunzătoare. Patru de la El Corte Inglés contra două de la Bulevard Rosa putea fi considerat un rezultat tehnic de egalitate, poate cu un ușor avantaj pentru soția deputatului. De data asta, relația pe care o aveau cele două femei părea mult mai destinsă. După cum spunea Borja, care le spionase în restaurant, se salutaseră cu căldură și totul părea să indice că era vorba de una dintre prietenele ei bogate. Pe de altă parte, Lídia Font lăsa impresia că este o femeie destul de inteligentă ca să nu comită în public vreo indiscreție cu un alt bărbat decât soțul ei, mai ales într-un restaurant luxos ca acela. Așa că le-am lăsat în plata Domnului și ne-am dus să luăm niște gustări într-un local mai modest de peste drum.

Când a ieșit din restaurant după vreo două ore, am urmărit-o pe jos până la alt magazin de mobilă. A stat acolo o jumătate de oră și apoi s-a întors acasă, cu noi călcându-i pe urme. Am așteptat o vreme în mașină, pe care o recuperaserăm în timpul prânzului prelungit, dar pe la șapte și jumătate eu și fratele meu am hotărât că este momentul să ne încheiem ziua de lucru și am plecat acasă. În seara aceea juca echipa Barça și nu era cazul să ajungem târziu.

În zilele următoare nu au fost noutăți deosebite. Magazine, prietene, alte magazine și vreo activitate cu caracter social, uneori însoțită de soțul ei. Joi după-amiază, Lídia Font a mers la cumpărături cu fiica ei, o adolescentă palidă și slăbănoagă, care în mod clar nu moștenise frumusețea seducătoare a mamei sale. În sfârșit, vineri, în ceasul al doisprezecelea, atrăgătoarea doamnă Font ne-a făcut o surpriză.

8

Ceasul bătea de ora şapte, dar se făcuse cu desăvârşire întuneric, ca noaptea. Eu şi Borja eram obosiţi şi cam sătui să facem de gardă la reşedinţa deputatului. Voiam să plecăm acasă. De altfel, ştiam că în seara aceea familia Font avea invitaţi la cină, cu alte cuvinte, noi nu mai aveam ce căuta acolo. Dar chiar când ne pregăteam să pornim maşina ca să o luăm din loc, Lídia Font ieşi din casă cu vizonul pe ea şi, cu un mers hotărât, se îndreptă spre bulevardul Bonanova şi opri un taxi. Vehiculul o porni spre centru, iar noi nu am avut încotro decât să o urmăm cu Smartul.

– Se poate şti unde mama mă-sii se duce femeia la ora asta? Şi cu tot ambuteiajul! exclamă Borja.

Taxiul începu să coboare pe strada Balmes. Ne apropiam de furnicar.

– Nu ştiu unde o să parcăm maşina. Fii atent ce se întâmplă! Fratele meu detesta să conducă maşina prin centrul oraşului. Când o să coboare din taxi, va trebui să o urmăreşti pe jos, în vreme ce eu o să caut un loc de parcare – spuse el, fără să-mi lase posibilitatea să protestez.

– O să te sun pe mobil ca să-ţi spun unde ne aflăm. Ar fi mai bine să laşi maşina într-o parcare. Poate că merge iar pe la magazine...

– Pe toţi sfinţii din lume! Nu la magazine!

Taxiul își continuă drumul pe strada Pelayo și Lídia Font coborî la capătul ei, chiar la începutul străzii Ramblas. Traversă strada și intră la Zürich, o cafenea care avusese odinioară farmecul ei, dar care acum, după ce a fost reamenajată, a ajuns să fie înghițită de așa-numitul triunghi de aur și și-a pierdut tot hazul. Nu a mai rămas nimic din acea veche cafenea care era locul de întâlnire a progresiștilor și în care mirosul de marijuana se amesteca dureros cu duhoarea de urină de la WC-uri. Doamna care le păzea, o bătrânică foarte sulemenită întotdeauna, sub o ridicolă perucă neagră, care nu uita niciodată să ceară bacșiș, nu mai era nici ea acolo.

Odată ajunsă la cafeneaua Zürich, Lídia Font căută din ochi pe cineva. O aștepta un bărbat trecut de cincizeci de ani care a salutat-o timid. Stătea la o masă retrasă, într-un colț al localului. Eu a trebuit să mă mulțumesc cu o măsuță situată în celălalt capăt. La ora aceea de seară și cu frigul de afară, localul era ticsit de lume.

– Grăbește-te?! l-am implorat eu pe Borja la telefonul mobil. Este cu un bărbat.

– La naiba! Nu e niciun afurisit de loc liber! Totul e ocupat...! spuse el, scos din sărite. Nu-ți lua ochii de la ei, ai înțeles? Și fii atent la tot ce vorbesc.

De unde mă aflam eu și cu zgomotul de fond care era la bar, nu puteam auzi nici măcar un singur cuvânt din ce vorbeau. Am hotărât să mă concentrez pe aspectul necunoscutului și să verific dacă lecțiile luate de la detectivii mei de ficțiune erau de vreun folos.

Ce puteam deduce din aspectul lui? În primul rând, că bărbatul nu părea să aparțină cercului familiei Font. Deși era bine îmbrăcat, să zicem că înfățișarea lui amintea mai curând de o persoană ca mine, nu de cineva ca Borja. Purta un jerseu de culoare verde-închis din care ieșea gulerul unei cămăși albe și avea ochelari bifocali. Rama, de metal, era foarte demodată, dintre cele care aproape că nu se mai văd pe nicăieri.

Cum stătea jos, nu puteam observa și restul îmbrăcămintei. Avea o chelie ca cele de pe vremuri, nerasă, firele rare de păr rămase erau bine pieptănate, iar el era bine bărbierit. Părea un om modest, îngrijit, cu maniere reținute și educate. Un bărbat cu înfățișare normală, aș zice eu, dintre cei care nu atrag atenția. Pe scaunul gol de alături, am văzut o canadiană maro și o cască de motociclist de culoare neagră, nu foarte nouă. El bea un ceai, iar Lídia Font, ca de obicei, ceruse apă minerală.

Au stat de vorbă vreo douăzeci de minute. Bărbatul o asculta cu o figură serioasă, în vreme ce ea îi explica ceva cu o mutră acră. Mi s-a părut că era supărat și că tresărea speriat. Soția deputatului era stăpână pe situație, iar bărbatul părea că îi dă niște explicații care nu o satisfăceau. Nu eram sigur ce părere ar avea Borja – căci la astfel de lucruri se pricepe mai bine decât mine –, dar după părerea mea, cei doi nu păreau nici pe departe un cuplu de amanți. Era evident că bărbatul era din ce în ce mai enervat și, cum fratele meu tot nu ajunsese, am început să mă neliniștesc și eu: știam că după aceea Borja mă va supune unui interogatoriu de gradul trei. Mă rugam să apară odată pe ușa barului, ca să-i las lui din nou frâiele cazului.

Dar n-am mai avut timp. Brusc, Lídia Font s-a ridicat și s-a înfofolit din nou în vizon, cu calmul celei care vrea să-și etaleze puterea. Și-a luat foarte bățoasă la revedere de la necunoscut, fără să-și ascundă o grimasă de dispreț. De data asta, nu a plătit nota și a ieșit din bar fără să arunce vreo privire în urmă.

Necunoscutul nu numai că părea îngrijorat, dar și abătut. Continua să rămână acolo, cu o figură descumpănită și am văzut cum îi cerea chelnerului ceva de băut. Eu nu știam ce să fac și, dat fiind că trebuia să aleg între a-l spiona pe el sau a o urmări pe ea, am optat pentru această ultimă variantă, încercând cu disperare să iau legătura cu Borja, care probabil că se afla sub pământ, pentru că telefonul lui nu avea acoperire.

Lídia Font a traversat strada și a intrat într-o parfumerie care există peste drum de Zürich, de cealaltă parte a Pieței Catalonia. A stat un sfert de oră mirosind și răscolind printre flacoanșe. A cumpărat niște săruri de baie și niște săpunuri colorate, pe care le-a plătit cu cardul de credit, a luat un taxi și a plecat spre casă.

Când în sfârșit am reușit să vorbesc cu Borja, am descoperit că era tot în centru, încercând să parcheze Smartul. Cum era încă devreme, ne-am înțeles să bem un păhărel. Era nerăbdător să-i povestesc ce se întâmplase.

– Bătrâne, să conduci prin centrul Barcelonei cu o săptămână înainte de Crăciun este o pacoste, îmi spuse el la telefon. Am nevoie de un Cardhu. Ia un taxi și ne vedem la Harry's peste douăzeci de minute.

Harry's este un fel de local de cocteiluri puțin cam demodat care se află în cartierul Ensanche. În general, este frecventat de cupluri de vârstă mijlocie, bine îmbrăcați și care nu par căsătoriți. Ei obișnuiesc să poarte cravată, de parcă tocmai au ieșit de la serviciu, iar ele, gătite ca secretarele sau ca tipele care dețin o parfumerie proprie. Predomină părul lung și blond, decolteurile, fustele mini și accesoriile de aur marca Dupont. Dar este un loc liniștit și destul de plăcut, atunci când nu începe nimeni să cânte la pian bolerouri sau melodii ale lui Julio Iglesias. În seara aceea, cum nu era încă ora nouă, atmosfera era destul de mohorâtă.

În local, erau trei perechi trecute de cincizeci de ani și se auzea muzică de jazz. Borja nu ajunsese încă. Am cerut un gin tonic și am aprins o țigară, încercând să organizez în minte relatarea pe care urma să i-o fac fratelui meu. Dar erau și alte lucruri care mă preocupau, iar primele înghițituri de gin tonic au început să-mi ațâțe mintea: mi-au venit în cap notele gemenelor, anunțul lui Montse că se face vegetariană și cina pe care aveau de gând să o ia Lola și fratele meu a doua zi.

Cert este că misterioasa întâlnire a Lídiei Font nu fusese singura surpriză din seara aceea. Pe când eram postați în fața locuinței deputatului, cu puțin timp înainte ca soția clientului nostru să iasă din casă și să meargă la barul Zürich, Borja mi-a mărturisit că stabilise cu Lola să ia cina sâmbătă seara.

– Uite ce este, m-am gândit că e mai bine să-i accept invitația, să iau cina cu ea și să clarific lucrurile... mi-a explicat el, ca și cum povestea nu ar fi avut nicio importanță. Într-un mod elegant, desigur, suspină el. Bineînțeles că nu e cazul să-i arunc în față: „Uite ce e, fetițo, noaptea trecută am băut prea mult și am dat-o în bară".

– Omule, mai rău decât în bară...

– Tu mă înțelegi. Fă-mi favoarea de a nu fi vulgar, m-a mustrat el.

– La ce restaurant vă gândiți să mergeți? Sper să nu alegi unul prea romantic...

– Păi, a spus că gătește ea. O să luăm cina la ea acasă, mărturisi el cu capul plecat.

– La naiba, am spus eu, presupunând cum se va încheia cina aceea.

Urmărirea Lídiei Font mă silise să merg dintr-un capăt în altul al Barcelonei și faptul că am fost singurul martor ocular al acelei întâlniri m-a stresat și mai mult. Mi-am dat seama că mă simt bine la Harry's, cu picioarele la căldurică și cu gustul ginului rece în gură. Îmi plăcea muzica pe care o ascultam (Miles David, cred), tema m-a făcut să-mi amintesc de alte vremuri, de dinainte de a o fi cunoscut pe Montse, când eram încă prea ocupat trăind în casa unchiului și a mătușii mele și făcând revoluție, toastând pentru moartea lui Franco și îndrăgostindu-mă de fete cu cozi și fuste lungi care luau pastile anticoncepționale și nu se fardau... Tolănit comod într-un fotoliu de piele din local, lăsându-mă în voia firului incoerent al gândurilor mele și a efectelor sedative ale ginului, am închis pleoapele și am ațipit. Pacea aceea improvizată a durat puțin.

Nu a trecut mult până să aud glasul lui Borja cerând un Cardhu, pe când se așeza lângă mine și începea să mă supună unui interogatoriu amănunțit, așa că a trebuit să las deoparte cutia mea cu amintiri și să mă concentrez pe reluarea scenei la care asistasem cu puțin timp înainte.

9

Luni dimineață, la prima oră, clientul nostru l-a sunat pe Borja pe mobil și ne-a convocat la o întrunire. Ne-a chemat la biroul pe care îl avea pe Avenida Diagonal, pe care l-a descris ca pe „refugiul său personal". Sfârșitul de săptămână fusese foarte liniștit în casa familiei Font. Cei trei, soții și fiica lor, au fost să-l petreacă împreună la vila pe care o au la Cadaqués, iar eu și fratele meu am profitat de absența lor ca să ne odihnim și să ne pierdem puțin din vedere unul de celălalt, pentru că aveam chiar nevoie de așa ceva. Vestea cea proastă a fost că Borja și Lola își încheiaseră cina în dormitor, cu melcișori de patiserie la micul dejun.

– Asta o să se termine fără niciun rezultat! am prezis eu destul de scos din sărite, pe când mergeam la întâlnirea cu deputatul.

– De vină au fost stridiile și șampania... se scuză el. O lovitură sub centură a cumnatei tale.

– Nu te-a obligat nimeni să le mănânci. Dacă află Merche că o duci de nas...

– Nu o duc de nas. A fost un pas greșit... spuse el plecând privirea.

– Da, în patul greșit.

Am ajuns la biroul deputatului aproape de ora unu. Nu era un loc deosebit de mare sau de luxos, ceea ce m-a mirat.

Vreau să spun că nu părea biroul unui avocat, profesia pe care o moștenise din familie, dar mi-am amintit că și bătrânul Font, tatăl clientului nostru, a făcut la un moment dat incursiuni rodnice în sfera politicii. Dar toată lumea știa că deputatului nu-i plăcea să vorbească despre acest aspect din viața părintelui său. În vremuri nu atât de îndepărtate, Lluís Font tatăl avusese legături cu Mișcarea[1] și ajunși azi la acest nivel al democrației, faptul se vedea urât.

Biroul de avocatură Font și Asociații avea sediul pe bulevardul Gràcia și continua să fie unul dintre cele mai prestigioase și mai scumpe din Barcelona. Adevărul e că poate de aceea mă așteptasem la altceva. Biroul de pe Avenida Diagonal în care ne-a primit deputatul era alcătuit dintr-un vestibul, o sală mică de ședințe și un birou cu vedere la stradă. După toate aparențele, din locul acela, clientul nostru conducea Dumnezeu știe ce fel de afaceri. Probabil că nu aveau nimic de-a face cu legile, dar cu siguranță că se dovedeau a fi la fel de profitabile.

Masa de scris era în dezordine și plină de hârtii. Erau cinci sau șase ziare împrăștiate pe masă, deschise la pagina de politică, și un teanc de dosare gata să cadă. Deputatul era în cămașă și își slăbise nodul de la cravată, dar continua să aibă un aspect impecabil. Într-un colț, chiar în spatele ușii, era un pachet învelit în hârtie de ambalaj de culoare maro care părea să conțină portretul soției sale.

– Vă mulțumesc că ați venit până aici, spuse el, strângându-ne afectuos mâinile. Azi am o zi încărcată.

În afară de secretară, aveai impresia că acolo nu mai lucra nimeni altcineva. Nu se vedea niciun drapel, nicio fotografie instituțională și nici afișe de propagandă electorală, nici nimic altceva care să trădeze faptul că acela era biroul unui important om politic. Existau, într-adevăr, două calculatoare moderne

[1] Este vorba despre ceea ce s-a numit Mișcarea Națională în timpul dictaturii lui Franco, mecanism totalitar de inspirație fascistă, bazat pe partidul unic și pe represiune.

(unul pentru secretară și cel pe care Lluís Font îl avea pe masa lui de scris), un fax, un telefon și teancuri-teancuri de cărți și de rapoarte îngrămădite de-a valma pe un mobilier destul de hărtănit care nu mai suferise modificări cel puțin din anii șaptezeci. Deputatul ne-a invitat să luăm loc și ne-a oferit cafea.

– Știu că este cam devreme, dar voiam să aflu dacă ați descoperit ceva, spuse el. Mâine-dimineață, la prima oră, plecăm la schi la Baqueira, toată familia, și nu ne întoarcem până pe 24, exact la timp ca să sărbătorim noaptea de Ajun. Poate că va trebui să trec o dată pe la sediul partidului, dar voi urca din nou la Baqueira în aceeași zi.

Era 20 decembrie, așa că mai erau doar cinci zile până la Crăciun. Adevărul e că în mai puțin de o săptămână nu reușiserăm să aflăm nimic.

– De fapt, nu ne ocupăm demult de acest caz, spuse Borja cu prudență. Dar, dacă doriți, vă putem spune ce am descoperit până acum. Nu e mare lucru...

– Vă ascult.

– Știm – începu Borja – că pentru moment Pau Ferrer nu se află la Barcelona.

De fapt, știam asta pentru că așa spunea mesajul lăsat pe robotul telefonic. Fratele meu își continuă relatarea.

– Se pare că petrece lungi perioade la Paris și, după toate aparențele, are de gând să sărbătorească acolo Crăciunul – dar aceasta din urmă era o invenție a lui Borja.

Lluís Font asculta în liniște explicațiile fratelui meu, foindu-se neîncetat pe scaun. Părea dezamăgit, iar Borja adăugă:

– Aceste treburi au nevoie de timp, mai ales dacă trebuie să acționăm cu precauție. Firește că e ceva...

– Da? deputatul își înălță sprâncenele, plin de speranțe, aș spune eu.

– Mă rog, poate că este o prostie. Și poate că n-are nicio legătură cu tabloul...

– Despre ce e vorba? Ați descoperit ceva ciudat? – poate că mi se părea mie, dar am avut impresia că, brusc, clientul nostru se alarmase.

Borja scoase o mică agendă cu coperte negre din buzunarul paltonului și îi făcu rezumatul celor întâmplate în decurs de o săptămână, de când o urmăream pe soția lui. Se amuză vorbindu-i despre întâlnirea cu femeia brunetă de la Sándor și întrevederea pe care o avusese Lídia Font cu necunoscutul de la barul Zürich. Am avut impresia că deputatul a recunoscut-o imediat pe femeia brunetă, dar nu făcu niciun comentariu. Cât despre bărbatul de la Zürich, se arătă mai interesat. Părea sincer când spuse că habar nu are cine putea fi.

– Sunteți sigur că nu e vorba despre pictor, despre Pau Ferrer? Poate că se preface că este în străinătate ca să nu fie deranjat... și făcu o pauză. Și eu mă folosesc uneori de această scuză.

– Sub nicio formă, am spus eu. Nu semăna deloc cu fotografiile găsite pe internet. Bărbatul de la barul Zürich este mult mai tânăr.

– Și cum este? Ce aspect are?

– Bărbatul de la Zürich? am întrebat eu.

– Nu, pictorul. Spuneți că ați văzut fotografii...

– Păi, cum să spun...

– E trecut de șaizeci de ani, mă întrerupse Borja, care se exprimă întotdeauna mult mai bine decât mine. De fapt, își consultă din nou agenda, s-a născut în 1941, adică are șaizeci și patru de ani, dar se ține destul de bine, ca să spun adevărul. Are înfățișare de artist și se pare că are și bani.

– Nici nu mă mir. La cât cere pe tablourile lui...! adăugă deputatul ridicând din sprâncene.

– Mă rog, averea îi provine din familie, mai ales din partea mamei, care era franțuzoaică, spuse Borja în continuare. În orice caz, după cum se pare, și el a câștigat destui bani cu pictura. A trăit mulți ani în Franța, mai precis la Paris, unde

este foarte cunoscut. Conform informațiilor noastre, la începutul anilor nouăzeci a hotărât să se instaleze la Barcelona, dar s-a supărat foarte tare pentru că a vrut să întemeieze o fundație și n-a găsit pe nimeni care să-l sprijine. Cu ani în urmă, a cumpărat o hală imensă la Sant Just Desvern, unde, după toate aparențele, locuiește și își are atelierul. Are renume de boem și de om cam extravagant. Și este... – Borja făcu o pauză și își coborî tonul vocii – de stânga. Pacifist și chestii de-astea...

– Asta mai lipsea! spuse deputatul oftând și plecându-și privirea. Lídia, încurcată cu unul dintr-ăia...

– De fapt, nu suntem încă siguri... am spus eu ca să-l îmbărbătez.

Își aprinse o țigară și ne oferi și nouă. În momentul acela, intră secretara cu trei cafele cappuccino și îi aminti că mai avea o listă lungă de apeluri telefonice la care trebuia să răspundă.

– Și bărbatul de la barul Zürich? întrebă deputatul după ce secretara închise ușa. Sunteți sigur că nu era o ceartă de îndrăgostiți? Întrebarea îmi era adresată direct mie, singurul martor al întâlnirii. Poate că încă păstrează un anumit tip de relație amoroasă, sugeră el.

– Nu, nu. Nici vorbă, am negat eu clătinând din cap. Sunt sigur că între bărbatul acela și soția dumneavoastră nu există niciun fel de relație... intimă. Nu mi s-a părut genul de bărbat capabil să impresioneze o femeie ca soția dumneavoastră. Mă refer la faptul că, nu știu, avea mai curând înfățișare de funcționar sau de vânzător...

– O să încerc să verific agenda Lídiei, să văd dacă apare vreun nume. Între timp, profitând de faptul că suntem plecați la Baqueira, va trebui să aflați mai multe despre pictorul acela. Pentru moment, este singura pistă pe care o avem și vreau să cred că acest tablou – și arătă spre pachetul care era în spatele

uşii – este singurul portret pe care i l-a făcut Lídiei. Dacă ar mai fi şi altele în circulaţie pe aici...

– Tocmai de aceea ne-am gândit că ar trebui să mergem cât mai repede la Paris, improviză Borja. Am putea profita de zilele cât dumneavoastră veţi fi plecaţi din oraş ca să facem o investigaţie pe teren.

Nu ştiam cum naiba îi voi explica lui Montse că trebuie să plec în călătorie, tocmai la Paris, chiar cu câteva zile înainte de Crăciun. Acasă ar avea loc un scandal, şi încă dintre cele mai cumplite. De ani de zile Montse îmi tot spunea să mergem să petrecem un sfârşit de săptămână romantic în capitala Franţei, dar l-am tot amânat – când nu era din pricina banilor, era din cauza copiilor. Cert este că nu i-ar face nici cea mai mică plăcere să mă duc la Paris fără ea.

– Bine, dacă dumneavoastră credeţi că este absolut obligatoriu... spuse deputatul. Vă cer doar să fiţi cât mai discreţi cu putinţă. Vreau să spun că sper că nu vă veţi prezenta acasă la individul acela şi nu-l veţi întreba direct dacă are vreo aventură cu soţia mea...

– Se înţelege de la sine că nu! exclamă Borja. Există alte procedee. Aveţi încredere în noi.

– Presupun că, date fiind circumstanţele, nu-mi rămâne altceva de făcut, şi adăugă cu un zâmbet care se voia amar: Noi, oamenii politici, obişnuim să nu ne încredem niciodată în nimeni.

„La fel cum nimeni nu se încrede în oamenii politici", am gândit în sinea mea. Dar acum era rândul lui Borja. El are grijă întotdeauna de latura aceea.

– Deci, vom avea nevoie de un fond de rulment pentru cheltuielile de călătorie, de hotel...

– Despre ce sumă vorbim?

– Păi... cel puţin încă cinci mii, spuse Borja foarte convins, de parcă s-ar fi mărginit să-i ceară un foc.

N-am putut să nu tresar la auzul acelei cifre. Nu trecuseră nici două săptămâni de când Lluís Font ne dăduse cinci mii de euro și, de fapt, informațiile pe care i le-am furnizat le găsiserăm într-o după-amiază navigând pe internet. Firește că ne petrecuserăm o săptămână mergând pe urmele soției sale, dar tot am considerat excesiv. Fără să protesteze, Lluís Font deschise un sertar și începu să numere bancnotele până adună cei cinci mii de euro pe care i-i ceruse Borja.

– Cu ăștia, sunt zece mii, spuse deputatul foarte serios. Sper că la întoarcere îmi veți putea spune ceva mai concret.

Adevărul e că deputatul nu părea să fie deosebit de fericit că trebuia să se despartă de această sumă.

– Nu vă faceți griji, se grăbi Borja să-l liniștească. Cu siguranță că la Paris vom descoperi cheia misterului.

În momentul acela sună telefonul și deputatul ne rugă să-l scuzăm. În după-amiaza aceea avea o adunare la partid și mai avea de dat multe telefoane. Am ieșit din birou, mai veseli ca oricând, și am hotărât să mergem să sărbătorim cu un aperitiv acea primă nesperată de Crăciun.

– După-amiază vom trece pe la o agenție de voiaj, mă anunță Borja. Poate că ar trebui să plecăm la Paris chiar mâine... E clar că omul e nerăbdător. Dacă totul merge bine, vom rezolva treaba în două zile. Asta pentru că tu n-ai fi dispus să mergi singur la Paris, nu-i așa? întrebă el cu aerul cel mai natural.

– Firește că nu! am protestat eu. N-aș ști ce să fac singur la Paris... De altfel, n-am mai vorbit franceza de ani de zile. De la bacalaureat, ca să fiu mai exact.

– Omule, cu siguranță că acel Pau Ferrer vorbește catalana. Cu numele ăsta... insistă el.

– Ce se întâmplă? Am presupus că ți-ar face plăcere să mergi la Paris cu toate cheltuielile plătite... eu nu mai înțelegeam nimic.

– Adevărul e că nu-mi place prea mult Parisul, spuse el și mi s-a părut că percep o urmă de tristețe în glasul lui.

– Asta chiar că-i una bună!

Eu nu aveam nici cea mai mică intenție de a merge singur la Paris să mă întâlnesc cu un pictor bogat și boem – pe care, pe de altă parte, nu-l cunoșteam deloc – ca să încerc să aflu dacă are o aventură cu soția unui deputat catalan.

– Las-o baltă. Era doar o idee. Vom merge amândoi, spuse el oftând.

Dar, până la urmă, în după-amiaza aceea nu am mai fost la nicio agenție de voiaj. După ce am luat masa, pe când leneveam întins pe canapea uitându-mă la televizor, Borja a sunat la telefon foarte abătut ca să mă anunțe că este în pat cu febră și cu trupul vlăguit. Făcuse gripă. A doua zi, m-am dus să-l văd la el acasă și am constatat că nu se simțea mai bine. Încă avea febră și tușea, și tot ce voia era să doarmă. Cum locuiește singur, i-am dus ceva de mâncare, dar am descoperit că cineva mi-o luase înainte, căci avea frigiderul plin. M-am rugat ca acel cineva să nu fi fost Lola.

Borja locuiește în partea de sus a străzii Balmes, într-un pod minuscul care cred că este tot al lui Merche. Cu toate că apartamentul este foarte mic, este decorat cu un gust costisitor și rafinat în care se face simțită mâna unei femei. Fratele meu, îngrijit cum este, obișnuiește să țină totul curat și ordonat. Presupun că nu plătește chirie, pentru că acest gen de apartamente în zona aceea a Barcelonei costă o groază de bani.

Gripa l-a ținut mai multe zile, așa că a trebuit să renunțăm la ideea de a merge la Paris înainte de Crăciun. Am hotărât să amânăm călătoria până după sărbători, pentru că eu am refuzat categoric să plec singur. Nu aș fi știut de unde să încep și știu că nu aș fi obținut nimic, doar să mă simt prost și să mă fac de râs. Borja a profitat de zilele acelea ca să se odihnească și să-și refacă forțele (pentru că între Merche, Lola și cazul nostru, chiar că avea nevoie), iar eu, să îi ofer lui Montse o

bucurie ajutând-o cu pregătirile de Crăciun şi ocupându-mă de Arnau. Nu pot nega că în anul acela atât Montse, cât şi eu eram foarte bine dispuşi. Datorită deputatului, pentru prima dată după mulţi ani, Crăciunul se prezenta mai bine decât prevăzusem. Şi, pe deasupra, în cele din urmă, Montse renunţase să devină vegetariană, Lola nu mai trecuse pe la noi pe acasă de zile întregi, iar notele gemenelor nu au fost chiar atât de proaste cum ne temuserăm. Totul părea că merge ca pe roate, aşa că mi-am permis chiar şi eu luxul de a uita pentru câteva zile de necazuri şi am hotărât să profit de gripa lui Borja şi de vacanţa familiei Font la Baqueira ca să mă cufund în lectura romanului poliţist pe care mi-l dăruise Montse de ziua de Sant Jordi[1] şi pe care până atunci nu avusesem nici timp, nici chef să-l răsfoiesc.

[1] În catalană în original, Sfântul Gheorghe, patronul Aragonului şi al Cataloniei, sărbătorit la data de 23 aprilie, decretată de către UNESCO în anul 1996 Ziua Internaţională a Cărţii

10

Era Crăciunul și, când a sunat telefonul, eu mă aflam încă în pat, făcându-mi siesta, cu toate că nu mai era mult până la ora nouă seara. Încă încercam să diger mâncarea pentru că, așa cum pățesc în fiecare an, abuzez de *carn d'olla*[1], de clapon, de mai multe soiuri de nuga, de vermut, de vin, de șampanie și mai ales de lichioruri. Fetele se uitau la televizor, iar Montse, care se sculase de puțină vreme, strângea la bucătărie. Arnau dormea în pătucul lui, străin de indigestia și de mahmureala de care eram cuprinși noi, adulții. În ceea ce mă privește, nu-mi aminteam cum ajunsesem în pat. Știu doar că atunci când soacră-mea m-a sărutat pe obraz de rămas-bun pe la vreo șapte seara, am observat că mirosul de coniac acoperise valul de parfum demodat pe care îl simțisem la venirea ei.

– Este Borja, mă anunță Montse mirată. Pare puțin schimbat. Am impresia că s-a întâmplat ceva.

M-am ridicat în silă, cu capul greu și gura năclăită. A doua zi, sărbătoarea de Sant Esteve[2], era vorba ca Borja să vină la

[1] În catalană în original, în traducere textuală, *carnea din oală*, cel mai vechi fel de mâncare catalan, cunoscut din secolul al XIV-lea, devenit tradițional pentru masa de Crăciun. Este alcătuit dintr-o supă de carne cu legume. Se mănâncă întâi supa cu paste făinoase, iar apoi, separat, carnea și legumele fierte.

[2] În catalană în original, Sfântul Ștefan, sărbătorit de către catolici la 26 decembrie

masă. Montse s-a încăpățânat să-l invite, presupun că la insistențele Lolei, și am bănuit că telefonul lui avea legătură cu vreo scuză care să-l scutească de o neplăcere.

– Pregătește-te. Trec să te iau peste douăzeci de minute, își vărsă el nervii prin telefon.

– Dar ce spui? Azi e Crăciunul! am protestat eu. Vrei ca Montse să-și iasă din fire? Și, de altfel, sunt mahmur...

– Eduard, este o treabă urgentă, spuse el cu o voce îngrijorată.

– Azi nu poate fi nimic urgent! am repetat eu. Hai, du-te la culcare. Ne vedem mâine.

– E vorba de Lídia Font. A mierlit-o, spuse el, înainte ca eu să reușesc să închid telefonul. Se pare că a fost asasinată. La ea acasă.

– Fugi de-aici!

– M-a sunat deputatul și mi-a cerut să mergem numaidecât. Încă îl așteaptă pe judecătorul de instrucție.

– Și ce mama mă-sii să căutăm noi acolo? am început și eu să mă alarmez. Vreau să spun că una e povestea cu tabloul și alta, foarte diferită, un asasinat...

Soția mea, care era lângă mine, a tresărit când a auzit cuvântul „asasinat" și și-a ascuțit urechile. Când o să închid telefonul, va trebui să-i spun ceva. Ceva credibil.

– Grăbește-te, insistă fratele meu. Peste douăzeci de minute voi fi la tine acasă, spuse și închise telefonul.

Cum nu aveam timp să născocesc nimic, am hotărât să-i spun lui Montse mai mult sau mai puțin adevărul. Deputatul Lluís Font ne angajase să facem unele cercetări legate de un tablou pe care-l cumpărase la Paris și, așa cum îmi explicase la telefon asociatul meu, soția lui tocmai fusese asasinată și voia să mergem la el acasă cât mai curând cu putință. Nu i-am spus că tabloul în cauză era un portret al soției sale.

– Ce fel de cercetări? întrebă ea. Tonul ei oscila între curiozitate și îngrijorare. Nu ziceai că vă ocupați de consultanță financiară, tu și Borja?

– Ba da, dar tablourile și operele de artă sunt și ele investiții, știi bine...

– Dar nu înțeleg care naiba este legătura între afacerile voastre și un asasinat, argumentă ea. Au intrat hoții? Sau poate a fost el? Ah, clar, asta este...! Alt caz de violență în familie!

– Femeie, nu cred... am spus în timp ce mă îmbrăcam. „Bine-ar fi să ajungă Borja mai repede ca să mă scutească de interogatoriu." Poate că e vorba de un jaf, cum spui tu...

– Nu știu de ce trebuie să vă implicați în așa ceva...! bombăni ea. În ziua de Crăciun...! Și, în plus, dacă e vorba de politicieni la mijloc, ar fi mai bine să aveți grijă. De-acum știm care le sunt metehnele... Ridică din sprâncene și deveni serioasă. Ascultă ce-ți spun și stai deoparte, Eduard. Am un presentiment ciudat, un nu știu ce aici, în stomac.

– Ce ai acolo este cina de Crăciun, ca și mine. Și, în plus, nu-l pot lăsa pe Borja la ananghie.

– Zici că e vorba de un deputat? întrebă ea lăsându-se pradă curiozității. De la care partid? E de dreapta sau de stânga?

– Păi, ca să vezi – a trebuit să-i mărturisesc –, e de dreapta.

– Adică, vrei să spui că acum lucrezi pentru ei... M-a făcut să mă simt de parcă mi-aș fi vândut sufletul unui grup de extratereștri dispuși să extermine planeta.

– Tu le întrebi cumva pe clientele tale cu ce partid votează? am întrebat eu, încercând să par scandalizat de comentariul ei. Vremurile nu se pretează la subtilități, Montse. O știi foarte bine.

– Toate astea mi se par foarte ciudate.

Și atunci, cu acel ton înghețat al vocii pe care știu să-l folosească doar femeile, rosti acele teribile cuvinte pe care cineva ar trebui să le șteargă din dicționar:

– Mai vorbim noi!

Începeam să avem o problemă. Până atunci, Montse se mulțumise cu explicațiile discrete pe care i le dădeam în privința muncii mele, dar era posibil ca de acum încolo să înceapă să mă bombardeze cu întrebările. Mă voi vedea obligat să-i spun și mai multe minciuni și, știind ce memorie scurtă am, cu siguranță că până la urmă le va descoperi. Undeva în creierul meu s-a aprins un beculeț roșu de alarmă.

– Femeie, poate că despre asta e vorba, poate că i s-a furat și tabloul... am insistat eu. Dar știam că Lluís Font îl avea bine păstrat la birou. Borja mi-a spus că o să-mi povestească totul pe drum. Hai, fii bună și pregătește-mi puțină cafea, câtă vreme îmi dau cu apă pe față și termin de îmbrăcat. Am o burtă pe punctul de a exploda...

– Ți-am spus că ai întrecut măsura cu nuga aia. Din cea cu ciocolată n-ai lăsat nicio bucățică.

– Mai rău cu maică-ta, care a supt ea singură o sticlă întreagă de Torres 10[1]...

– Nu exagera! zâmbi ea pe când punea cafetiera pe foc.

Din fericire, fetele, pe lângă faptul că se uitau la televizor, aveau căștile de la walkman în urechi și nu auziseră nimic. Și de parcă n-ar fi fost destul, se distrau trimițând mesaje pe telefoanele mobile pe care le cumpărasem pentru ele în seara de Ajun (și pe care, datorită prietenului lui Borja, le-am scos la un preț foarte bun). Tocmai băusem o ceașcă de cafea fierbinte când s-a auzit soneria de la intrare. Am răsuflat ușurat. Nu trecuse niciun sfert de oră de când eu și fratele meu vorbiserăm la telefon.

– Cobor imediat, am spus, punându-mi paltonul în mare grabă.

---

[1] Marcă de coniac catalan

Am sărutat-o pe Montse şi am fugit pe scări în jos fără să mai aştept ascensorul. La ieşirea în stradă, mă aştepta o surpriză plăcută.

După toate aparenţele, ningea de ceva vreme şi pe maşini şi trotuare începea să se aştearnă un strat foarte subţire de pulbere albă. Cum era noapte şi în casă perdelele erau trase, nu băgaserăm de seamă. I-am spus asta lui Montse prin interfon, pentru că ninsoarea la Barcelona este un adevărat eveniment.

– Montse, uită-te pe fereastră! Ninge! a trebuit eu să strig. Aparatul nu funcţionează foarte bine şi noi, locatarii, nu reuşim să ne punem de acord să-l schimbăm.

– Vino, grăbeşte-te! exclamă Borja nerăbdător.

Fratele meu mă aştepta în taxi, în faţa porţii, şi m-am grăbit să urc în maşină. Pe figura lui se citea oboseala, dar parcă îşi revenise după gripă. Părea şi el destul de agitat.

– Groaznică treabă! Şi tocmai în ziua de Crăciun! am spus eu pe când mă instalam lângă fratele meu. El a lichidat-o?

La urma urmelor, observaţia lui Montse nu era chiar atât de nesăbuită. Poate că ea i-a mărturisit că are un amant şi deputatul s-a lăsat pradă geloziei.

– Sssst! Vorbeşte mai încet! spuse el, ducându-şi un deget la gură.

– Îmi pare rău, am şoptit eu. Dar, el a fost?

– Nu vorbi prostii! Vreau să spun că... presupun că nu, firește.

– Poate că a avut un moment de rătăcire. I-a spus soţiei sale povestea cu tabloul, s-au certat şi... m-am lansat eu cu voce joasă, ca să nu ne audă taximetristul.

– Nu e genul ăsta de om. Borja clătină din cap în semn de negaţie. Oamenii ca Lluís Font nu îşi ucid nevestele când descoperă că acestea le-au pus coarne. Îşi cheamă avocaţii sau se consolează cu secretara – declară el ferm.

– În definitiv, nu ştii ce s-a întâmplat, am încheiat eu.

De fapt, Lluís Font îl sunase pe Borja şi se limitase să-i ceară să mergem numaidecât la el acasă pentru că s-a întâmplat o nenorocire.

Taximetristul părea intrigat. Era mai atent la şuşoteala noastră decât la condusul maşinii. Fratele meu îmi făcu un semn să fiu discret.

– Când ajungem, lasă-mă pe mine să vorbesc.

De fapt, eu îl lăsam întotdeauna pe el să vorbească, dar, de data aceea, habar nu aveam în ce fel va justifica în faţa poliţiei sau a judecătorului de instrucţie prezenţa noastră în casa familiei Font. M-am gândit la firma care nu exista şi la impozitele pe care nu le plăteam. Mi-am imaginat poliţia percheziţionând biroul nostru şi descoperind că în spatele uşilor de mahon nu era decât un zid şi mi s-a pus un nod în stomac. Mi-am amintit că singurii defuncţi pe care îi văzusem stăteau liniştiţi în sicriu în salonul firmei de pompe funebre de pe strada Sancho de Ávila, machiaţi cum se cuvine şi înconjuraţi de flori. Numai gândul că vom da probabil peste un cadavru însângerat, cine ştie cât de desfigurat sau de mutilat, a făcut să mi se înmoaie picioarele. Din capul stomacului am simţit cum mi se urcă un fel de senzaţie de vomă şi mi-a fost frică să nu ameţesc. Aveam nevoie urgentă de o ţigară, dar de ani de zile nu se mai poate fuma în taxiuri.

Pe măsură ce ne apropiam de zona înaltă a oraşului, Barcelona devenea din ce în ce mai alburie, iar fulgii de zăpadă păreau mai mari şi de un alb mai pur. Nu era nimeni pe străzile aproape ireale sub iluminaţia de Crăciun şi atât de liniştite, încât era greu de crezut că ne aflam în acelaşi oraş dintotdeauna. În mijlocul acelei albe păci de Crăciun, noi ne îndreptam către locul unei crime.

În faţa casei lui Lluís Font era o ambulanţă, o maşină de pompieri, trei maşini de poliţie şi nişte indivizi care păreau jurnalişti. După toate aparenţele, poliţiştii erau la curent cu venirea noastră, pentru că ne-au lăsat să trecem fără probleme

când le-am spus numele noastre și le-am explicat că deputatul ne așteaptă. Din motive evidente, Borja a argumentat că își uitase acasă actul de identitate și s-au mulțumit să verifice doar buletinul meu. De cum am coborât din taxi, jurnaliștii s-au năpustit asupra noastră, dar noi, din precauție, nu am scos o vorbă.

Ne-a deschis ușa o fată foarte tânără, cu aspect oriental, îmbrăcată într-o uniformă de satin negru și un șorț și o bonetă albe. Era foarte scundă de statură și părea speriată.

– Domn în salon, cu poliția. Multă poliția, spuse ea dând din mâini. Doamna moartă deodată. Domn vine imediat. Așteaptă la el!

În mai puțin de un minut, Lluís Font a ieșit să ne întâmpine. Avea o figură specifică împrejurării, dar părea să controleze situația.

– Vă mulțumesc că ați venit atât de repede, spuse el cu o expresie serioasă, întinzându-i mâna lui Borja. S-a întâmplat o nenorocire.

Borja îl îmbrățișă și îi prezentă sincerele sale condoleanțe, de parcă cei doi ar fi fost prieteni de o viață. Eu m-am limitat să-i strâng mâna și să-i spun că sunt alături de el cu tot sufletul.

– Judecătorul n-a sosit încă, ne informă el. După cât se pare, n-au reușit să-l găsească. Poliția a făcut fotografii peste tot, dar aș vrea să aruncați o privire discretă. Nu veți întâmpina piedici.

– Desigur, spuse Borja adoptând un aer profesional, deși nu știu foarte bine ce fel de profesie. Eu m-am limitat să-l urmez, rugându-mă să nu mă fac de râs leșinând, dacă era mult sânge împrejur.

L-am însoțit pe deputat printr-un coridor larg plin de tablouri cu semnături cunoscute (între acestea, bineînțeles, vreo doi Tàpies), până când am ajuns într-un salon mare cât tot apartamentul meu. Mi-a atras atenția faptul că acolo totul era de culoare albă: pereții, mobilierul, canapelele, pernele,

covoarele, scrumierele, vazele de porțelan, florile... Până și podoabele din imensul pom de Crăciun așezat într-un colț lângă șemineu erau argintii. Dar toate liniile de fugă ale acelui decor de revistă convergeau asupra trupului fără viață al Lídiei Font, care, îmbrăcată în roșu, zăcea într-o postură teatrală pe unul dintre covoarele albe, aproape în mijlocul camerei.

Atât rochia pe care o avea pe ea, lungă, elegantă, de sărbătoare, cât și pantofii cu toc înalt erau de un roșu aprins ca focul. Aminteau de cei pe care îi purta în tabloul reprodus în catalog, pe care ni-l arătase în urmă cu mai multe zile soțul ei. Am privit-o pe ea, l-am privit pe Borja și, cât mai discret cu putință, m-am scărpinat pe nas pentru ca fratele meu să știe că defuncta era îmbrăcată cu una dintre cele două culori pe care el nu le poate vedea. De fapt, Lídia Font părea așezată acolo ca să dea o notă de culoare încăperii și m-am gândit că și moartă fiind degaja un aer de distincție. Avea ochii deschiși și un rictus oribil de durere pe chip, dar nu se vedeau pete mari de sânge și nici vreo rană. De pe buze se prelingea, aproape imperceptibil, un firișor de salivă cu sânge.

– Dumnezeule! am șoptit eu simțind că mi se înmoaie picioarele.

– Se pare că moartea a fost aproape instantanee – explică deputatul, de parcă acel detaliu ar fi făcut ca scena să fie mai puțin cumplită. Am observat că deputatul nostru avea o figură crispată, dar ochii îi erau lipsiți de lacrimi.

Dacă în momentul acela m-aș fi trezit și m-aș fi pomenit la mine în pat, lângă Montse, pe jumătate înghețat, pentru că ea își însușește întotdeauna plapuma și mă lasă dezvelit, faptul nu m-ar fi surprins câtuși de puțin. Există experiențe care, trăite în toiul unei mahmureli, se impregnează cu nebuloasa viselor. Acea enormă încăpere albă, cu zăpada albă căzând afară și cadavrul Lídiei Font îmbrăcat într-o rochie roșie semăna mai mult cu delirul unui pictor sau al unui regizor de film decât cu o scenă din viața reală.

– Ei! Dar ce faceți?! l-am auzit strigând în spaniolă pe unul dintre polițiști.

Țipătul acela m-a făcut să revin la realitate. Rămăsesem uluit privind scena acelei nenorociri și, nu mi-e ușor să o spun, delectându-mă cu o experiență pe care presupun că am putea-o numi estetică, motiv pentru care nu acordasem atenție mișcărilor fratelui meu.

– Individul ăsta a mâncat o bomboană dintr-alea, ce zici de asta...? spuse polițistul. Auziți, vă simțiți bine?

Borja era lângă pian, în celălalt capăt al încăperii și, după toate aparențele, tocmai înghițise o bomboană dintr-o cutie deschisă care se afla pe instrumentul muzical.

– La ce vă referiți? spuse Borja făcându-se brusc alb la față.

Polițiștii îl priviră câteva clipe, neștiind ce să facă și, în cele din urmă, unul dintre ei spuse:

– Păi, se pare că nu bomboanele sunt de vină, domnule sergent...

– *Ce* nu sunt? întrebă Borja cu o voce de-abia perceptibilă.

– Am încurcat-o! Și acum ce dracu' o să-i spunem judecătorului? urlă polițistul cu o voce pițigăiată. Că dumneavoastră ați mâncat dovezile sub ochii noștri? Dumnezeii mamei ei de treabă! (Îmi cer iertare.) Asta mai lipsea...!

– Liniștiți-vă, domnule sergent...

– Cum naiba să fiu liniștit?! Polițistul începu să transpire, vizibil nervos. N-ar fi trebuit să lăsăm pe nimeni să intre. Iar dumneata ar fi trebuit să fii mai atent, Capdemuny!

– Casademunt, domnule sergent. Mă numesc Casademunt, îl corectă celălalt cu un marcat accent catalan.

– Sigur vă simțiți bine? îl întrebă deputatul pe Borja cu o expresie sinceră de îngrijorare.

– Nu știu, cred că da... Îmi pare rău, a fost un gest automat. Am o slăbiciune pentru maroanele glasate. Și vru să lămurească lucrurile, adresându-li-se polițiștilor: Nu sunt bomboane, sunt altceva... și brusc Borja înțelese ce se întâmplă. Ce vreți să

spuneți prin dovezi? Doar nu bănuiți că aceste dulciuri sunt... stricate?

– Domnii aceștia cred că ar putea fi vorba de o otrăvire... îl lămuri deputatul cu voce joasă.

– Am nevoie de un coniac, spuse Borja cu un aer epuizat, căutând cu privirea sticla de coniac franțuzesc care se afla pe o măsuță lângă cadavru.

– Nuuuuuuuuuuu! am strigat toți odată.

După toate speranțele, cu puțin timp înainte de a cădea fulgerată, Lídia Font își turnase un pahar de coniac și deschisese cutia aceea cu maroane glasate. Lângă cutie, se mai putea vedea hârtia de cadouri în care fusese împachetată și am observat că atât hârtia, cât și cutia erau de la renumita cofetărie Foix din cartierul Sarrià. Lipseau doar două maroane glasate. Una o înfulecase Borja, și pe cealaltă, probabil femeia care zăcea pe jos.

– Și soția mea avea o slăbiciune pentru maroanele glasate, explică deputatul. Ca să spun adevărul, era o fanatică a lor. Este singurul lucru de care nu se priva, și asta, cu toate că ținea tot timpul dietă. Putea să le mănânce cu amândouă mâinile.

De data aceea, era clar că avusese timp să mănânce doar una singură. Judecătorul tot nu venea (în casa familiei Font, balamucul începuse pe la șapte și ceva, acum era trecut de zece și poliția tot mai încerca să dea de judecătorul de instrucție). Între timp, cei trei polițiști care erau în salon, vizibil nervoși, nu ne slăbeau din ochi.

– De ce nu ne faceți un rezumat al celor întâmplate? sugeră Borja ca să destindă atmosfera.

Deputatul trase aer în piept și se pregăti să relateze ce se întâmplase.

– Să tot fi fost șapte și jumătate și toată lumea plecase. Am luat masa în familie, firește. Ca în fiecare an, eram mai mulți: părinții mei, socrii mei, fratele meu Xavier, soția lui și cei trei copii, sora Lídiei și noi. După ce au plecat, m-am închis în

birou ca să dau niște telefoane. Lídia a rămas răsfoind o revistă, aici, în salon. Făcu o pauză, de parcă ar fi trebuit să-și recapete aplombul. Fata – se referea la orientala gătită ca de sărbătoare care ne deschisese ușa – era aici și făcea curățenie. Se pare că, deodată, Lídia a început să țipe și să se zvârcolească de durere și s-a prăbușit. Fata a venit numaidecât să mă anunțe, dar când am ajuns, părea deja moartă. Era cum o vedeți acum și nu avea puls. Am chemat imediat o ambulanță. Am presupus că e vorba de un atac de inimă, spuse el cu capul plecat.

Și adăugă:

– De fapt, cred că asta s-a întâmplat, dar celor de la ambulanță nu le-a fost clar și au anunțat poliția. După cum v-am spus deja, acestor domni – zise el referindu-se la cei doi agenți care rămăseseră într-un colț al încăperii și care, din când în când, înjurau cu voce tare întârzierea judecătorului de instrucție – li se pare că e o otrăvire. Din cauza sângelui din gură și de pe jos.

Lângă locul unde zăcea Lídia Font era, într-adevăr, o mică pată de sânge și de vomă. De fapt, eu nu știam de ce ne spunea omul acela toată povestea și ce căutam noi în casa aceea. Nu înțelegeam nici de ce poliția nu ne dădea afară din cameră, dat fiind că noi nu făceam parte din familie și nici nu locuiam acolo, dar presupun că faptul de a fi o persoană influentă ajută ca funcționarii să închidă ochii în cazuri ca acesta. Între timp, fratele meu, care părea că își revenise din sperietură, își recăpătase cumpătul și se comporta ca un detectiv profesionist. Un detectiv fals, desigur.

– Știți de unde au apărut coniacul și maroanele glasate? îl întrebă el cu blândețe.

– Adevărul e că nu știu, și deputatul clătină din cap în semn de negație. Presupun că băutura a sosit în vreun coș cu daruri de Crăciun. În perioada asta, primesc o mulțime. Iar maroanele glasate... – șovăi puțin înainte de a răspunde – da, acum îmi amintesc. Lídia mi-a spus că i-au fost trimise cu un

bileţel. Îmi amintesc, pentru că nu înţelegea semnătura şi mi l-a arătat.

– Un moment! exclamă poliţistul care îl repezise pe Borja cu câteva clipe mai devreme. Spuneţi că există un bileţel? Unde este?

– Nu ştiu, în biroul Lídiei, presupun, dacă l-a păstrat. Mă duc chiar acum să-i spun fetei să vă conducă să îl căutaţi. Adevărul, adăugă el, e că era o carte poştală înspăimântător de urâtă.

După câteva minute, unul dintre poliţişti se întoarse triumfător cu o carte poştală de Crăciun foarte banală, asemănătoare cu cele pe care ni le trimit în fiecare an unchiul şi mătuşa mea. Cu un adevărat profesionalism, o băgase cu grijă într-o pungă mică de plastic transparent.

– Asta e? întrebă poliţistul.

– Da, cred că da. Dar nici eu nu ştiu cine o semnează... răspunse clientul nostru.

– Şi plicul? întrebă celălalt poliţist, cel care părea mai mare în grad.

– Păi, acum că o spuneţi – cugetă deputatul cu voce tare –, cartea poştală era într-un plic alb, dar nu avea scris decât numele soţiei mele. Presupun că a ajuns în găleata de gunoi.

Poliţistul, care purta mănuşi de chirurg, scoase cartea poştală din pungă şi o examină pe îndelete. Eu şi fratele meu ne-am lungit gâturile ca să aruncăm o privire. Cu o caligrafie tremurândă şi cu pasta albastră a unui pix, cineva scrisese următoarele:

Mulţumesc mult pentru tot. Vă doresc un Crăciun fericit! Vă îmbrăţişez.

Semnătura, într-adevăr, era indescifrabilă.

– Ştiţi cumva dacă pachetul a venit prin poştă? am întrebat.

– Nu, cred că l-a adus un curier, spuse deputatul. Poate că fata își va aminti. Sau poate că nu, pentru că de Crăciun primim atâtea atenții și felicitări...

M-am gândit la toate persoanele care probabil că le trimiteau cadouri familiei Font, fie ca să le mulțumească pentru vreo favoare, fie cu speranța de a primi vreuna mai târziu. De Crăciun, mita e permisă, dacă are forma unui jambon sau a coșului cu daruri de sărbătoare.

– Soția dumneavoastră n-a fost mirată că un necunoscut îi trimite o cutie cu bomboane? am îndrăznit eu să întreb.

– Sunt maroane glasate, sublinie Borja, ofensat de confuzie.

– Cert este că Lídia primește... primea multe bilețele de mulțumire însoțite de flori, cutii de bomboane și chestii de genul ăsta. Și adăugă: Toată lumea știe că era înnebunită după maroanele glasate. Toți cei care o cunoșteau puțin, desigur. Dată fiind poziția noastră, multă lume ne cere mici favoruri și, când putem, firește că...

Îl întrerupse servitoarea, care năvăli în salon foarte agitată.

– Donșoara Núria sus vomită!... spuse ea cu o figură îngrozită și gesticulând cu tot trupul. Domnul urcă imediat! Ea rău, foarte rău!

– Doamne Dumnezeule! exclamă deputatul.

– Casadepuny, însoțește-l! îi ordonă sergentul.

Deputatul și polițistul ieșiră în grabă din cameră și urcară scările. Noi am rămas în salon, păziți de alți doi polițiști care nu ne slăbeau din ochi, mai ales pe Borja. După cinci minute, polițistul reveni și ne spuse că, după toate aparențele, nu se întâmplase nimic, doar o criză de nervi. Puțin după aceea, intră și Lluís Font, ceva mai liniștit.

– Este foarte răvășită, dar e bine, explică el, vizibil alarmat. I-am dat o pastilă și în curând va veni să o ia mătușa ei. E distrusă, firește... E mai bine să-și petreacă noaptea în casa unchiului și a mătușii ei. Și adăugă, cu voce joasă: Biata Núria, asta-i mai lipsea...

– Tocmai a sosit domnul judecător, informă puțin nervos unul dintre polițiștii care făceau de pază în fața casei.

Judecătorul, un bărbat destul de tânăr (avea cam vreo treizeci de ani, aș zice eu), a intrat cu o figură care exprima neplăcerea. Era clar că îi stricaseră petrecerea. Părea competent, dar lipsit de experiență și, când i s-a spus că aceea pare o otrăvire cu un anumit tip de substanță cu efect instantaneu și că Borja mâncase o maroană glasată din aceeași cutie din care mâncase și victima, s-a făcut foc și pară. I-a mustrat pe polițiști, iar pe noi ne-a dat afară din cameră, țipând în gura mare. După ce a aruncat o privire, a poruncit să fie ridicat cadavrul. Între timp, poliția judiciară a cercetat încăperea și a luat amprente și probe. Au luat și cutia cu maroane glasate, precum și sticla și paharul de coniac, unde mai rămăseseră două degete de băutură și o urmă vizibilă de ruj pe margine.

Judecătorul l-a citat pe deputat să se prezinte să dea o declarație a doua zi și i-a recomandat să vină însoțit de un avocat. Nouă ne-a cerut să fim ușor de găsit. De îndată ce judecătorul a dispărut, eu și Borja am început să ne pregătim de plecare, dar Lluís Font ne-a spus cu voce joasă că dorește să vorbească în particular cu noi și ne-a rugat să-l așteptăm la el în birou.

Între timp, trecuse deja de ora două dimineața. În ciuda tărăboiului și a agitației din cauza celor întâmplate, eu eram mort de somn. În tot acest timp, Borja se prefăcuse că observă pe îndelete locul crimei, așa cum ne ceruse clientul nostru, dar adevărul e că eu nu mai știam ce să fac. Mă uimea aplombul acelui om care, la urma urmelor, tocmai își pierduse soția. Părea că este complet stăpân pe sine și la curent cu toate. Dacă lui Montse, Dumnezeu să ne păzească, i s-ar fi întâmplat ceva asemănător, presupun că eu aș fi stat distrus într-un colț, plângând de mama focului și făcând o criză de nervi. Clientul nostru, în schimb, vădea un sânge-rece care îmi făcea pielea de găină. Mai întâi, am luat în considerare posibilitatea ca

deputatul nostru să aibă vreo legătură cu moartea soției sale, dar, am cugetat eu după aceea, dacă într-adevăr ar fi asasinat-o el, ar fi fost mult mai logic din partea lui să se prefacă mult mai afectat decât o demonstra acum, ca să nu trezească bănuieli. Când am rămas singuri în birou, i-am adus la cunoștință lui Borja deducțiile mele.

– Este o chestiune de educație, îmi explică el pe tonul acela pedagogic pe care îl folosește ca să mă instruiască în privința subtilităților universului celor bogați. Se consumă pe dinăuntru. Oamenii ăștia știu să-și controleze emoțiile, dar asta nu înseamnă că astfel de lucruri nu îi afectează.

– Omule, dacă se pot controla atât de bine înseamnă că probabil nu sunt atât de afectați, am replicat eu.

– Asta e o caracteristică a distincției, Eduard, oftă el văzând că nu prea-mi vine să cred. Clasele de sus ale societății nu plâng niciodată în public. Acest lucru este considerat ceva de prost gust.

– Aha! am spus fără să reușesc să înțeleg.

Când polițiștii au părăsit casa, deputatul a venit la noi și ne-a oferit ceva de băut. Amintindu-ne de sticla de coniac pe care poliția o luase ca probă, eu și Borja am refuzat prudent invitația. Nici clientul nostru nu s-a servit cu nimic, bănuiesc că din același motiv.

– Trebuie să vă cer o favoare, începu el, vizibil nervos. În povestea asta nu mai e nimeni în care să mă pot încrede.

– Vă ascultăm, spuse Borja, serviabil.

– Secretarul meu personal este în vacanță în Sri Lanka. Va fi plecat până la sfârșitul anului... făcu o pauză și își aprinse o țigară. Vreau să spun că nu v-aș cere-o dumneavoastră dacă el nu s-ar afla în străinătate.

– Ce vă îngrijorează? Borja îl invită să treacă direct la subiect.

– Tabloul, bineînțeles. Portretul Lídiei pe care îl am la birou este ceea ce mă îngrijorează, mărturisi el. Mai cu

seamă pentru că nu ştim ce s-a întâmplat astă-seară. Dacă e adevărat, aşa cum crede poliţia, că Lídia a murit otrăvită... Eu nu ştiu cum decurg lucrurile, dar poate că vor face un control. De fapt, n-am nimic de ascuns, dar dacă vor descoperi tabloul, nu ştiu, poate că s-ar complica totul. Va trebui să dau explicaţii, vreau să spun că nu e vorba de un portret făcut la comandă, ci că l-am descoperit din întâmplare, modelul fiind soţia mea...

– ...nu există factură de cumpărare, se grăbi Borja să sublinieze.

– De fapt, există. Este pe numele unei firme. Nu asta e problema.

– Păi, nu ştiu ce putem face noi, spuse fratele meu. Numai dacă nu cumva...

– Mâine e sărbătoare şi nu cred că poliţia o să se prezinte atât de curând la biroul meu ca să efectueze un control. Făcu o pauză, în vreme ce eu şi Borja încercam să aflăm ce pune la cale. Dacă dumneavoastră aţi putea merge în mod discret mâine-noapte, de exemplu, să înlocuiţi portretul Lídiei cu orice alt tablou şi să mi-l păstraţi câteva zile...

– Să înlocuim portretul? întrebă Borja. Nici eu nu reuşeam să înţeleg.

– Ştiu că ceea ce vă cer este cam ciudat... recunoscu deputatul.

– Şi nu e de-ajuns să-l scoatem de acolo şi cu asta basta? am întrebat eu.

– Secretara a văzut pachetul, dar nu şi conţinutul. Ştie că e vorba de un tablou. Nu ştiu, dacă poliţia ar întreba-o dacă lipseşte ceva, ea, cu bună credinţă, ar putea face o gafă. M-am gândit – făcu el propunerea pe un ton al vocii mai nevinovat sub privirea noastră atentă – că ar fi mai bine să-l înlocuiesc cu alt pachet de aceeaşi mărime... În felul acesta, n-ar trebui să dau explicaţii. Dacă-mi faceţi această favoare, spuse el rar, vă voi fi veşnic recunoscător.

Vreme de câteva clipe, nici fratele meu, nici eu n-am spus nimic. Borja oftă și mă privi pe furiș.

– Dar dacă ne descoperă vecinii? obiectă el. Poate că ne vor lua drept hoți dacă ne văd mergând de sus și până jos pe scară, cu un obiect mare. Un astfel de pachet nu-l putem ascunde sub palton!

– Vă voi da cheia. Părea că se gândise la toate. În ceea ce îi privește pe vecini, nu sunt mulți în clădire. Majoritatea apartamentelor sunt birouri ca al meu. În timpul nopții și în zilele de sărbătoare portarul nu este acolo. Nu există nici camere de supraveghere și nici dispozitive de securitate. Este o clădire veche, ați văzut-o. E o treabă de zece minute... spuse el, minimalizând importanța faptului.

Eram aproape sigur că Lluís ne implora să comitem un delict, ținând seamă de faptul că în povestea aceea plana bănuiala unui asasinat. Sigur că nu ne cerea să ne descotorosim de arma crimei, nici altceva de genul ăsta, dar era posibil ca atât clientul nostru, cât și noi la momentul acela să credem că există o legătură între neașteptata moarte a soției sale și acel portret misterios. Dacă îl făceam să dispară, am pune bețe în roate anchetei poliției și poate că am sfârși prin a fi acuzați de complicitate.

– Problema este de unde să scoatem de azi pe mâine un tablou de aceeași mărime, cugetă Borja cu îngrijorare.

Cu alte cuvinte, acceptase deja misiunea. Ar fi trebuit să-mi imaginez.

– Cu siguranță că vă va veni ceva în minte – și pe când spunea asta, mă privi pe furiș, deschise unul dintre sertarele biroului și scoase un plic. Poftim. Pentru cheltuieli.

Situația aceea semăna foarte bine cu o mituire sau cu ceva și mai rău. Sigur că unele lucruri pe care le facem eu și fratele meu se află uneori la limita legalității, dar până acum nu dăduserăm niciodată peste un cadavru. Speram ca Borja să

refuze plicul acela, să-i spună adio și să nu-i mai pese de povestea asta.

În loc să facă acest lucru, fratele meu i-a mulțumit și, cu o figură gravă, a băgat plicul în buzunar fără să se uite la conținut. Apoi deputatul îi dădu cheile de la birou și ne mulțumi din nou pentru favoare.

– Nu o voi uita niciodată. Vă veți putea bizui mereu pe mine, ne asigură el pe un ton categoric. Și repetă: Vă voi fi veșnic recunoscător.

Înainte de a părăsi casa, am chemat un taxi prin telefon. Odată aflați în mașină, pe întuneric, Borja a numărat bancnotele din plic.

– Zece mii! Sunt zece mii de euro! îmi șopti el la ureche cu glasul tremurând de emoție.

– Pep – când eram supărat sau deosebit de îngrijorat foloseam adevăratul lui nume –, de data asta o să intrăm într-un mare bucluc. Ar fi trebuit să ne gândim mai bine...

La orele acelea din zorii zilei, Barcelona era cufundată în întuneric, în liniște și mahmureală. Zăpada acoperise orașul cu un strat alb care îi ascundea ca prin minune natura mediteraneeană. Era frig și nu se vedea nici țipenie de om. Dar nu mai ningea și, printre nori, se vedeau câteva stele. Ieșise chiar și luna.

– Totul o să fie bine, spuse el, fără să poată să-și ascundă euforia. Dar, dacă e vreo problemă, îmi asum răspunderea, nu-ți face griji. De fapt, mâine nici nu e nevoie să vii. Pot să o fac eu singur...

– De parcă nu m-ai cunoaște...! comentariul acela bine intenționat îmi sunase prost. Chestia e că nu știu de unde vom face rost de un tablou de mărimea aceea. Mâine e zi de sărbătoare și toate magazinele sunt închise.

– O să-mi vină mie vreo idee. Lasă totul pe seama mea, spuse el pe un ton îngâmfat.

Dar ideea fratelui meu nu a făcut decât să ne complice şi mai mult viaţa.

PARTEA A DOUA

11

A doua zi, de sărbătoarea Sfântului Ştefan, Borja a sunat să se scuze şi nu a venit la noi la masă. Ca în fiecare an, era invitată şi Lola. La început m-am simţit uşurat, gândindu-mă că în felul acesta vom avea o reuniune mai liniştită, dar era evident că mă înşelam.

– Dar se poate şti de partea cui eşti tu? mă dojeni Montse în bucătărie pe când tăia nuga. Cum naiba îţi dă prin minte să-i spui aşa ceva Lolei, când ştii cât este de susceptibilă?

– Femeie... am început eu să mă justific, fără să ştiu cum să continui.

– Mă duc să văd dacă se simte mai bine! spuse ea luând tava cu nuga. Şi încheie discuţia: Cu siguranţă, Eduard... Voi, bărbaţii, o luaţi întotdeauna razna! N-ai deschis gura deloc în timpul mesei şi te-ai găsit la urmă să faci un comentariu tâmpit...!

De fapt, eu îi spusesem Lolei doar să ţină seamă de faptul că dragostea şi sexul sunt două lucruri diferite, ceea ce nu cred că ar fi o descoperire pentru care ar trebui să mi se atribuie Premiul Nobel, nici o grosolănie şi cu atât mai puţin o obrăznicie faţă de Lola, aşa cum mi-a reproşat Montse mai târziu. Poate că într-adevăr ar fi trebuit să evit comentariul, dar eram la mijlocul mesei, vorbeau de trei ore despre genul de activitate cu care ne ocupam eu şi Borja, despre asasinarea Lídiei Font

(despre care se dăduse deja ştirea la televiziune) şi, mai ales, despre Borja şi Merche: că de ce n-a venit la masă, că dacă se putea considera că i-a tras clapa, că ce părere am eu despre relaţia lor (adică, dacă două partide de sex însemnau o relaţie...), că dacă, în afară de Merche, asociatul meu mai ieşea şi cu alte femei, etcetera, etcetera. Mă săturasem ca soţia şi cumnata mea să mă supună unui interogatoriu de gradul trei cu privire la Borja şi dacă într-adevăr suferea de o indigestie sau era vorba doar de o scuză pentru ceea ce se întâmplase cu Lola, de parcă ele două nu ar fi ştiut. Se pare că dezvoltaseră teoria potrivit căreia dacă ţi-o tragi o dată este sex, dar dacă se repetă, înseamnă că este ceva mai mult.

Toate astea în faţa fetelor, care erau numai urechi, şi a lui Arnau care, din fericire, nu înţelegea nimic. Şi o ţineau aşa, întruna, de la sosirea Lolei. Deşi colţunaşii erau foarte buni, pentru că Montse a mea îi face minunaţi, conversaţia despre Borja le-a stricat savoarea. În loc de o duzină, ca de obicei, în ziua aceea nu am putut mânca decât şapte. Cu toată povestea asta şi tevatura care se iscase în noaptea dinainte, nu eram chiar foarte bine dispus. Poate tocmai de aceea i-am aruncat Lolei în faţă ceea ce ştie toată lumea: că un act sexual nu este un inel de logodnă, ceea ce a făcut-o să se ridice de la masă şi să se ducă să plângă la baie.

– Mirosisem eu deja că tu ştii ceva...! îmi reproşă cumnata mea printre suspine pe când ieşea din sufragerie.

E adevărat că în ziua aceea Lola era mai susceptibilă decât de obicei, dar sunt convins că la starea ei contribuiseră şi cele trei pahare pline ochi de vermut pe care le băuse înainte de masă şi sticla de vin alb pe care o dăduse gata ea singură la aperitiv.

După acele lacrimi de crocodil, soţia mea a încercat să o amuze pe sora ei spunându-i bârfe de la Centru şi instruind-o cu privire la nu ştiu ce noi tehnici orientale de masaj pe care le învăţa nu ştiu unde. Montse îi promisese că la cafea îi va ghici

în I Ching, iar Lola era nerăbdătoare. Gemenele, care dădeau semne că începuseră să se satureşi ele de dramoletele mătuşii lor, au ciugulit din nuga şi au anunţat că se retrag în camera lor să asculte muzică. Era ceea ce aveam şi eu chef să fac, să dispar de pe scenă şi să mă duc să mă întind puţin, dar ştiam că, dacă mă evaporam în plină criză, Montse mi-o va lua în nume de rău.

Sărbătoarea de Sfântul Ştefan este cea mai proastă dintre toate, pentru că vine după excesele cinei din noaptea de Ajun şi după masa de prânz din prima zi de Crăciun, iar eu aveam iar capul greu şi pântecele era pe punctul de a-mi exploda. M-am aşezat pe canapea prefăcându-mă că răsfoiesc suplimentul vechi al unui ziar, în timp ce ele stăteau la taclale şi beau dintr-una dintre acele licori numite digestive de care pot abuza doamnele la petrecerile în familie. Până la urmă, în ciuda eforturilor mele de a mă menţine treaz, am adormit, auzind clinchetul monedelor şi glasul soţiei mele citind acele predicţii absurde pe tonul reverenţios al unei preotese pătrunse de inspiraţie. M-am întrebat întotdeauna cum este cu putinţă ca Montse a mea, care a urmat nişte studii mai mult sau mai puţin ştiinţifice şi a luat chiar şi note bune, poate să creadă că poziţia în care cad trei monede este susceptibilă de a prezice viitorul unei persoane şi a-i oferi sfaturi înţelepte în privinţa conduitei pe care să o urmeze.

– Pentru că tu nu înţelegi lucrurile astea, îmi răspunde ea de fiecare dată când ridic vreo obiecţie. Voi, bărbaţii, sunteţi prea raţionali. Ce-i drept, în cele din urmă vă omorâţi în războaie şi ne distrugeţi planeta cu stupida voastră superioritate masculină de origine occidentală. Înţelepciunea Orientului – adaugă ea convinsă – este mult mai subtilă. Şi mult mai veche. Mai avem multe de învăţat!

În general, când Montse se lansează în acest gen de expuneri filosofice riguroase, eu prefer să tac. Uneori am încercat să o fac să înţeleagă că principalul sfetnic al stăpânului planetei

este Dumnezeul biblic, nu Aristotel, ceea ce nu este prea raţional, trebuie să recunoaştem. Că, din câte ştiu eu, doamnele Thatcher[1], Botella[2] sau Imelda Marcos[3], ca să dau un exemplu, sunt neveste, în vreme ce lui Dalai Lama[4] nu-i cunosc încă niciuna. Îi argumentez că duşmănia dintre chinezi şi japonezi, care au încetat să se mai omoare între ei nu de multă vreme, este la fel de veche ca şi venerabilele lor filosofii şi că, în ceea ce priveşte chakrele[5], se întâmplă exact acelaşi lucru ca şi cu Duhul Sfânt: nu le-a văzut nimeni. În cele din urmă, ca să închei, îi amintesc că Orientul este minunat dacă cineva a avut norocul să nu se fi născut femeie sau paria, dar când îi spun asta, mă acuză că sunt un nostalgic imperialist şi până la urmă îmi întoarce spatele foarte ofensată când ne băgăm în pat.

În fond, sunt convins că Montse ştie toate astea, dar, ca un bun epigon al mişcării hippy, are nevoie să se agaţe de tot acest noian de superstiţii parfumate cu tămâie ca să se convingă că lumea mai poate fi un loc bun unde să trăieşti. Eu sunt mult mai pesimist, pentru că nu cred că problema se reduce la un mănunchi de înţelepţi orientali şi de perverşi occidentali. După părerea mea, problema este că nemernici există pretutindeni, şi încă în cantităţi industriale, şi că ăştia sunt cei care strică totul.

---

[1] Margaret Thatcher (1925–2013), fost prim-ministru al Regatului Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord în anii 1979-1990

[2] Ana Botella, politician spaniol, membră a Partidului Popular, în perioada în care se petrece acţiunea cărţii, viceprimar al Madridului, actualmente primar, căsătorită cu José María Aznar, fost preşedinte al Guvernului spaniol în anii 1996–2004

[3] Imelda Marcos (n.1929), om politic filipinez, văduvă a fostului preşedinte al Republicii Filipine în anii 1965–1986, rămasă celebră pentru impresionanta ei colecţie de pantofi

[4] Dalai Lama, conducător tibetan în exil (funcţie la care a renunţat în 2011) şi lider spiritual al budismului tibetan, laureat al Premiului Nobel pentru Pace în anul 1989

[5] Conform hinduismului, cele şapte centre de energie situate în trupul omenesc

– Eduard, trezește-te. Eu și Lola mergem la cinema, spuse Montse dându-mi un ghiont în umăr.

Fetele conveniseră să meargă să se joace acasă la niște prietene (mai degrabă ca să vorbească despre băieți, ceea ce le interesa la vârsta lor), iar Arnau dormea.

– La cinematograful Verdi rulează un film al lui Oliver Stone[1] în versiune originală. Măcar să ne distrăm și noi puțin! spuse ea. Mi se părea că și Montse începea să fie sătulă de singurul subiect de conversație: Borja.

– Rulează și un film franțuzesc care a câștigat nu știu câte premii... sugeră Lola, căreia din când în când îi place să facă pe intelectuala.

– Nici vorbă de drame! Montse clătină din cap. Azi e rândul filmului de aventuri cu un tip mișto[2]. Și, după aceea, o să mergem la Salambó să bem un păhărel, anunță ea. Nu trebuie să ieși, nu-i așa? mă întrebă ea pe un ton care nu admitea refuzul de a face pe bona lui Arnau.

– Păi... nu, bineînțeles că nu... presupun că nu...

Am presupus – greșeală crasă – că se vor întoarce devreme. Nu voiam să-i spun lui Montse, mai ales de față cu Lola, că la un moment dat trebuia să mă întâlnesc cu Borja ca să îndeplinim misiunea încredințată de către clientul nostru. Riscam o nouă avalanșă de întrebări și de reproșuri. În momentul acela, nu știam că filmul pe care mergeau să-l vadă dura în jur de trei ore și că faimosul păhărel de la barul Salambó se va prelungi până la miezul nopții.

Puțin după ora șase, cu Montse și Lola plecate de acasă, Arnau s-a trezit. I-am dat gustarea de seară pe care Montse o lăsase pregătită, ne-am uitat puțin la televizor și ne-am distrat

---

[1] Regizor și scenarist american (n.1946), laureat a trei Premii Oscar pentru filmele *Expresul de la miezul nopții* (pentru cea mai bună adaptare cinematografică), *Platoon* și *Născut pe 4 iulie* (cel mai bun regizor, pentru ultimele două)

[2] Poate fi vorba de filmul *Alexandru cel Mare* cu actorul Colin Farrell în rolul titular, produs în anul 2004.

jucându-ne, făcând și dărâmând castele. Pe la nouă, Borja a sunat la telefon.

– Lola e acolo? întrebă el prudent.

– Nu, e cu Montse la cinema.

– Păi, atunci trec pe la tine, apoi adăugă: Eduard, mi-a venit o idee genială.

De obicei, ideile geniale ale fratelui meu mă sperie puțin, dar trebuie să recunosc că de data asta a fost jos pălăria! După vreo douăzeci de minute, Borja se prezentă cu un sul mare de hârtie de ambalaj, niște cutii goale și mai multe suluri de hârtie pentru cadouri. Era o hârtie foarte bătătoare la ochi, cu mii de elemente colorate de Crăciun pe un fond roșu.

– Îți explic imediat, anunță el satisfăcut.

După toate aparențele, își petrecuse ziua gândindu-se la problema vecinilor, mai bine zis cum să facă pentru a nu fi descoperiți *in fraganti* cu tabloul pe care trebuia să-l sustragem, urcând și coborând pe scara clădirii în care deputatul își avea biroul. Poate că nu or exista mulți locatari în clădirea aceea, după cum ne-a spus clientul nostru, dar puteam avea o problemă dacă vreunul dintre ei ne prindea transportând un pachet de dimensiuni considerabile chiar de Sfântul Ștefan, noaptea. Un pachet care, prin caracteristicile sale, ar fi fost greu de ascuns că era un tablou, oricât de bine ar fi fost învelit. Exista posibilitatea ca vecinii să creadă că au intrat hoții și să cheme poliția.

– Eduard, am găsit soluția! exclamă el cu solemnitatea cuiva care tocmai a descoperit teoria relativității. M-am gândit că, fiind perioada Crăciunului și oamenii mergând din casă în casă, n-ar fi chiar atât de ciudat ca două persoane bine îmbrăcate să urce sau să coboare scara...

– Presupun că nu. Dar problema este tabloul. E un pachet mult prea mare ca să-l ascundem, am subliniat eu.

– Exact. Așa că nu îl vom ascunde, ci dimpotrivă, spuse el zâmbind. Îl vom expune fără complexe.

Nu știam unde avea de gând să ajungă și l-am privit cu scepticism.

– Hai să vedem. Unde ai ascunde tu un schelet de elefant? spuse el, ridicând din sprâncene.

– Nu te pot urmări.

– Păi, este foarte clar. Avem nevoie de o grădină zoologică, spuse el pe un ton categoric. Uite, de aceea am adus aceste cutii și această hârtie de cadouri. E grozav, nu-i așa?

Ideea lui era următoarea: mai întâi, vom înveli tabloul cu care vom înlocui portretul Lídiei Font în hârtie de ambalaj și, după aceea, în hârtie de cadouri. În prealabil, vom fi umplut pachetul cu cutii goale ca să-i dăm un volum mai mare și să-i ascundem aspectul. Odată ajunși în birou, vom dezveli hârtia de cadouri, vom scoate cutiile și vom face aceeași operațiune cu portretul Lídiei Font, adică, îl vom înveli în hârtie de cadouri și vom pune la loc cutiile, ca să pară că am transportat tot timpul același pachet.

– În zilele astea de sărbătoare, dacă ceva nu e deloc suspect este să transporți un cadou de Crăciun, spuse el, umflându-se în pene.

Am găsit că ideea era nimerită și m-a enervat faptul că nu mi-a dat mie prin cap.

– Dar ne lipsește tabloul, am obiectat eu, văzând că Borja nu adusese cu el niciunul. De unde trebuie să-l luăm? Pentru că dacă n-avem un tablou ca să facem schimbul, să-mi spui mie...

– Ba da... Există un tablou care are mai mult sau mai puțin aceleași dimensiuni.

– Păi atunci, de cum se întoarce Montse, putem merge să-l luăm.

– De fapt, nu va fi nevoie. Este chiar aici, spuse Borja de parcă ar fi fost evident.

– Chiar aici? Chiar aici, *unde?*

După mutra pe care o făcea Borja, am înțeles că se gândea la vreunul din tablourile pe care le aveam atârnate pe pereții casei. Nu mă înșelam.

– Peisajul pe care îl aveți pe culoar, în colț. Ăla s-ar potrivi.

Pe coridorul casei avem mai multe tablouri, dar am știut numaidecât la care anume se referea fratele meu. În ungherul cel mai puțin vizibil, unde eu și Montse am convenit că ar fi mai ascuns, se afla o pictură în ulei înspăimântător de urâtă pe care ne-o dăruise soacră-mea în urmă cu vreo două Crăciunuri. Fără doar și poate, era un tablou oribil. Voia să fie un peisaj, dar de fapt era o pastișă în culori țipătoare, realizată în cel mai pur stil școlăresc. Însă Borja avea dreptate. Avea aproximativ aceeași mărime.

– Nici nu se discută! am protestat eu. Tabloul ăsta ni l-a dăruit soacră-mea! Și, în plus, este înspăimântător... Am observat că pe Borja nu părea să-l preocupe câtuși de puțin acel amănunt. Am adăugat: Și ce se presupune că ar trebui să-i spun lui Montse când o să vadă locul gol pe perete?

– Nu știu... O să ne dea ceva prin minte. Îmi pare rău, bătrâne – se justifică el, luându-și una dintre înfățișările sale angelice –, dar niciunul dintre cele pe care le am la mine acasă nu s-ar potrivi, îți jur...

Nu, m-am gândit eu, mai ales că probabil sunt ale lui Merche, ca tot ce există în apartament.

– Hai, omule... insistă el. Va fi doar pentru vreo două zile. După aceea, îl vom aduce înapoi la locul lui. Făcu o pauză, în vreme ce eu încercam să mă hotărăsc. Gândește-te la ce ne-a spus deputatul: „Vă voi fi veșnic recunoscător". *Veșnic*, Eduard. Asta poate însemna multe parale.

– Montse o să mă omoare! am suspinat eu.

Nu știu cum m-am lăsat îmbrobodit, dar cert este că am dat jos tabloul și amândoi, împreună, l-am învelit așa cum a propus Borja. După ce am așezat și cutiile, era și mai voluminos,

dar e adevărat că nu mai părea un tablou. Poate că o să reușim până la urmă.

Între timp, se făcuse ora zece, dar Montse tot nu apărea. Eu bănuiam că, după film, ea și sora ei puteau petrece ore întregi la Salambó, pălăvrăgind întruna, mai ales dacă la mijloc era și băutură.

– Păi, și mai bine, îl luăm și pe Arnau cu noi, propuse Borja fără să clipească. Dacă doi bărbați cu un pachet mare în chip de cadou nu par suspecți, doi bărbați, un pachet mare în chip de cadou și un copil mic sunt și mai puțin suspecți.

– Dar doarme...! am obiectat eu nu prea convins. De fapt, nu aveam altă soluție.

– Nu va dura mai mult de o oră. Ne vom întoarce înaintea lui Montse, o să vezi.

Nu că mi-ar fi făcut mare plăcere să-l implic pe fiul meu cel mic într-o poveste ca aceea, dar, la urma urmelor, era vorba doar să mergem să lăsăm un pachet și să luăm altul, și se părea că nu aveam alternativă, în afară de cazul în care Borja s-ar ocupa singur de treabă. Dacă am lua un taxi (pentru că în Smart, toți, inclusiv tabloul, nu încăpeam), poate că am zăbovi chiar și mai puțin. Probabil că nici măcar nu va fi nevoie să-i povestesc lui Montse că l-am luat cu noi pe Arnau. Era așa de adormit, că probabil fiul meu va crede că totul a fost un vis.

– Atunci, să mergem! am spus eu în cele din urmă.

Borja a chemat un taxi prin telefon, în vreme ce eu îi puneam copilului paltonul, fularul și căciula.

– Hai, copilaș. Mergem să facem o plimbare.

– Mi-e somn, tati. Vreau să dorm, spuse Arnau frecându-se la ochi. Vreau la mami...

– Mergem acum să o căutăm pe mama, am spus eu ca să-l conving. Hai, fii copil cuminte.

Din fericire, taxiul nu a întârziat. Nu era prea aglomerație pe străzi și în zece minute ne-am postat în fața biroului lui Lluís Font.

– Vreau pipi... a anunțat Arnau de cum s-a dat jos din taxi. Cu siguranță că era din cauza frigului.

– Acum, mergem acum să faci pipi, așteaptă puțin. Copilul părea să se fi trezit de-a binelea.

Am deschis poarta de la intrare și am urcat cu ascensorul până la etajul trei, apartamentul din dreapta, fără niciun incident și fără să dăm peste vreun locatar. Totul mergea ca pe roate. Am intrat în birou folosind cheia pe care ne-o dăduse deputatul și, în timp ce Borja despacheta și împacheta tablourile, eu l-am dus pe Arnau la baie.

– Acum nu-mi vine, spuse el frecându-se din nou la ochi.

M-am înarmat cu răbdare și am deschis robinetul, cum mă învățase Montse. Ușa de la toaletă era deschisă și puteam auzi zgomotul pe care îl făcea Borja cu pachetele.

– Trebuie să mă spăl pe mâini, spuse Arnau după ce termină.

– Lasă, că avem treabă și trebuie să-l ajutăm pe Borja. O să te speli acasă, am spus eu scoțându-l din baie.

Și atunci, de îndată ce am închis ușa în urma noastră, ne-am speriat de moarte. S-a auzit un zgomot asurzitor, de parcă în clădire ar fi explodat ceva, pardoseala s-a zguduit și am rămas pe întuneric. Am auzit un țipăt de femeie, chiar acolo, lângă noi, și l-am protejat instinctiv pe Arnau cu trupul meu și amândoi ne-am aruncat la pământ. Nu știam dacă era vorba de un cutremur sau de o explozie. După câteva secunde, am observat că nu mirosea nici a fum, nici a ars, ceea ce m-a liniștit puțin. Dar fiind întuneric, nu se vedea absolut nimic.

– Ajutor! am auzit o femeie strigând cu un glas întretăiat.

– Dar ce mama dracului se întâmplă? Borja venea spre noi pe bâjbâite, dirijat de lumina de la bricheta lui. Arnau începuse să plângă.

– Aoleu... Aoleu...! Ajutor! țipetele veneau din baia apartamentului în care ne aflam.

Am deschis uşa cum am putut. Înăuntrul camerei de baie era o femeie goală, înconjurată de praf şi de moloz. Tavanul era acum o gaură mare şi cineva privea înspăimântat de sus. La etajul de deasupra nu se stinsese lumina.

– Vai de măiculiţa mea...! Sílvia, iubito, eşti bine? l-am auzit întrebând pe un tânăr cu accent cubanez.

– Aoleu...! Ha, ha, ha...! Aoleu! Vai de mine...! Femeia a mai zis ceva ce n-am înţeles. După ce că era rănită, părea şi beată.

Nu era vorba nici de o bombă, nici de vreo explozie de gaze sau de un cutremur, aşa cum m-am gândit în primul moment. Era mult mai simplu. Camera de baie de la etajul superior se prăbuşise pe când femeia aceea făcea duş, iar siguranţele (sau ce-or fi fost alea) se arseseră. La urma urmelor, m-am gândit eu atunci, poate că era adevărat că în noaptea aceea Dumnezeu nu se distra jucând zaruri, pentru că dezastrul se produsese doar cu câteva secunde după ce eu şi Arnau ieşiserăm din baie. Am avut noroc, pentru că tavanul, cada de baie şi femeia fuseseră cât pe-aci să cadă peste noi. Pe de altă parte, era deja o coincidenţă că tavanul acela a trebuit să se prăbuşească exact în momentul în care eu şi Borja duceam la îndeplinire o misiune cu un caracter oarecum infracţional.

– Ar trebui să chemaţi o ambulanţă, am strigat eu către cubanezul de la etajul de sus. Am impresia că femeia asta e rănită. Alo! Sunteţi acolo?

Nu a răspuns nimeni. După câteva secunde, am auzit o uşă trântindu-se şi nişte paşi alergând pe scară. Fără să stea prea mult pe gânduri, cubanezul hotărâse să-şi ia picioarele la spinare.

Femeia părea leşinată şi Borja hotărî că trebuie să o scoatem de acolo şi să încercăm să facem lumină. Camera de baie a deputatului era plină de apă şi de moloz şi ne temeam să nu se producă un scurtcircuit şi femeia să ardă chiar acolo.

Am lăsat-o pe necunoscută în vestibul și am făcut lumină. Își recăpătase cunoștința, dar delira. Fiindcă era goală și udă, am învelit-o cum am putut mai bine cu paltoanele noastre. După toate aparențele, își rupsese doar un picior și nu se vedeau urme de sânge, cu excepția câtorva zgârieturi. În momentul acela, s-a auzit soneria și au început să apară vecinii. Unii erau în halat și papuci și toți erau vizibil speriați. Borja a anunțat că merge în birou să sune la 061.

– Bine, dar dumneavoastră cine sunteți? Pentru că nu locuiți aici... spuse pe un ton amenințător o femeie de vreo șaizeci de ani înfășurată într-un capot de culoare turcoaz, măsura cincizeci și doi. Vă informez că sunt – se prezentă ea foarte ceremonios – președinta asociației de locatari.

I-am explicat că noi suntem niște colaboratori ai deputatului și că ne-a trimis la birou ca să luăm niște hârtii de care șeful nostru avea nevoie urgentă. Majoritatea locatarilor au făcut o mutră neîncrezătoare.

– Și copilul ăsta? Sărăcuțul de el... Nu vedeți că e foarte speriat? Arnau nu mai plângea, dar făcuse pe el de frică.

– Este fiul meu, am explicat. A insistat să vină cu noi să facem o plimbare.

– Vreau la mami! Vreau la mami...! scânci Arnau.

– Ar fi mai bine să chemăm poliția, spuse strâmbând din nas femeia în capot turcoaz. Aici se întâmplă ceva ciudat.

Ceilalți vecini se arătară de acord și președinta ieși din birou, presupun ca să caute un telefon. Cuvântul acela, „poliția", a fost ca un pumn în stomac care mi-a declanșat imaginația. Ne-am și văzut, pe Borja și pe mine, ieșind din clădirea aceea cu cătușe la mâini și acuzați de un delict grav. M-am închipuit la închisoarea Model, violat de deținuți, maltratat de funcționari și abandonat de Montse, și m-a luat cu leșin. În ultimele două zile amețisem de două ori. Începeam să semăn cu o femeie însărcinată.

– Sunteți sigur că este... nevoie? am reușit eu să spun. Mai bine să chemăm o ambulanță... Se pare că a fost un accident. Tavanul, care s-a prăbușit... am încercat eu să explic.

– Nu! Poliția nu...! spuse femeia rănită.

– Cu atât mai mult trebuie să chemăm poliția! – zise alt locatar, un bărbat de vreo cincizeci de ani în halat și pijama pe care îl ținea de braț o femeie a cărei cămașă de noapte se vedea pe sub palton și care dădea din cap, în semn de aprobare.

– Tocmai am chemat-o. Vine acum, anunță Borja cu tot calmul din lume. Ieșise din cabinetul deputatului și se arăta cât se poate de liniștit. Mi s-a părut lucrul cel mai potrivit. Am chemat și o ambulanță, firește.

Faptul îi descumpăni pe locatari și o făcu pe femeia în capot turcoaz să revină cu coada între picioare. Dar era clar că niciunul dintre cei prezenți nu avea nici cea mai mică intenție de a pleca până nu venea poliția. M-am gândit că fratele meu își pierduse mințile, pentru că trebuia, cu siguranță, să dăm multe explicații.

Până la urmă, vestea păru că îi liniștește pe locatari. Femeia rănită, la rândul ei, spunea lucruri de neînțeles: râdea și se văita în același timp. Arnau plângea, iar eu mă rugam să mă trezesc departe de locul acela. Fratele meu, în schimb, nu arăta nici cel mai mic semn de îngrijorare. Într-o manieră firească, etalându-și farmecul și buna creștere, Borja reuși să fie stăpân pe situație.

– Doamna asta nu este locatară pe această scară! explică o femeie care purta un trening roz și era foarte fardată. De fapt, apartamentul de sus e gol. Acolo nu locuiește nimeni.

– Nu-i adevărat! negă femeia rănită, care ba delira, ba își recăpăta luciditatea. Este apartamentul unui prieten... Au, piciorul! Ce nenorocire!

– Vă spun că nu, că acolo nu locuiește nimeni, repetă femeia în trening. Atât apartamentul acela, cât și cel de vizavi sunt goale. Adică, să ne spui ce făceai dumneata acolo...

Femeia rănită încercă să se ridice în capul oaselor, dar căzu pe podea, zvârcolindu-se de durere. Borja dădu fuga să o ajute, în vreme ce ea făcea un gest imperativ, cerând ca nimeni să nu o atingă.

– Dar cine naiba vă credeți? N-am de ce să vă dau explicații...! spuse ea foarte supărată.

– Nu, o să le dai poliției, spuse cu dispreț femeia în capot turcoaz care, cu siguranță, bănuia că era vorba de o femeie de stradă care se strecurase într-un apartament nelocuit. Și voi la fel, lămuri ea, referindu-se la noi pe un ton amenințător.

Eu am înghițit în sec, dar Borja mi-a atras atenția din priviri că trebuie să-mi păstrez calmul. După vreo cinci minute, care mi s-au părut o eternitate, au sosit cei de la ambulanță și două mașini ale patrulei urbane. Borja se prezentă și le explică, în câteva cuvinte, ce se întâmplase. Le spuse că lucrăm pentru deputatul Lluís Font și că veniserăm la biroul acestuia din partea lui ca să luăm niște documente, că pot să verifice și ei direct, la telefon. Le arătă și cheile pe care ni le împrumutase deputatul și cartea de vizită cu numerele lui de telefon.

– Lluís Font? Vă referiți la politician? spuse mirat unul din polițiști.

– Chiar el, recunoscu Borja.

– N-a fost ucisă ieri soția lui? întrebă colegul primului polițist, un băiat destul de tânăr cu înfățișare mai curând de profesor decât de polițist.

– Ba da, o nenorocire... răspunse fratele meu. Dar ceea ce s-a întâmplat aici nu are nicio legătură cu moartea Lídiei Font. A fost un accident. Cu siguranță, a fost vorba de o scurgere în apartamentul de sus, s-a format o pungă de apă și, până la urmă, a cedat tavanul... Făcu o pauză. Și acum, dacă ne scuzați, noi va trebui să plecăm...

– Nu atât de repede. Domnule agent – spuse cu glas de general din alte vremuri femeia în capot turcoaz, fără să știe căruia din cei doi polițiști să i se adreseze, sunt președinta

asociației de locatari și vă asigur că acolo sus nu locuiește nimeni. Apartamentul acela este gol de ani de zile. Și adăugă: Nu știm cine este această doamnă. Și nici acești domni!

– Atunci va trebui să așteptați un moment până când vom lămuri toate astea...! spuse oftând polițistul care părea să fie șeful.

Între timp, asistenții medicali încercau să se ocupe de femeia rănită, ceea ce nu era deloc ușor, pentru că se afla în continuare sub efectul a ceva ce nu se datora numai acelei căzături violente. Au învelit-o în niște pături, i-au luat tensiunea și au anunțat că sunt gata să o ducă la un spital. Femeia nu făcea altceva decât să se vaite și să scoată cuvinte incoerente.

– Bine, și dumneavoastră ce spuneți? o întrebă direct unul din polițiști.

– Nu spun nimic decât în prezența avocatului meu, șopti cu dispreț femeia rănită.

– Liniștiți-vă, doamnă, nimeni nu vă acuză de nimic. Cum vă numiți? Unde aveți documentele de identitate? Sus?

– În poșetă.

– Mai e cineva în apartamentul de sus?

– Eh... mă rog... Femeia șovăi puțin. Nu, nimeni. Nu e nimeni. Și repetă: Vreau să vorbesc cu avocatul meu. E dreptul meu.

– Bine, bine, spuse polițistul. Îl veți putea suna de la spital, dacă veți mai considera necesar. Dar măcar spuneți-ne numele dumneavoastră. Oricum îl vom afla până la urmă, pentru că trebuie să-l trecem în raport.

Femeia se strâmbă și scoase un râgâit. Tremura de frig și era descompusă la față. Pe de altă parte, poliția nu numai că nu reușise să-i dea afară pe vecini, dar prezența lor i-a atras și pe alții și acum formau cu toții un cor și șușoteau în jurul nostru. Unii profitau ca să-și bage nasul peste tot, într-un mod nu tocmai discret, și am putut vedea cum femeia în trening roz ascundea liniștită în buzunar o scrumieră scumpă de cristal.

Unul din polițiști, care începuse să-și piardă răbdarea, o întrebă din nou pe necunoscută cum o cheamă.

– Mă numesc Sílvia. Sílvia Vilalta, spuse ea în cele din urmă. Sunt cumnata deputatului Lluís Font. Puteți verifica. Și adăugă, cu un oftat de oboseală: El este avocatul meu.

12

Pe fratele meu și pe mine, neașteptata dezvăluire ne-a lăsat fără cuvinte. Eu și Borja ne-am privit unul pe celălalt, neînțelegând nimic, în vreme ce asistenții medicali duceau pe scări în jos o femeie care, fiind și beată, și ofensată, afirma că este cumnata clientului nostru. După cum se putea deduce din numele ei de familie, era sora vitregă a femeii care se presupunea că fusese asasinată cu o zi înainte. În vreme ce noi ne reveneam din surpriză, unul din polițiști încerca fără succes să ia legătura la telefon cu deputatul la insistențele vecinilor, care ne luaseră, evident, drept niște hoți. Din nefericire, atât telefonul fix, cât și cel mobil sunau încontinuu ocupat. Mă și vedeam petrecând noaptea la comisariat sau, și mai rău, într-o celulă.

– Ce părere aveți dacă ne-am duce până acasă la domnul Font cu mașina de patrulare? spuse amabil unul din polițiști. Dacă el confirmă versiunea dumneavoastră, pentru noi subiectul se încheie aici. Dacă trebuie să mergem la comisariat, ați putea petrece acolo multe ore. Și cum văd că sunteți însoțiți de un copil mic...

Faptul de a fi bine îmbrăcați și cu Arnau în brațe era în favoarea noastră. Am observat că, spre deosebire de vecini, polițiștii păreau să creadă povestea pe care le-o spusese Borja.

Dar femeia în capot turcoaz se arăta contrariată și cerea să mergem cu toții la comisariat. Agenții nu o luară în seamă.

– Nu știți cât vă sunt de recunoscător, spuse Borja. Presupun că după toate cele întâmplate, telefonul deputatului sună întruna ocupat. Condoleanțe și toate cele. Ca să nu mai vorbim de jurnaliști...

– Da, sigur sunt bucuroși. Cei de la cronica neagră au deja material pentru câteva săptămâni... Iar noi, o mare bătaie de cap!

Polițistul acela care arăta bine și era foarte bine crescut, deși puțin sașiu, nu părea să fie un mare iubitor al breslei jurnaliștilor.

– Poate că înainte am putea lăsa copilul acasă, am propus eu. Este mort de somn...

O sunasem pe Montse ca să nu se sperie când o să ajungă acasă și o să descopere că este pustie, dar nu răspundea.

Cu siguranță, ea și sora ei se înflăcăraseră după ce au ieșit de la cinematograf și uitaseră să deschidă din nou telefonul. Știam că, dacă Montse se va întoarce târziu în noapte și nu ne va găsi, se va alarma crezând că i s-a întâmplat ceva lui Arnau și va începe să sune la spitale și să răscolească cerul și pământul. Am făcut o ultimă încercare și, de data asta, Montse a răspuns la telefon. Tocmai ajunsese acasă și părea cam cherchelită.

– Nu-ți face griji. Am ieșit la o plimbare cu Borja și cu copilul și s-a făcut cam târziu. (...) Nu, nu se întâmplă nimic. (...) Stai liniștită, vorbesc serios. (...) Arnau este bine. Chiar acum venim acasă.

M-am uitat la ceas și am văzut că era unsprezece și un sfert. I-am pus paltonul lui Arnau, care nu mai plângea, dar nu înceta să se frece la ochi, și ne-am dus la lift însoțiți de polițiști.

– Ah! Aproape că era să uităm documentele pe care am venit să le căutăm! Și cadoul pentru fete...! exclamă Borja cu tot sângele-rece din lume când tocmai intram în ascensor.

– Ce cadou? Și eu vreau un cadou... spuse Arnau căscând.

Borja făcu stânga-mprejur și se întoarse în apartament. Luă unul dintre dosarele care erau împrăștiate prin birou și pachetul învelit în hârtie de cadouri.

– Uite-l aici! spuse el agitând raportul ca să-l vadă polițistul și luând în cealaltă mână pachetul voluminos care conținea tabloul. Cu coada ochiului, am văzut că era vorba de un raport referitor la impactul zemurilor de bălegar în ținutul Garrotxa. Putem pleca.

Am urcat în mașina de patrulare, cu Arnau pe jumătate adormit în brațele mele, și le-am dat adresa de la mine de acasă. Nici nu voiam să mă gândesc la comentariile pe care le va isca printre vecinii mei faptul de a ne vedea coborând la ora aceea dintr-o mașină a poliției, urmată de alta care venea în spate. Agenții au avut amabilitatea să nu folosească nici luminile, nici sirenele, dar, chiar și așa, când mașina s-a oprit în fața porții, am observat că perdelele de la etajul patru, apartamentul din dreapta, s-au întredeschis ca să spioneze. În apartamentul acela locuiește președinta asociației de proprietari – o femeie nemăritată, nevrotică și băgăcioasă – și automat mi-am amintit de colega ei, cea în capot turcoaz. A doua zi, cartierul avea să fiarbă de comentarii.

Unul din polițiști a zis că trebuie să mă însoțească până sus și că Borja trebuie să rămână în mașină. Arnau adormise, iar eu îl duceam în brațe. Încă o dată, Borja își încercă norocul.

– Auzi, nu e nevoie să cărăm cadoul pentru fete dintr-o parte într-alta. Dacă tot urci, lasă-l acasă, spuse el.

– Are dreptate. Nu vă faceți griji, dumneavoastră ocupați-vă de copil, că eu o să duc pachetul, spuse amabil unul din polițiști.

Am încercat să-mi înghit saliva, dar aveam gura uscată. Știam că sus mă așteaptă ce e mai rău. Când Montse avea să mă vadă venind escortat de acel polițist corpolent și cu Arnau adormit în brațele mele, se va alarma, și pe bună dreptate. De cum am deschis ușa, am asigurat-o că nu are de ce să-și facă

griji, că băieţelul adormise, dar se simţea bine. Apoi, i-am spus că eu şi Borja trebuie să mergem acasă la deputat ca să-i ducem nişte documente. Avusese loc o neînţelegere şi de aceea ne însoţea poliţia. Montse nu spuse nimic, dar părea destul de supărată.

– Staţi liniştită, doamnă. Trebuie să facem o verificare – confirmă poliţistul, aruncându-mi un colac de salvare.

– Şi ăsta? Se poate şti ce este? întrebă Montse cu voce joasă când poliţistul lăsă pe jos pachetul învelit în hârtie de cadouri.

– Este de la Borja, un cadou pentru fete. L-am adus sus ca să nu trebuiască să-l plimbăm de colo-colo... Hai, du-l pe Arnau în pat, că eu o să mă întorc numaidecât. Voi fi îndărăt în mai puţin de o oră.

Preferam să nu mă gândesc la scandalul şi la interogatoriul care mă aşteptau la întoarcere. Eu şi poliţistul am coborât scara cât mai discret cu putinţă, dar înainte de a ajunge la poartă ne-a prins din urmă preşedinta. Era în capot şi pijama şi gâfâia.

– S-a întâmplat ceva? ţipă coana Rotweiler (aşa îi zicem noi, locatarii, pe la spate). Era evident că dorea cu ardoare ca răspunsul să fie da.

– Nimic, doamnă. Nu s-a întâmplat nimic, o întrerupse poliţistul. Noapte bună.

Pe drumul până acasă la deputat, Borja s-a străduit să facă pe simpaticul şi să glumească cu poliţiştii, dar eu am rămas tăcut. Mă gândeam la faptul că doamna aceea, cumnata clientului nostru, şi-o trăgea cu un tânăr cubanez exact într-un apartament situat deasupra celui în care cumnatul ei îşi avea biroul, nici mai mult, nici mai puţin decât a doua zi după ce sora ei (de fapt sora ei vitregă, după cum ne povestise Mariona) o mierlise în împrejurări misterioase. Eram îngrijorat şi pentru că pe Borja nu îl cheamă Borja, ci Pep, pentru firma care nu există şi pentru acel portret al Lídiei Font pe care un poliţist mă ajutase să-l urc până la mine acasă.

– În sfârșit, am ajuns! anunță Borja când mașina intră pe strada unde locuia deputatul.

Ne-a deschis poarta aceeași fată în casă de naționalitate orientală, care purta acum o uniformă gri-deschis, mai discretă. A tresărit puțin văzând că poliția sună din nou la poarta acelei case.

– Domn vine imediat. Vorbește telefon, spuse ea cu o figură speriată și voce tremurândă.

Ne-a poftit să intrăm în vestibul și a dispărut pe culoar. Deputatul a intrat după o clipă, cu mobilul încă la ureche. Își lua la revedere de la interlocutor și îi mulțumea pentru condoleanțe. După ce a închis, ne-a invitat într-un salonaș mai primitor și mult mai colorat decât salonul imens în care cu o zi înainte căzuse fulgerată soția lui. Era decorat cu mobilier în stil colonial și împodobit cu perne și perdele imprimate cu motive florale. Exista o colivie cu un papagal, o pisică somnoroasă pe covor și o mulțime de ghivece cu plante tropicale. Lluís Font ne-a poftit să luăm loc și ne-a întrebat dacă dorim ceva de băut, dar cu toții am refuzat invitația.

După ce s-a scuzat pentru ora nepotrivită și i-a prezentat condoleanțe pentru pierderea soției sale, unul din polițiști l-a întrebat dacă ne cunoaște și dacă e adevărat că lucrăm pentru el. Cu o expresie de uimire, Lluís Font răspunse că da, că suntem consilierii săi politici și vru să știe ce rost au toate acele întrebări la ora aceea din noapte. Dar sunt sigur că, în ciuda expresiei sale netulburate, deputatul mirosea ce se întâmplase: fuseserăm prinși în biroul lui în noaptea de Sfântul Ștefan, cu un pachet voluminos sub braț și cineva dăduse alarma.

– Este doar o precauție, îl lămuri polițistul. Acești domni erau în biroul dumneavoastră, dar vecinii spun că nu îi cunosc. Am încercat să vorbim cu dumneavoastră la telefon, dar era tot timpul ocupat... se justifică el. Desigur că domnii aceștia n-au aspect de hoți, zâmbi el încercând să atenueze încordarea, de aceea am venit până aici.

– Eu însumi le-am dat ieri cheile de la birou și le-am cerut să meargă să caute... un lucru de care aveam urgentă nevoie, spuse clientul nostru puțin cam nervos. Din cauza celor întâmplate mi-era cam greu să mă duc eu însumi. Vedeți și dumneavoastră că telefonul nu a încetat să sune...

– Aveți aici documentația, spuse Borja înmânându-i dosarul pe care îl luase de pe masa de scris a acestuia. Și adăugă, ca să-l liniștească: Totul e în ordine.

Eu m-am rugat ca niciunul din polițiști să nu se întrebe cum putea fi atât de important un raport despre impactul zemurilor de bălegar în ținutul Garrotxa chiar a doua zi după ce Lluís Font își pierduse soția și, pe deasupra, în toiul sărbătorilor de Crăciun. Dar era evident că polițiștii aveau altă întrebare în minte. Odată lămurit faptul că nu eram niște hoți, polițistul tânăr și sașiu se grăbi să explice că se produsese o confuzie în urma prăbușirii tavanului din camera sa de baie în vreme ce o femeie, care afirma că este cumnata sa, făcea duș. Victima, explică el, era rănită, biroul era plin de moloz și a fost nevoie să vină chiar și pompierii. Pe scară, adăugă el, se încinsese un adevărat tărăboi.

Deputatul rămase năucit. Am observat că strângea din dinți, pentru că mușchii feței i se încordaseră.

– Vecinii ne-au garantat că nu locuiește nimeni în apartamentul de deasupra și erau îngrijorați. Firește că dacă doamna care a avut accidentul este cumnata dumneavoastră, trebuie să existe o explicație... spuse prudent polițistul.

– Este rănită? Unde se află acum? întrebă deputatul cu o figură sincer îngrijorată.

– Așadar, doamna este cumnata dumneavoastră... deduse celălalt polițist care până atunci nu deschisese gura. Vorbea în spaniolă și era mai în vârstă și mult mai corpolent decât colegul său. Avea o chelie dintre cele care pricinuiesc complexe și care se încearcă a fi ascunse.

– Bănuiesc că da, că ea trebuie să fie. Lluís Font făcu o pauză înainte de a continua: Cumnata mea are cheile de la apartament. Dar unde este acum? insistă el. E bine?

– Cu siguranță că a fost dusă la clinică. Se pare că și-a rupt un picior, dar nu este grav. A fost mai mult o sperietură! spuse el, minimalizând întâmplarea.

În ciuda tonului său afabil, am început să bănuiesc că acelui polițist, care părea să aibă mult mai multă experiență decât colegul său, toată treaba îi mirosea a lucru necurat.

– Bine, bine... continuă polițistul sașiu. Nu vi se pare totul puțin cam ciudat?

Lluís Font a luat o țigară și ne-a oferit și nouă câte una. Cred că voia să câștige timp. Polițiștii au refuzat invitația, cu toate că am observat că erau fumători pentru că aveau degetele pătate de nicotină. Eu și Borja ne-am aprins câte una.

– De fapt, e foarte simplu. Deputatul adoptă din nou atitudinea persoanelor importante. Apartamentul acela este proprietatea unei societăți care se numește Diagonal-Consulting. Eu sunt acționarul principal. Administratorul se numește Pablo Mazos și este, de asemenea, secretarul meu personal. Adevărul e că nu folosim apartamentul de sus, dar de mai multă vreme ne gândim să unim cele două apartamente, cel de sus și biroul meu, și să le transformăm într-un duplex, ca să câștigăm spațiu. Între timp – continuă el să explice fumând încet țigara, cum fac bogătașii –, deși apartamentul de sus necesită reparații, cumnata mea are o cheie. Din când în când, se închide acolo ca să se izoleze și să nu fie deranjată. Cred încercă el să zâmbească, că scrie un roman sau ceva de genul acesta.

– Înțeleg. Bine. Presupun că o puteți dovedi, spuse polițistul sașiu într-un mod puțin cam dur. Nu-mi miroase a bine, mai ales în aceste împrejurări, dar asta ne e meseria...

– Am actele la birou. Vreți să mergem *chiar acum?* se oferi deputatul pe un ton care invita clar la respingerea ideii. E cam târziu...

– Sub nicio formă, domnule deputat! exclamă și mai hotărât polițistul pe jumătate chel. Mâine vom trece pe acolo, la o oră care să vă convină, ne arătați documentele și treaba e încheiată. Apoi ridicându-se de pe scaun, îi spuse colegului său: Hai, vino, să mergem, că e târziu! Ne pare foarte rău că v-am deranjat.

– Dacă doriți, putem să vă conducem acasă cu mașina de patrulare, se oferi amabil celălalt polițist. După atâtea gafe, tânărul încerca să o dreagă.

– Știu că este cam târziu, replică Lluís Font adresându-ni-se, dar dacă tot ați venit până aici, aș vrea să vă aduc la cunoștință vreo două chestiuni. Este în legătură cu asta... – aruncă o privire peste dosar – cu zemurile de bălegar.

Eu și Borja ne-am privit pe furiș. Nerăbdător, m-am uitat și eu la ceas.

– Pot să rămân doar eu... Eduard e așteptat de ceva vreme acasă, spuse Borja.

Probabil că fratele meu își imagina deja prin ce clipe grele trecea Montse. Adevărul e că dacă mă prezentam din nou în zori de zi, scandalul avea să fie de proporții.

– Desigur, desigur! Dumneavoastră puteți pleca – îngădui deputatul. Nu e nevoie să rămâneți amândoi. Iar dumneavoastră – le spuse el celor doi polițiști –, vă mulțumesc pentru tot. Ce satisfacție să vezi cât de bine funcționează structurile polițienești! Acum vorbea politicianul. Bineînțeles că, dacă noi am fi la putere – adăugă el cu un zâmbet –, procentul din buget rezervat pentru poliție ar fi mult mai mare...

– Bine, atunci o să vă votăm, să vedem dacă până la urmă o să ne măriți salariile... spuse polițistul șașiu nu foarte convins. Pentru că dumneavoastră uitați mereu să ne majorați salariul, nu-i așa?

– Hai, Ruiz, spuse celălalt polițist puțin cam nervos. Domnii aceștia au avut deja destulă răbdare cu noi. Iertați-ne de deranj, bine? se scuză el din nou. Știți și dumneavoastră cum sunt uneori vecinii...

– Nu-i nimic. V-ați făcut datoria. Ați fost foarte amabili să-i conduceți pe domnii aceștia până la mine acasă.

– Ați mai spus asta. Noapte bună. Și ne pare foarte rău pentru soția dumneavoastră. Dacă putem fi cu ceva de folos...

– Mulțumesc mult, repetă deputatul. Să aveți o noapte liniștită.

L-am lăsat pe Borja singur cu clientul nostru și am plecat cu polițiștii. Mașina de patrulare m-a condus înapoi acasă, în vreme ce eu rumegam explicația pe care aveam să i-o dau lui Montse care, cu siguranță, mă aștepta trează. În momentul acela mă simțeam obosit, dar mai liniștit, deoarece totul se încheiase cu bine. Când am ajuns, am văzut că se întredeschideau din nou perdelele de la etajul patru, apartamentul din dreapta (precum și cele din sufrageria casei mele) și am urcat pregătit pentru ce era mai rău. Spre surprinderea mea, de cum am deschis ușa, Montse mi-a sărit de gât, m-a sărutat și m-a întrebat cu ochii în lacrimi dacă sunt bine. Credea că am fost arestat.

– Dar ce idei îți trec prin minte! Bineînțeles că nu! Și i-am explicat povestea cu documentația pe care a trebuit să mergem să o luăm și cu femeia care a căzut prin tavan.

– Și ăsta? Montse desfăcuse pachetul. Nu e un cadou pentru fete, nu-i așa? Și apropo, tabloul de la mama nu mai este. A dispărut.

A trebuit să improvizez că era o problemă cu factura de la tabloul acela, care este foarte valoros, și că până se aranjează lucrurile, a trebuit să-l substituim cu pictura în ulei de la mama ei. Era foarte posibil ca, datorită împrejurărilor, poliția să facă o percheziție acasă la deputat, motiv pentru care ne ceruse să păstrăm portretul acela câteva zile. Fiind un om politic

cunoscut, putea fi acuzat că a cumpărat tabloul la negru şi criticat în ziare.

– Şi este exact ceea ce a făcut, bineînţeles...! bombăni Montse scandalizată. Nu înţeleg de ce tu şi Borja trebuie să vă implicaţi în aşa ceva...

– Femeie, este o favoare. Îi acordăm consultanţă şi în chestiuni de afaceri... Moartea soţiei lui a fost o coincidenţă.

– Mâine vreau să scoţi tabloul ăsta din casă, spuse ea pe un ton categoric. Să-l păstreze Borja, sau oricine altcineva, dar nu-l vreau aici. Vom avea probleme.

Am asigurat-o că îl voi scoate din casă a doua zi, la prima oră, şi am convins-o să ne culcăm fără alte discuţii. Ba cu una, ba cu alta, ne-a prins aproape ora două dimineaţa. Arnau dormea în patul lui, gemenele nu erau acasă, iar eu eram mort de oboseală. Cu toate astea, odată ajunşi în pat, a mai trecut ceva timp până să adormim. Simţind contactul cu pielea călduţă a lui Montse, am descoperit că nu eram chiar atât de obosit cum credeam. În definitiv, şi în ciuda numeroaselor sperieturi, noaptea nu se încheiase încă.

13

A doua zi de dimineață, înainte ca Montse să se trezească, am învelit din nou tabloul în hârtie de ambalaj. Se pare că Montse nu observase că era vorba de portretul femeii asasinate, și era mai bine așa. Am coborât să cumpăr melcișori de la patiserie, ca să o îmbunez cu micul ei dejun favorit, și am pregătit cafeaua. După alergătura din noaptea trecută, Arnau dormea tun și, în vreme ce Montse făcea duș, l-am sunat pe Borja la telefon. Încă dormea.

– Bătrâne, nu pot ține tabloul în casă. Îmi pare rău, Montse nu vrea să-l aibă aici sub nicio formă.

– De acord, spuse el cu glas somnoros. Adu-mi-l acasă.

Înainte de a închide, mi-a explicat că se dusese la culcare în zori pentru că a avut o îndelungată și interesantă conversație cu deputatul. Adevărul e că începeam să fiu intrigat și i-am spus că peste o oră voi fi acolo.

Montse nu trebuia să meargă la Centru foarte dimineață, așa că fetele vor ajunge la timp ca să se ocupe de Arnau. Cum încercam încă să îi câștig iertarea, i-am spus că mă voi întoarce devreme și mă voi ocupa de pregătirea mesei de prânz. Ea nu va ajunge până la trei, va ciuguli ceva rapid și se va întoarce în goana mare la serviciu. În zilele acelea de sărbătoare era tot timpul pe grabă.

Când am ajuns eu la apartamentul lui, fratele meu făcuse deja duș, era îmbrăcat și bărbierit, dar se vedea că nu prea dormise. Am ascuns tabloul sub pat, încrezători fiind că lui Merche nu-i va trece prin minte să adulmece pe acolo. În orice caz, se pare că Merche nu făcea astfel de lucruri. Și dacă îl descoperea, cum era bine învelit, Borja putea să-i spună că este vorba de una dintre afacerile sale.

– Frățioare, am impresia că individul ăsta ne-a băgat la apă, începu să-mi spună Borja.

– Nu mă speria.

– Treaba este mai complicată decât credeam.

– Mă rog, poate că încă avem timp. Uite, putem lua tabloul ăla afurisit, i-l dăm înapoi și îi spunem că treaba noastră s-a terminat, am sugerat eu. Soția lui este moartă, nu-i așa? Păi, acum, cu siguranță că nu mai are niciun amant.

– Nu-i atât de simplu. Vrei o cafea?

Și pe când pregătea o cafetieră la bucătărie, începu să-mi redea cu lux de amănunte conversația pe care o avusese cu clientul nostru. În primul rând, autopsia confirmase că a fost vorba de o otrăvire, iar medicii legiști vor mai zăbovi câteva zile până să identifice tipul de substanță care îi provocase moartea. Dar mai era ceva.

– Ei bine, Sílvia aia și deputatul sunt amanți de aproape un an, își dădu el drumul la gură.

– Nu mai spune!

– A rămas încremenit când i-am spus că în apartamentul de sus era și un cubanez în pielea goală, cu vreo douăzeci de ani mai tânăr decât cumnata lui, care s-a făcut nevăzut cât ai zice pește, continuă el să-mi povestească, în timp ce lua o înghițitură de cafea.

– Ca să vezi și să nu crezi... Și tipul, chipurile, suferea că soția lui era încurcată cu un pictor! am spus eu scandalizat. Cea care se culca însă cu altul era amanta lui.

– Ei bine, da. Iar noi o urmăream pe nevastă-sa, în vreme ce el şi-o trăgea cu cumnata. Sigur că eu bănuiam ceva... spuse el dându-şi aere de detectiv.

După toate aparenţele, când cei doi au rămas singuri, Borja a hotărât să-i arunce într-o doară informaţia şi deputatul i-a mărturisit până la urmă bine cunoscuta poveste: căsnicia lui nu mergea bine de mai mulţi ani, bla bla bla, şi avusese ghinionul de a se îndrăgosti de cumnata lui. Dată fiind poziţia sa, divorţul era ceva de neconceput, pe lângă faptul că era o soluţie puţin practică. Aşa-zisa Sílvia era, de fapt, sora vitregă a Lídiei, fiica din prima căsătorie a tatălui ei cu femeia care şi-a frânt gâtul schiind la Cortina. Spre deosebire de Lídia, sora ei era o femeie afectuoasă şi înţelegătoare, îi spusese deputatul, dintre cele care ştiu să asculte şi cu care îşi putea descărca năduful (cu siguranţă, trăgându-i-o din când în când, m-am gândit eu în sinea mea). Pe de altă parte, Sílvia Vilalta era o femeie destul de atrăgătoare, deşi nu se asemăna deloc cu sora ei. Era divorţată şi nu avea copii. După părerea lui Borja, Lluís Font vorbea despre ea ca şi cum ar fi fost sincer îndrăgostit, iar descoperirea faptului că amanta lui se culca cu un gigolo mieros fusese o lovitură grea. Se părea că nu-i venea să creadă.

Cât despre apartamentul pe care locatarii îl crezuseră nelocuit, de fapt, cum le explicase deja deputatul poliţiştilor în noaptea dinainte, el era proprietarul. Găsise o soluţie destul de discretă ca să se poată vedea cu amanta lui fără ca mişcările sale să trezească bănuieli. Fără ştirea soţiei sale şi prin acea societate denumită Diagonal-Consulting, cumpărase apartamentul, astfel că totul se făcuse cu cea mai mare discreţie. Singura lor precauţie era aceea de a avea grijă să nu-i surprindă vecinii urcând sau coborând împreună porţiunea de scară care despărţea biroul de cuibuşorul lor de nebunii, dar, din fericire, era vorba de o mansardă, iar vizavi nu exista altceva decât una dintre acele firme-fantomă care servesc doar ca adresă fiscală. Până atunci, lucrurile funcţionaseră destul de bine.

– Fir-ar a naibii de treabă, ce încurcătură! am spus eu îngrijorat. Bineînțeles că dacă ăștia doi sunt amanți, atunci aveau un motiv foarte bun să se descotorosească de defunctă. Amândoi sau fiecare în parte.

– Presupun că este ceea ce va deduce și poliția dacă va afla. El jură că n-a fost el. Iar eu îl cred.

– Păi, așa cum stau lucrurile, eu nu știu ce să mai cred! am zis ridicând din umeri. Poate că s-a gândit că dacă o omoară în felul ăsta atât de complicat, cu niște dulciuri sau un coniac otrăvit trimise de un necunoscut, nu vor fi prinși...

– N-are prea multă logică, clătină el din cap. De ce să ne implice și pe noi în această poveste a portretului? Și dacă maroanele glasate ajungeau să fie mâncate de fiica lui? Sau dacă servitoarea sau altcineva ar fi tras o dușcă de coniac?

– În orice caz, nu știm încă ce a ucis-o. Tu ai mâncat una dintr-alea și n-ai pățit nimic... Așa că trebuie să fie vorba despre coniac.

– Presupun. Dar cred că dacă deputatul nostru ar fi vrut să o trimită pe soția sa pe lumea cealaltă, ar fi ales o metodă mai puțin spectaculoasă decât să pună otravă într-o sticlă de Courvoisier. Cum ar fi, de exemplu, un accident domestic, începu Borja să facă speculații.

– Da, măcar ar fi evitat publicitatea, am admis eu.

– De două zile, ziarele nu vorbesc despre altceva și nu cred că un asasinat tulbure îi favorizează prea mult cariera politică. Pe de altă parte, otrava implică premeditare, adică cine i-a făcut de petrecanie s-a gândit bine înainte de a face pasul. Eduard – oftă el și își miji ochii –, nu ne aflăm în fața unei crime pasionale.

– Elementar, dragul meu Sherlock, am glumit eu, pentru că până atunci nu-l văzusem interpretând rolul acela. Și ai vreo idee despre ce anume s-a putut întâmpla?

– Așa-zisa Sílvia a fost prezentă la cina de Crăciun. Poate că are vreo legătură cu otrava, sugeră el. Poate că nu se

mulțumea să fie pe planul al doilea și s-a gândit că modul cel mai rapid era să-l facă pe cumnatul său să devină văduv.

– Este o posibilitate.

Dar mai era ceva.

Din sertarul noptierei, Borja scoase un plic plin cu bancnote de o sută și de cinci sute de euro. După cum mi-a spus, erau douăsprezece mii.

– Vrea să investigăm în continuare. Discret, firește. Spune că are un om de legătură în poliție care ne va informa cum se desfășoară ancheta și ne va furniza copii ale rapoartelor. Se pare că este vorba de nepotul unui prieten.

– Cu alte cuvinte, are pretenția ca noi să spionăm ce descoperă poliția! am spus eu scandalizat. Cu siguranță, ca să-și poată acoperi spatele!

– Presupun. Mă rog – fratele meu deveni grav –, dacă până la urmă se dovedește că este vinovat, vom descoperi și noi.

„Și tot noi îl vom acoperi?" m-am întrebat eu, fără să îndrăznesc să formulez întrebarea cu voce tare. Și atunci, care va fi prețul? Cât de doldora trebuie să fie plicul în astfel de cazuri?

– Pep, una este să faci pe curierul bogătașilor și altceva, foarte diferit, să tăinuiești un asasinat. Și, în plus, îți amintesc că noi nu suntem detectivi.

– El știe asta. Ascultă, îți dau cuvântul meu că, dacă descoperim că a ucis-o pe nevastă-sa, vom merge la poliție. Dar eu cred că e nevinovat. Cei care pot apela la avocați nu obișnuiesc să recurgă la violență.

– Doar dacă nu cumva divorțul îi costă prea mult, am subliniat eu. Și nu mă refer doar la bani.

Douăsprezece mii de euro era o sumă ispititoare, ca să nu mai vorbesc despre cele douăzeci de mii pe care ni-i dăduse deja în mai puțin de trei săptămâni. Pe de altă parte, ceea ce ne cerea Lluís Font poate că era la limita legalității, dar, până în momentul acela, ca să fiu sincer, nu exista nimic care să-mi

provoace grave mustrări de conştiinţă. Totuşi, una este să ascundem portretul în ulei al soţiei sale ca să evităm scandalul într-o poveste de încornorare sau să ne întâlnim pe ascuns cu un poliţist care să ne spună cum merge investigaţia, şi altceva, foarte diferit, să închidem ochii dacă se dovedea până la urmă că acel client al nostru era un asasin cu sânge-rece.

Eu ştiam (sau aşa voiam să cred) că nu voi depăşi niciodată această graniţă, oricât de mulţi bani ne-ar oferi acel tip. Pe de altă parte, aveam promisiunea lui Borja. Am acceptat, aşadar, propunerea fratelui meu de a face în continuare investigaţii la cererea deputatului. Dar nu aveam nici cea mai vagă idee de unde să începem.

– Vom merge la Paris să-l vedem pe Pau Ferrer, hotărî Borja. Dacă el şi Lídia erau amanţi, poate că este implicat sau ne poate dezvălui numele vreunui duşman al defunctei. Poate că ea însăşi bănuia pe cineva care voia să o scoată din circulaţie, poate chiar şi pe soţul ei.

– Da, are sens, am încuviinţat.

În aceste împrejurări, am hotărât că îl vom întreba deschis pe pictor dacă o cunoaşte pe Lídia Font şi ce fel de relaţii întreţineau. Eram convinşi că o conversaţie cu autorul tabloului care provocase atâta agitaţie ne va lămuri în multe privinţe.

Îi promisesem lui Montse că o să pregătesc masa, aşa că am stabilit cu Borja să ne vedem după-amiază. Va trebui să trecem pe la o agenţie de voiaj ca să cumpărăm biletele de avion şi să facem rezervări la un hotel. Nu-mi place prea mult să călătoresc cu avionul, dar ştiam că Borja nu va accepta sub nicio formă să meargă cu trenul.

Când i-am spus lui Montse că eu şi Borja trebuie să mergem la Paris pentru vreo două zile, s-a înfuriat din nou. Iar s-a adus în discuţie asasinatul, tabloul şi poliţia, şi totul a început să ia înfăţişarea unei grave crize matrimoniale.

– Ştii? am spus ca să încerc să schimb vorba. Cred că lui Borja îi place cu adevărat de sora ta.

Parcă aș fi rostit niște vorbe magice. Imediat a încetat cu mutrele și cu reproșurile și, brusc, conversația s-a concentrat asupra relației dintre fratele meu geamăn și preaiubita mea cumnată. Pe femei romantismul le dă gata întotdeauna, cel puțin pe unele dintre ele, iar Montse a mușcat numaidecât momeala. Bineînțeles că prin acel comentariu oportun îi cream false speranțe Lolei și o problemă lui Borja, dar m-am gândit că ar fi mai bine să le abat atenția vreme de vreo două zile de la tablou și de la asasinarea Lídiei Font la așa-zisa *affaire* cu Borja.

– Nu mai spune, mi se părea mie că Borja cam umblă după Lola... spuse Montse emoționată. Crezi că o să-i aducă vreun cadou de la Paris? Dar tu? O să-mi aduci ceva? întrebă ea cu un glas mieros.

– Tu ce crezi?

Adevărul e că nu mă gândisem, dar era clar că la Paris va trebui să găsesc timp ca să cumpăr câteva cadouri, ceea ce nu e chiar atât de simplu precum pare. Înainte, când călătoreai în străinătate, era ușor să găsești o mică atenție cu care să ieși basma curată. Acum, în schimb, poți să cumperi ceva cu tot entuziasmul din lume, să îl cari cu geamantanul de colo până colo și să descoperi după aceea că afurisitul ăla de cadou se găsește de vânzare la un preț mai bun într-unul dintre marile centre comerciale de lângă casa ta. Din fericire, mergeam cu Borja, care adoră să colinde magazinele.

Biletele, cumpărate de azi pe mâine, ne-au costat ochii din cap. Dar grație generozității deputatului, banii nu mai erau o problemă. Am rezervat două camere la un mic hotel din zona Operei, profitând de o ofertă. Parisul este imens și e mai bine să cauți un loc în centru, ca să eviți să cheltui o avere cu taxiurile. Cum avionul pleca la prima oră, eu și Borja ne-am dus fiecare la casa lui. Trebuia să ne facem bagajele, iar eu voiam să mă culc devreme. Din ziua de Crăciun rămăsesem în urmă cu somnul. În seara aceea, fratele meu stabilise să ia cina

cu Merche, pe care nu o mai văzuse de câteva zile şi l-am sfătuit să-şi închidă telefonul mobil.

– Poate te sună Lola... am spus eu fără să dau importanţă faptului.

Nu am îndrăznit să-i menţionez comentariul pe care îl făcusem de faţă cu Montse. Era o prostie, dar ştiam că Borja, după ce se va supăra puţin, va sfârşi prin a-şi lua sarcina în serios. Şi eu aveam nevoie de o grădină zoologică unde să ascund scheletul mare cât un elefant care creştea câteodată.

14

– *Mésépamafôtsiwúnesavépabian'xpliqué,mesié!*[1] spuse taximetristul cu o viteză ameţitoare ca răspuns la cel de-al treilea comentariu al lui Borja privind traseul pe care îl urmam.

Am luat taxiul din *Gare du Nord* şi am făcut un circuit improvizat prin locurile istorice din Paris. Un traseu pentru care ar fi trebuit să plătim cel mult cincisprezece euro ne-a costat până la urmă cincizeci. Văzând că aveam bagaje şi că adresa era a unui hotel, taximetristul a dedus în mod corect că suntem străini. Deşi fratele meu vorbea perfect limba franceză, ne-a făcut turul de rigoare prin tot oraşul şi s-a mai şi supărat foarte tare când Borja, care cunoaşte foarte bine Parisul, i-a atras atenţia, cum nu se poate mai politicos, că trecusem de trei ori prin faţa aceleiaşi *église*[2]. Sigur că şmecheria taximetriştilor este ceva la care trebuie să te aştepţi când călătoreşti la Paris, conform explicaţiilor fratelui meu. Nu trebuie să faci din ţânţar armăsar şi nici să-ţi sfâşii hainele de pe tine din acest motiv.

I-am spus întotdeauna lui Montse că nu am fost niciodată la Paris. Este una dintre acele minciuni prosteşti pe care le spui

---

[1] *Mais c'est pas ma faute si vous ne savez pas bien expliquer, monsieur!* în limba franceză, în original – *Dar nu e vina mea dacă nu ştiţi să explicaţi bine, domnule!*

[2] În limba franceză în original, *biserică*

o dată și pe care, după aceea, trebuie să le ții minte și să le susții toată viața ca să nu te faci de râs sau să fii catalogat drept mincinos. Chestia e că, într-o seară, după ce începuserăm să ieșim împreună, după ce am făcut dragoste în apartamentul pe care îl aveam pe atunci închiriat în cartierul Sants, Montse m-a întrebat dacă eu cunosc Parisul. Ea tocmai îmi mărturisise că nu a fost niciodată acolo și că își făcea mereu iluzii gândindu-se că într-o bună zi vom descoperi împreună acel oraș mitic. Văzând atâta duioșie, nu am avut curajul să-i spun adevărul.

– Nu, nu, nici eu n-am fost niciodată la Paris, am spus eu cu voce joasă, mângâindu-i părul. Așteptam să te cunosc pe tine.

Acea minciunică spusă în glumă era mai curând o galanterie, dar consecința m-a urmărit până în ziua de azi. Adevărul e că aveam douăzeci de ani când am fost la Paris pentru prima dată, cu un fel de iubită pe care o chema Olga și cu care am avut o relație de șase luni. Privind acum lucrurile de la distanță, fata aceea era ca o capră și îi mulțumesc lui Dumnezeu că idila nu a mers mai departe, dar trebuie să mărturisesc că pe vremea aceea eram îndrăgostit de ea ca un nebun.

Când relația noastră se afla în punctul său culminant, ne-am dus împreună la Paris cu ocazia zilei Tuturor Sfinților[1], cu unul dintre acele trenuri înspăimântătoare care plecau din Estación de Francia[2] și care făceau o grămadă de ore până la destinație. Au fost niște zile de neuitat, de ce să mint. Era toamnă și, la Paris, copacii își mișcau frunzele aurii, care cădeau și se așezau pe trotuare, alcătuind un covor improvizat care scârțâia ușor sub pașii noștri. Un cer de carte poștală ilustrată, în culori nemaivăzute, încadra unele dintre cele mai emblematice edificii ale bătrânei Europe, în vreme ce eu și Olga, buimăciți de emoții, traversam podurile de peste fluviul

[1] Sărbătorită la catolici pe data de 1 noiembrie

[2] În limba spaniolă în original, Gara Franței (n.red.)

care văzuse cu siguranță de-a lungul istoriei cele mai multe sinucideri de îndrăgostiți. Din călătoria aceea de mai mult de patru zile îmi amintesc și de un mic hotel, ieftin și neîncălzit, și o revărsare pasională de hormoni tineri care făcea ca geamurile de la ferestre să se aburească, împiedicând clarul de lună să se filtreze prin ele.

Cert e că mă simțeam vinovat de acea ședere la Paris cu o fată care nu era Montse. Intensitatea amintirii îmi provoca o oarecare proastă dispoziție, de parcă i-aș fi fost infidel soției mele, chit că aventura aceea avusese loc cu câțiva ani înainte ca eu și Montse să ne fi cunoscut. Adevărul e că Parisul, la douăzeci de anișori, m-a fermecat tot atât de mult ca și Olga. Era a doua ieșire a mea în străinătate (înainte fusesem în Italia cu niște prieteni, dar nu era același lucru) și scurta mea ședere în capitala templu al libertății, al hedonismului și al gândirii profunde mi-a creat, după ce m-am întors la Barcelona, sentimentul că trăiesc într-o capitală de provincie mică și plictisitoare. Nu trecuseră mulți ani de la moartea lui Franco[1] și de la primele alegeri democratice[2], iar Parisul reprezenta în ochii mei și ai celor din generația mea magia pe care dictatura ne-o răpise.

În mod ciudat, avionul nostru a plecat și a ajuns exact la timp și, pe la mijlocul dimineții, eu și Borja eram deja la hotel. Ne-am desfăcut bagajele, ne-am schimbat de haine și ne-am dus să vizităm galeria unde, cu mai mult de o lună în urmă, Pau Ferrer expusese tabloul achiziționat ulterior de clientul nostru. Borja m-a obligat să-mi pun costumul de la Armani și cravata pe care mi-o dăruise Mariona Castany și mi-a împrumutat unul dintre paltoanele lui – mai exact, unul de culoare neagră – ca să-mi completez ținuta. Trebuia să trec drept un colecționar spaniol care nu vorbește franceza. Asupra acestui

[1] 1975

[2] La data de 15 iunie 1977

punct, fratele meu îmi dăduse instrucțiuni foarte precise despre cum trebuia să acționez.

– În vreme ce eu o să stau de vorbă cu responsabilul galeriei și încerc să-i smulg adresa lui Pau Ferrer – îmi spuse Borja – tu o să privești totul cu aerul că ai fi interesat să cumperi. După ce găsești tabloul cel mai scump dintre cele expuse, te apropii de mine și îmi spui că vrei să te întorci a doua zi cu soția ta. Să nu zâmbești, să arăți de parcă ai suferi de ulcer la stomac și, din când în când, să te uiți la ceas. Restul, zâmbi el, lasă-l în seama mea.

Galeria se afla aproape de grădina Luxemburg, așa că am luat un taxi. De data asta, fără bagaje și cu franceza impecabilă a lui Borja, taximetristul ne-a dus fără să dea ocoluri. Era un local modern într-un edificiu vechi, plin de tablouri realizate într-un stil mai degrabă abstract, la niște prețuri care îți luau piuitul. Mai întâi ne-a primit o fată foarte politicoasă, de origine antiliană, și apoi cel care trebuia să fie proprietarul sau responsabilul galeriei, un francez de vârstă mijlocie, deșirat, efeminat și extraordinar de parfumat, dar foarte amabil. Eu am făcut tot ce îmi indicase Borja. Pe când îmi jucam rolul de cumpărător nehotărât, am încercat fără succes să descifrez ceea ce bărbatul din prăvălie îi explica în franceză fratelui meu.

– Ei bine? l-am întrebat plin de speranțe pe Borja când am ieșit. Ce ți-a spus? Ai adresa?

– Bătrâne, avem ghinion, clătină el din cap în semn de negație. Acum o săptămână, Pau Ferrer a făcut apoplexie și este în comă într-un spital.

– Fir-ar să fie de treabă! Ce coincidență, nu-i așa? Să vedem dacă nu cumva o fi fost și el otrăvit...

– Nu cred. Se pare că nu se îngrijea prea mult, mi-a spus el. Nu mi-a dat numele spitalului, nici adresa de acasă, dar am obținut numărul de telefon al agentului său. Este o femeie.

– Mă rog, tot e ceva. Poate că ea ne va ajuta.

– Nu-ți face prea multe iluzii. După toate aparențele, nu este în Paris, e în străinătate și nu se va întoarce până la sfârșitul anului.

O călătorie zadarnică, m-am gândit eu, pentru că nu puteam rămâne atâtea zile la Paris. Va trebui să ne întoarcem cu mâinile goale și poate să revenim altădată.

– Ne-a mai rămas încă o carte de jucat, spuse fratele meu pe un ton mai degrabă misterios. Să mergem să mâncăm ceva.

Borja părea îngândurat și am observat că nu avea prea mult chef de vorbă. Îl cunosc bine și știam că pune ceva la cale. Am intrat într-o cafenea și am cerut două *croque-monsieur*[1] și două beri. Pe când înfulecam acea masă frugală, Borja m-a lămurit cu privire la asul pe care îl avea în mânecă.

– Cunosc pe cineva la Paris, spuse el în cele din urmă. Aș fi preferat să nu fiu nevoit să recurg la persoana aceea, dar dacă tot am venit până aici... Firește că s-ar putea să fie și ea plecată în vacanță. Sunt zile proaste...

– Nu pierdem nimic dacă încercăm, l-am îmbărbătat eu.

– Mai întâi am nevoie de un coniac.

Fără prea multe amănunte, mi-a spus că persoana la care se gândea să recurgă era o femeie care, după cum am putut să deduc, îi zdrobise inima cu mulți ani în urmă. Povestea era tipică și banală, dintre cele care pot servi ca scenariu pentru un film profund și plictisitor sau pentru o melodramă lacrimogenă de la Hollywood. De la reîntâlnirea noastră, Borja aproape că nu îmi povestise nimic din viața lui, în afară de câteva istorioare disparate și întotdeauna amuzante pe care nu-mi venea niciodată să le cred. Miroseam eu că nu fusese totul un drum presărat cu trandafiri, deoarece, așa cum zice Montse, când cineva nu vrea să vorbească despre trecutul său, ori are ceva de ascuns, ori există vreo rană dureroasă care nu s-a cicatrizat încă.

[1] În limba franceză în original, denumire a unui sendviș gratinat, cu șuncă și brânză, servit în bistrourile din Franța.

Ea era studentă la Arte fără un franc în buzunar și voia să ajungă pictoriță. Borja muncea ca ospătar într-o cafenea și trăiau amândoi din salariul și din bacșișurile pe care le câștiga el. Locuiau într-una dintre acele cămăruțe minuscule care erau faima Parisului, fără încălzire și cabine de toaletă, și vreme de doi ani, Borja i-a fost un fel de mecena, ca să-l numesc într-un fel, pe când ea picta și se pregătea să ajungă o mare artistă. Se pare că pe vremea aceea și fratele meu voia să devină scriitor (se vede că suntem gemeni!) și pretindea că scrie un roman. Dar între munca lui ca băiat de cafenea și devotamentul pe care i-l închina ei, nu a ajuns niciodată să scrie ceva de Doamne-ajută.

Cert este că fata, care după părerea lui Borja era splendidă, a cunoscut un proprietar de galerie de artă cu treizeci de ani mai bătrân decât ea și de treizeci de milioane de ori mai bogat decât el. S-a măritat cu galeristul și a uitat de Borja, care vreme de încă cel puțin doi ani nu a făcut altceva decât să-și târâie după el depresia și bețiile prin barurile din Paris, fără să scrie un rând. În cele din urmă, fratele meu a plecat de la Paris cu coada între picioare, iar fata, care se numea Camille, s-a lăsat de pictură ca să se dedice trup și suflet afacerii prospere a impozantului său soț. După cum mi-a spus Borja, cei doi însurăței erau proprietarii uneia dintre cele mai renumite galerii de artă contemporană din Paris.

– Sunt vreo cincisprezece ani de când n-am mai văzut-o, spuse el după ce comandă al doilea coniac. Dar chiar și așa, încă mi se mai pune un nod în stomac.

– Încă simți ceva pentru ea... am insinuat eu timid.

– Ceea ce simt[1] este că am fost un imbecil timp de cinci ani, spuse el supărat. Dar după cum stă treaba, tot ce-mi trece prin minte este să merg să o văd.

[1] Joc de cuvinte: *sentir* (în spaniolă, în original) – a simți, a regreta (n.red.)

L-am întrebat dacă vrea să meargă singur, dar a spus că nu, că preferă să mergem amândoi. Locul nu era prea departe şi am ajuns acolo într-o plimbare, deşi burniţa şi era destul de frig. Protejaţi de umbrelele noastre, am ajuns la acel templu parizian al artei, când au început să cadă fulgi minusculi de zăpadă.

– Dumnezeule, Pep, nu te-aş fi rrrecunoscut, spuse uimită Camille cu o expresie de surpriză. Vrrreau să spun că...

– Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna, spuse Borja pe când îi dădea trei săruturi, cu un zâmbet larg care ştiam că nu e sincer.

Eu nu o cunoscusem pe Camille când a fost iubita fratelui meu, dar, ştiindu-i gusturile, era evident că anii nu o favorizaseră pe franţuzoaica aceea. Era o femeie mică de statură şi extraordinar de slabă, numai piele şi oase, ca să fiu mai exact. Avea părul scurt, vopsit în culori diferite şi o faţă brăzdată de mii de riduri minuscule. Era foarte machiată, de parcă ar fi fost la o petrecere, şi purta o rochie cu imprimeu, destul de ridicolă. Avea nişte cercei mari şi inele pe toate degetele. Brusc, mi-am dat seama că înfăţişarea ei extravagantă mi-o amintea pe Lola şi am început să înţeleg unele lucruri.

– Bănuiesc că eşti uimită să mă vezi după atâta timp... începu Borja să-i spună, puţin neliniştit.

– Să zicem că nu mă aşteptam, recunoscu ea moartă de curiozitate şi cu un zâmbet larg.

– Eşti nemaipomenită. Cu-adevărat, minţi Borja.

– Sunt mai bătrrrână. La naiba, Pep, dar tu ce faci la Parrris? întrebă ea privindu-l de sus în jos. Eşti de multă vrrreme aici?

– Tocmai am ajuns, cum s-ar zice. Auzi, prietenul meu are nevoie de o favoare şi cum e Crăciunul şi atâta lume este plecată, n-am avut la cine să apelez... Camille îmi aruncă un zâmbet, iar Borja făcu prezentările: Camille, ţi-l prezint pe Eduard... Eduard Masdéu.

Cum pentru femeia aceea el cu siguranţă că era Pep Martínez, hotărî să-mi schimbe mie numele. Şi adăugă:

– Este colecţionar.

– *Enchantée*[1], spuse ea întinzându-mi mâna.

– Îmi pare bine să vă cunosc, am răspuns eu.

– Chestia este – Borja intră direct în subiect – că prietenul meu dorea să ia legătura cu un pictor care este foarte renumit aici, la Paris. E vorba despre Pau Ferrer, dar am aflat că este în comă într-un spital.

– Oh, da, sărrrăcuţul de el! Se parrre că de data asta nu e nicio sperrranţă, clătină ea din cap. Este al doilea atac pe carrre-l suferrră... După toate aparrrenţele, spuse ea pe un ton confidenţial, arrre nasul distrrrus, pe dinăuntrrru...

– Problema este că agentul lui e plecat din Paris şi nu se va întoarce până după sărbători, îi explică Borja.

– Şi?

– El este autorul unui tablou pe care prietenul meu l-a cumpărat de curând, portretul unei femei. Dorea să afle mai multe lucruri despre modelul portretizat şi speram să putem sta de vorbă cu el. Dar, dat fiind că este atât de bolnav, iar agentul său lipseşte... Mi-a trecut prin minte, nu ştiu, că poate tu cunoşti modelul sau ştii de cineva care poate îl cunoaşte. Borja îi arătă fotografia tabloului care apărea în catalog. Asta este.

– Acesta e tabloul pe carrre l-aţi cumpărrrat? mă întrebă ea. Îl cunosc. Aţi făcut o investiţie bună.

Dar, deodată, izbucni în râs şi spuse:

– Darrr, nu ştiţi? Nu ştiţi cum pictează Pau aceste porrrtrrrete?

Eu şi Borja ne-am privit cu o expresie descumpănită.

– Pau fotogrrrafiază perrrsoanele fărrră ca ele să-şi dea seama şi apoi utilizează fotogrrrafiile ca bază pentru

[1] În limba franceză în original, *Încântată*

porrrtrrretele sale. Zice că marrrea lui pasiune este să picteze perrrsoane, darrr că cei carrre comandă unui pictorrr să le picteze un porrrtrrret în ulei sunt niște vanitoși carrre nu merrrită strrrădania arrrtistului. De altfel, Pau considerrră că modelele de atelierrr sunt prrrea arrrtificiale. Se parrre că – adăugă ea amuzată –, odată, *le roi*[1] însuși i-a comandat un porrrtrrret, iarrr el a rrrefuzat.

– Se vede că nu-i este frică de nimic, am spus eu.

– Darrr aici, la Parrris, toată lumea știe asta. Manierrra în carrre lucrrrează Pau Ferrrrerr.

– Păi, se pare că nu și la Barcelona, sublinie Borja.

– Cu sigurrranță că această femeie este complet necunoscută pentru Pau. Probabil că i-a făcut o poză pe când dorrrmea. Îmi parrre rrrău, spuse Camille. Nu vă pot ajuta.

Povestea avea haz. Din atâtea femei câte există pe lume, Pau Ferrer a trebuit să picteze portretul unei femei pe care nu o cunoștea, al cărei soț era colecționar de artă și om politic la Barcelona și care se temea pentru reputația sa.

– Spui că face fotografii... rosti Borja, căruia îi venise o idee. Crezi că ar fi posibil să luăm legătura cu soția lui sau cu vreunul dintre prietenii sau prietenele sale, să vedem dacă putem să punem mâna pe vreuna? De fapt, treaba este mai importantă decât pare.

Presupun că Borja voia să obțină vreo dovadă materială ca să i-o ducă lui Lluís Font. Camille părea intrigată.

– Nu știu cu ce te ocupi... darrr, mă rrrog, adevărrrul e că una dintrrre prrrietenele lui Pau Ferrrrerr este prrrietenă cu mine. Crrred că acum un an au rrrupt legăturrra, darrr au rrrămas prrrieteni. Nu știu dacă ea vă va putea ajuta – și pe o hârtie foarte elegantă, de culoare gri-perlă, notă un nume și un număr de telefon. O cheamă Cécile Blanchart. Spuneți-i că o sunați din parrrtea mea.

---

[1] În limba franceză în original, *regele*

– Nu știi cât îți sunt de recunoscător, spuse Borja.

Camille îi adresă un zâmbet larg. Cu o mână începu să se joace cu unul din coliere, iar cu cealaltă își mângâia insistent părul de pe ceafă.

– Prrresupun că, după toți acești ani, nu o să pleci așa cum ai venit, nu-i așa, Pep? Trrrebuie să ne întâlnim la cină. Trrrebuie să-mi povestești multe lucrrrurrri... De-ai știi cum te-ai schimbat! Ești un adevărrrat gentleman!

– Îmi merg bine afacerile. Nu mă pot plânge, spuse fratele meu cu un aer satisfăcut. Ce mai face Fabien?

După zâmbetul fratelui meu, prefăcut într-o grimasă, am dedus că numitul Fabien trebuia să fie soțul lui Camille.

– Oh! Acum, aprrroape că nu vine niciodată pe la galerrrie. Arrre o sănătate cam delicată – și adăugă pe un ton pe jumătate seducător, pe jumătate mieros: M-ai ierrrtat, nu-i așa?

– Femeie, nu era nimic de iertat. Eram tineri... răspunse Borja cu condescendență.

– Ne vedem astă-seară la cină? Ca doi vechi prrrieteni.

– Vai, ce păcat! Azi am o altă întâlnire.

– Dar mâine? insistă Camille.

– De acord, acceptă Borja. Vom lua cina mâine. La opt, în același loc. Îți amintești?

– Of! Darrr n-am mai fost pe acolo de o mie de ani... Poate că nici nu mai există...

– Nu s-a schimbat nimic, afirmă Borja. O să rezerv o masă. La opt fix.

Umblând prin lume cu fratele meu, am învățat să nu-l contrazic niciodată în public, pentru că sfârșesc întotdeauna prin a călca în strâchini. Dar, de îndată ce am ieșit din galerie, i-am amintit că zborul nostru de întoarcere la Barcelona pleacă la aceeași oră cu întâlnirea lui pentru cină.

– Tocmai de aceea, răspunse el cu un zâmbet prefăcut care punea punct conversației.

Am luat un taxi ca să ne întoarcem la hotel. Se întunecase și, cu toate că nu ploua, bătea un vânt rece. În plus, era urgent să vorbim cu prietena lui Camille ca să încercăm să ne punem de acord pentru o întâlnire cu ea cât mai curând cu putință. De fapt, nu era chiar atât de grav dacă până la urmă nu obțineam nicio fotografie, pentru că explicația dată de Camille părea destul de convingătoare și cu siguranță că vom putea să ne documentăm în altă parte. Bineînțeles că acel catalog de artă pe care ni-l procurase Lluís Font nu furniza informația aceea, dar este cunoscut faptul că în acest gen de texte găsești orice, în afară de informații utile. Majoritatea par scrise într-un moment culminant de *delirium tremens,* dar presupun că și criticii de artă au dreptul să-și câștige existența.

În vreme ce Borja o suna pe prietena lui Pau Ferrer și stabilea cu ea o întâlnire pentru a doua zi, eu am profitat să vorbesc cu Montse, care părea destul de ocupată. În seara aceea, Borja hotărî că meritam un festin adevărat și m-a dus la unul dintre acele restaurante la care turiștii nu merg niciodată. Am mâncat și am băut ca niște sparți. Nici vorbă de porcăriile alea experimentale, ci bucătărie franțuzească tradițională și, pentru o bună bucată de timp, am reușit să ne relaxăm. S-au golit două sticle de vin de Bordeaux și niște feluri de mâncare cu niște nume atât de complicate, încât singurul lucru pe care pot să mi-l amintesc este că la aperitive era *foie*[1] pregătit în patru feluri diferite și că după aceea Borja a comandat pește, iar eu un anumit fel de carne cu un sos de culoare vineție, cu adevărat delicios.

– Bine, păi noi am terminat! am spus eu pe când mă hotăram dacă să înmoi sau nu pâine în sosul acela. Oricum ai privi lucrurile, Pau Ferrer n-are nimic de-a face cu misteriosul asasinat al Lídiei Font. Nici măcar nu o cunoștea.

– Păi, se pare că nu.

[1] În limba franceză în original, *ficat*

– Cu alte cuvinte, în ceea ce ne privește, aici se încheie munca noastră, am insistat eu.

– Nu ești curios să știi ce s-a întâmplat în realitate? Borja începu să mă îngrijoreze.

– Te referi la a afla cine a trimis-o pe lumea cealaltă?

– Mă rog, n-o să negi că toate astea seamănă prea mult cu romanele acelea pe care le citeam când eram mici. Și, în plus, i-am promis deputatului că vom sta de vorbă cu polițistul acela.

– Pe scurt, cazul nu se încheie aici! am acceptat eu resemnat.

După desert – niște nemaipomenite tarte de casă, a mea cu ciocolată amăruie, a lui Borja, una denumită *tatin*[1] de mere –, am aprins o țigară și am comandat câte un coniac. Cu siguranță, eram ultima generație care se mai putea delecta cu o cină ca aceea, pentru că în curând în restaurante nu se va mai putea fuma și mai mult ca sigur, până la urmă se va interzice și alcoolul. Asta, dacă nu cumva hotărau să interzică și zahărul și grăsimile, și dacă feministele nu ne condamnau pe toți să devenim abstinenți, catolici și vegetarieni.

– Și mâine îi tragi clapa lui Camille... i-am aruncat eu în față în cele din urmă.

– Omule, mi-a oferit ocazia pe tavă. Măcar atât să îi datorez.

– Poate că nici n-o să vină.

– Poate. Dar dacă vine, ceea ce cred că va face, va trebui să ia cina singură.

Și cu acel ton confidențial pe care îl folosește doar când este și alcool la mijloc, adăugă:

– Mi-am petrecut multe ore așteptând-o în localul acela. Era restaurantul nostru preferat. Când aveam bani, desigur, ceea ce nu se întâmpla foarte des.

– Și de aceea ți-ai schimbat numele în Borja? am îndrăznit eu să-l întreb. Era pentru prima dată când aduceam vorba în mod deschis despre schimbarea lui de identitate.

---

[1] În limba franceză în original, după numele surorilor Stéphanie și Caroline Tatin care au creat-o, din greșeală, în anul 1898.

– S-a făcut târziu. Ar trebui să ne întoarcem la hotel – și cu un zâmbet de-abia schițat, consideră discuția încheiată.

Am mers în plimbare până la hotelul nostru, în ciuda frigului și a norilor amenințători de deasupra noastră. Eram obosit, dar din pricina alcoolului și a cafelei, mi-a trebuit ceva timp până să adorm. În noaptea aceea am visat-o pe Olga, dar și pe Camille, și a doua zi m-am trezit mort de somn și cu gura năclăită. Borja, în schimb, coborâse la micul dejun înaintea mea. Era fresh.

După cum stabilisem, la ora unsprezece fix ne-am prezentat acasă la Cécile Blanchart. Să tot fi avut aproximativ aceeași vârstă ca Pau Ferrer și părea foarte afectată de boala acestuia. Era o femeie interesantă care locuia într-o casă întunecată plină de cărți, de tablouri și de pisici. Cu păr lung și ondulat, vopsit în culoarea dovleacului, purta un fel de tunică albastră și o mulțime de coliere. Avea ochi albaștri, foarte vioi, fuma pipă, iar vocea era gravă și caldă. Ne-a invitat la un ceai și s-a arătat foarte amabilă.

Cécile Blanchart ne-a confirmat tot ce ne povestise Camille despre metodele de lucru ale lui Pau Ferrer. Am încercat să o facem să înțeleagă că era foarte important să obținem una dintre fotografiile pe care prietenul său i-o făcuse Lídiei Font. I-am spus adevărul, fără să dăm nume: că modelul murise și că soțul ei, care descoperise pictura din întâmplare, credea că cei doi erau amanți. Povestea a amuzat-o și a făcut-o să râdă.

– Îmi amintesc când Pau a pictat tabloul... spuse ea foarte rar, într-o franceză care se înțelegea destul de bine. Pe vremea aceea, acum vreo doi ani, ne vedeam foarte des...

Se pare că existau mai multe fotografii ale doamnei Font și Cécile a promis să încerce să găsească vreuna și să ne-o trimită prin poștă. Deși nu mai erau amanți, după cum ne-a spus ea fără nicio urmă de pudoare, încă mai păstra cheile de la atelierul lui din Paris. Își mai amintea, de asemenea, că femeia din fotografie dormea.

– Dar Pau a hotărât să o picteze ca și cum ar fi fost trează, nu știu de ce – spuse ea pe când ne conducea la ușă. Am văzut că se străduia să-și rețină lacrimile.

I-am mulțumit și ne-am luat la revedere de la ea, dorindu-i însănătoșire grabnică prietenului ei. Înainte de a ne întoarce la hotel, am profitat să cumpărăm daruri pentru Montse, Merche, Lola și copii. Cum era vreme bună, am hotărât să dăm o raită și să ne bucurăm câteva ore de oraș.

Până atunci, reîntâlnirea cu Parisul tinereții mele fusese o experiență dureros de dezamăgitoare. Nicio clipă nu reușisem să retrăiesc vreuna dintre emoțiile cu care m-a impresionat orașul când l-am vizitat pentru prima dată. Nici vederea Senei, nici catedrala Notre-Dame, nici măcar grădina Luxemburg care cu douăzeci de ani în urmă a fost una dintre scenele acelei povești pasionale de dragoste juvenilă cu Olga; niciunul dintre locurile acelea emblematice nu izbutise să trezească în mine aceleași senzații de atunci. Mă îngrozea gândul că, dacă într-o zi aveam să revin cu Montse, va trebui să simulez o emoție pe care nu mai eram în stare să o simt, ca să nu mă trădez și să o pot face fericită pe soția mea, iar perspectiva aceea mă făcea să mă simt pustiit și mizerabil. Nu i-am spus nimic lui Borja, dar Parisul nu îmi mai părea a fi Paris. Vedeam doar o enormă metropolă plină de mașini și de oameni alergând dintr-o parte într-alta, impunătoare, dar despuiată de acea magie irepetabilă care mă impresionase atât de mult în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Eu și Borja ne plimbam în tăcere, încărcați cu pungile de cadouri, când fratele meu își dădu seama că i se desfăcuse șiretul la un pantof.

– Fir-ar să fie! Hai să ne așezăm un moment, propuse el.

Eram aproape de Sena și ne-am îndreptat spre una dintre băncile care erau pe mal, între vechile tarabe ale buchiniștilor. În timp ce Borja își lega șiretul, am lăsat pungile jos și am profitat să mă odihnesc puțin. Mergeam de aproape două ore și începeau să mă doară picioarele.

Pe neașteptate, începu să sufle un vânt afurisit și cerul se acoperi de nori și se făcu negru. Din mulțimea de nori grei care se strânseseră deasupra capetelor noastre începură să cadă picături furioase de ploaie care atingeau mărimea unei nuci când se loveau de pământ. Neașteptata furtună schimbă mirosul orașului, care se umplu de parfumul frunzelor îngălbenite, al apei de ploaie și al celei din fluviu. Am închis ochii pentru câteva clipe și atunci, de parcă Cel de Sus mi-ar fi auzit gândurile, ca prin minune, Parisul deveni locul magic care fusese cândva. Stând acolo jos, în vreme ce Borja se grăbea să-și lege șiretul de la pantof și înjura șuvoiul de ploaie care cădea peste noi, am resimțit din nou acea emoție tulburătoare de la douăzeci de ani. Pentru câteva clipe, mi s-a părut că între acea primă călătorie și cea actuală nu ar fi trecut timpul. În sfârșit, Parisul era din nou Paris.

– Pari fermecat! strigă Borja, în încercarea de a se face auzit în mijlocul acelei vijelii. Hai, grăbește-te. Ce aversă îngrozitoare!

Eu rămăsesem nemișcat sub ploaie, savurând acea parte din mine care dispăruse cu trecerea anilor și pe care, dintr-odată, tocmai o recuperasem. Știam că e o senzație trecătoare care va dispărea până la urmă și că, oricât de mult aș mai rămâne pe banca aceea de lângă Sena, nu voi izbuti să o reține mai mult decât durase vigoarea acelei ploi torențiale. Cu inima strânsă, m-am ridicat și l-am urmat pe Borja, care fugea mâncând pământul către o stație de taxiuri. Urcându-mă în mașină, ud leoarcă și tulburat, dar fericit, mi-am luat adio de la Paris, de la cei douăzeci de ani ai mei și de la amintirea fetei care făcuse ca acele zile din tinerețe să merite să fi fost trăite.

15

– Am întârziat... – spuse Borja, în timp ce căutam loc de parcare în zona albastră[1] ca să lăsăm Smartul, ceea ce nu era ușor la ora acea.

Stabilisem cu clientul nostru să ne vedem la biroul lui de pe Avenida Diagonal. Întâlnirea era pentru ora douăsprezece și Borja avea dreptate. Întârziaserăm. Parcările din împrejurimi aveau afișat cartonașul roșu cu inscripția „complet" și ne învârteam de douăzeci de minute. Ca în orice zi de 30 decembrie, centrul orașului era un furnicar haotic. Era vineri și toată lumea părea să fi năvălit pe străzi ca să facă ultimele cumpărături. De altfel, și vremea invita la shopping, pentru că soarele strălucea în toată splendoarea, făcând aproape inutilă purtarea paltonului. În zona aceea plină de magazine, femei de toate vârstele căutau cu disperare o rochie de gală ca să fie frumoase în noaptea de revelion.

– Și să zicem mulțumesc că avionul a ajuns la timp! am spus eu înfuriat. Nu știu de ce nu puteam să ne întâlnim după-amiază... Montse s-a supărat destul de tare când i-am spus că nu pot trece pe acasă. Nu e obișnuită să rămână singură, știi

[1] Locuri de parcare din anumite zone ale orașului, marcate în culoare albastră, pentru care se plătește taxă la niște aparate speciale numite parcometre.

bine, am încercat eu să-l fac pe Borja să înțeleagă. Și, în plus, de trei zile se luptă singură cu copiii...

– Nu-ți face griji. Lola i-o fi ținut companie.

– Lasă. Bine. Chiar asta-i problema!

Tocmai acela era unul dintre lucrurile care mă îngrijorau. Montse și Lola petrecând trei zile de dimineață până seara, cu singurul subiect: Borja. Cu siguranță că puseseră ceva la cale și că la întoarcerea mea vor încerca să mă implice. Eram preocupat și de efectele comentariului pe care i-l făcusem lui Montse înainte de a pleca la Paris, cum că lui Borja îi plăcea într-adevăr de Lola. Speram doar ca Montse, după mai multe confidențe și tot atâtea pahare de vin, să nu-i fi spus nimic din povestea cu tabloul. Cu siguranță că draga mea cumnată și-a dat seama că peisajul de la mama lor dispăruse de pe coridorul casei noastre.

– Bătrâne, deputatul era grăbit să stea de vorbă cu noi, știi bine, spuse Borja ca să se justifice. Vrea să ne vadă în persoană.

– În regulă, dar noi venim de la Paris...

Zborul pe care trebuia să-l fi luat la opt seara, la aceeași oră la care Borja stabilise să ia cina cu vechea lui iubită cu gândul să o lase cu ochii în soare în amintirea vremurilor de odinioară, a fost suspendat, nu am aflat niciodată motivul. Am așteptat ore întregi în avion fără să primim nici cea mai mică explicație de ce naiba nu decolăm, până când, în sfârșit, fiind trecut de miezul nopții, s-a anunțat prin difuzoare că din cauza unor probleme tehnice nu vom putea zbura până a doua zi. A fost o măgărie în toată regula, dar teama de un atentat a făcut ca nimeni să nu protesteze. Am fost debarcați din avion și duși la un hotel situat în mod strategic lângă aeroport. Din cauza zgomotului avioanelor, a orei târzii și a grijii că trebuie să ne trezim la șase ca să nu pierdem avionul, aproape că nu am putut închide un ochi toată noaptea. Adevărul e că a doua zi de dimineață eram frânt de oboseală.

În seara anterioară, înainte de a pleca la aeroport, îl sunaserăm pe deputat ca să-l informăm despre rezultatele bune ale investigațiilor noastre. Dar de îndată ce a auzit vocea lui Borja, clientul nostru i-a spus pe un ton mai degrabă sec că „nu la telefon", că ne așteaptă a doua zi la biroul lui, cât mai repede cu putință. După părerea lui Borja, glasul lui Lluís Font suna ca al unui om neliniștit. Fratele meu a încercat să-i spună că totul fusese o neînțelegere și că putea să nu-și mai facă griji în privința portretului, dar Lluís Font l-a întrerupt cu o bruschețe care ne-a surprins și despre care am presupus că se datora bănuielii că are telefonul ascultat. Pe un ton sever și imperativ, ne-a convocat în biroul său la nouă fix, a doua zi.

După ce avionul ne jucase festa și zborul nostru fusese anulat, am vorbit din nou cu el, aproape în zori, ca să amânăm întâlnirea, dar el a insistat să mergem la biroul său de îndată ce vom ajunge pe aeroportul Prat. În dimineața aceea, avionul nostru decolase la ora nouă și, de fapt, tocmai ajunseserăm la Barcelona. De-abia am avut timp să trecem pe acasă la Borja ca să lăsăm valizele și cadourile. Fără să ne mai schimbăm, am luat Smartul și ne-am îndreptat spre Avenida Diagonal.

– Pep, am impresia că lucrurile se complică. Azi, subiectul asasinatului a apărut din nou în toate ziarele.

– Dar nu spun mare lucru. Cum judecătorul a decretat secretul instrucției preliminare...

– Poate că au descoperit ceva ce ziarele nu au publicat. Deputatului nu-i lipsesc relațiile la judecătorii, așa că e foarte probabil să existe noutăți, am sugerat eu în vreme ce încercam să parcăm mașina.

În cele din urmă, am găsit un loc liber unde să lăsăm Smartul, dar până una, alta, am ajuns cu o jumătate de oră întârziere. Secretara nu era și însuși Lluís Font ne-a deschis ușa. Am fost surprinși să constatăm că bărbatul care ne-a primit în ziua aceea nu mai era același politician sigur pe sine care ne angajase cu câteva săptămâni înainte să o urmărim pe soția lui, nici

văduvul senin pe care îl văzuserăm răspunzând cu aplomb la întrebările poliției în timp ce soția lui zăcea moartă într-o postură teatrală pe covorul alb din salonul casei sale.

În primul rând, costumul îi era mare, de parcă el însuși ar fi intrat la apă și arăta rău. Avea cearcăne și o față obosită și nu mai părea un om puternic, ci mai degrabă înspăimântat. A ascultat în tăcere, cu o expresie serioasă, explicațiile noastre, dar în ciuda veștilor bune, nu s-a schimbat la față. Pe chipul lui rămase în continuare instalată îngrijorarea cu care ne primise la sosire.

Explicațiile lui Borja, în loc să-l liniștească, i-au accentuat îngrijorarea. Am văzut că privirea lui avea aceeași expresie rătăcită pe care o are și Montse când ia un valium, cu toate că era ceva în plus ce valiumul – sau ce-o fi luat – nu putea ascunde. De data asta, privirea omului pe care îl aveam în fața noastră era, așa cum bănuise Borja vorbind cu el la telefon, a unui om speriat.

Fratele meu a făcut o minuțioasă relatare a activităților noastre la Paris (în afară, desigur, de povestea cu vechea lui iubită) și a deznodământului fericit al cercetărilor noastre. Ca detectivi, ne descurcam binișor.

– Pe scurt, pictorul a fotografiat-o pe Lídia fără ca ea să-și dea seama, spuse clientul nostru vizibil descumpănit.

– Se pare că s-a întâmplat într-un tren, acum vreo doi ani, zise Borja. Probabil că ea a adormit și pictorul a profitat ca să o fotografieze. Apoi, a pictat portretul. Cécile Blanchart, prietena pictorului, ne-a promis că va încerca să facă rost de una dintre fotografiile pe care le-a realizat, iar eu o cred pe cuvânt. La Paris, printre cunoscători, toată lumea știe cum lucrează Pau Ferrer.

– Este o explicație prea simplă și surprinzătoare ca să nu fie adevărată, am adăugat eu. A fost chiar un ghinion că pictorul a suferit o apoplexie acum câteva zile...

– Bănuiesc că dacă nu scapă cu viață, valoarea tablourilor sale va crește, observă Borja, căruia nu-i scăpase acest amănunt.

Deputatul ridică din umeri, dându-ne de înțeles că, în momentul acela, acea fericită întâmplare nu îl preocupa câtuși de puțin. Părea dezamăgit. Cu un aer obosit, se sprijini de spătarul scaunului și șopti cu o voce amărâtă:

– Cu alte cuvinte, Pau Ferrer n-a avut nimic de-a face cu moartea Lídiei...

– Presupun că nu, spuse Borja, care era tot atât de descumpănit ca și mine de atitudinea clientului nostru.

– De fapt, povestea cu fotografia ar explica totul, admise el. Lídia nu călătorea niciodată cu trenul, de aceea îmi amintesc că odată, când a fost la Paris (pentru chestiuni legate de munca ei, zicea ea), a făcut drumul de întoarcere cu TALGO[1]. Era o grevă... a controlorilor de zbor sau a piloților, nu-mi mai amintesc. Cert este că eram invitați la o cină de gală cu regele și principele în cartierul Pedralbes, cu președintele Generalitat, cu primarul, cu alți câțiva deputați și cu președintele uneia dintre acele țări noi... Lídia nu voia să piardă recepția, bineînțeles. Cheltuise o avere cu rochia și de altfel – scoase un oftat care semăna mai curând a lehamite – ei îi plăceau chestiile astea. Așa că a hotărât să vină de la Paris cu trenul.

– Păi, dacă până și dumneavoastră vă amintiți... spuse Borja.

– Pe Lídia a ținut-o proasta dispoziție câteva zile. Și-a petrecut toată seara plângându-se că avea cearcăne și că era obosită. Aproape că l-a înnebunit de cap pe rege cu povestea călătoriei sale. Firește, cum el este atât de sociabil...

– Cum nu se poate mai sociabil! confirmă Borja ca să se dea bine pe lângă deputat.

---

[1] Acronim al denumirii în spaniolă *Tren Articulado Ligero Goicoechea Oriol / Tren Articulat Ușor* [proiectat de Alejandro] *Goicoechea* [și fabricat de José Luis] *Oriol*, prototip spaniol al trenului de mare viteză, care atinge până la 350 km pe oră.

– Păi, atunci înseamnă că totul se potrivește, am spus eu într-o încercare de a evita ca discuția să degenereze într-un panegiric despre virtuțile monarhiei. Ca bun republican ce sunt, m-aș fi enervat.

– Nu tot. Lluís Font clătină din cap și își plecă privirea. Părea obosit și transpira. Infirmierii de pe ambulanță au avut dreptate. Cineva a otrăvit-o pe Lídia.

Aprinse altă țigară și se ridică încet în picioare. Era încordat și se simțea stânjenit, dar atitudinea lui nu părea să se datoreze faptului că ar fi fost distrus din cauza pierderii.

– Mie nu-mi venea să cred, dar analizele au confirmat faptul, spuse el rar. Au fost maroanele glasate. Unele erau otrăvite. Dumneavoastră, spuse el adresându-i-se lui Borja, ați avut mare noroc.

– Nici nu știu cum de mi-a trecut prin cap, în acele împrejurări. Presupun că din pricina tensiunii din momentul acela...

Am văzut că Borja se îmbujora ușor, o culoare pe care el nu o poate vedea. Faptul că a mâncat bomboane sau ce or fi fost alea, având în fața ochilor cadavrul doamnei Font, fusese o gafă enormă. Era de dorit ca lăcomia lui să nu ne aducă necazuri din partea poliției sau a judecătorului de instrucție.

– Mai este ceva, zise deputatul. E mai bine să vă spun, rosti el și trase îndelung din țigară. N-am vrut să vă lămuresc la telefon. În momentul de față, nu este o modalitate de comunicare sigură. Așadar – spuse el foarte serios, țintuindu-ne cu privirea –, dacă vă trece cumva prin minte când plecați de aici să vă duceți să vindeți presei toată povestea, vă asigur că...

Borja se ridică brusc de pe scaun ca împins de un resort. Părea foarte jignit.

– Atunci, ar fi mai bine să vă lăsăm să vă descurcați singur mai departe. Nu știu ce fel de persoane ați crezut că suntem! spuse el, prefăcându-se indignat.

Eu l-am imitat și m-am ridicat de pe scaun, dar ceva mai puțin mânios. Văzându-ne reacția, deputatul se corectă

numaidecât și își îmblânzi tonul vocii. În mod clar nu era în situația de a amenința pe nimeni.

– Nu voiam să vă jignesc. Vă cer scuze, domnule Masdéu. Și dumneavoastră, domnule... Mă rog. Îmi pare rău, îmi pare nespus de rău că m-am îndoit de dumneavoastră, dar sunt cu nervii la pământ. Jurnaliștii nu încetează să mă urmărească. Chiar ieri au prezentat un reportaj despre moartea Lídiei la una dintre emisiunile transmise la televizor dimineața și pe care le vede atâta lume. Au încercat chiar să-i ia un interviu lui Ianbin, fata în casă...

– Este o rușine! exclamă Borja așezându-se din nou. Bineînțeles că nu toată lumea este la fel... Am presupus că fratele meu se referea noi.

– Nu, nu. Sigur că nu... recunoscu deputatul. Mie încă nu-mi venea să cred că lui Borja nu-i trecuse așa ceva prin cap.

La televiziune, de ani de zile, erau la modă programele care se ocupau de bârfe și de defăimări. Cancanurile și zvonurile care înainte rămâneau la nivelul barului, al pieței, al biroului sau al scării de bloc au devenit principala noastră sursă de distracție. S-a isprăvit cu cititul romanelor, cu croșetatul sau cu mersul la întruniri politice pentru a protesta sau a revendica ceva. În ziua de azi, este la modă să petreci ore întregi cumpărând produse de la reduceri în marile centre comerciale, să te uiți la fotbal la orice oră și să mergi la culcare în zorii zilei după ce ai văzut la televizor o mulțime de scandaluri, legate în general de fuste și de sex. Dar, desigur, în ciuda accesului categoriei paria la faima trecătoare a așa-ziselor *reality-show*, scandalurile care îi au drept protagoniști pe cei bogați și puternici continuă să trezească multă patimă și interes, mai cu seamă atunci când la mijloc este o crimă.

– Spuneați că mai e ceva... am zis eu ca să rup tăcerea apăsătoare care se instalase după ce deputatul ne-a făcut părtași la preocuparea lui pentru integritatea noastră. Adevărul e

că eram curios să aflu ce anume îl tulburase atât de mult în ultimele zile.

Înainte ca deputatul să poată răspunde, s-a auzit soneria. Clientul nostru a avut o tresărire, iar eu și Borja ne-am dat seama că inima părea să-i iasă din piept. S-a făcut alb la față, a închis câteva clipe ochii, de parcă ar fi vrut să dispară și, în cele din urmă, s-a ridicat de pe scaun șoptind că nu așteaptă pe nimeni. A repetat asta de cel puțin trei ori, de parcă acea litanie improvizată i-ar fi putut alunga temerile.

Erau cei de la poliția judiciară. Doi bărbați și o femeie în civil, tineri, îngrijiți și amabili. Niciunul dintre ei nu părea polițist și nici nu avea aspectul grosolan și atotputernic al polițailor de pe vremuri. Când s-au legitimat, deputatul a tresărit de spaimă. Aveau ordin din partea judecătorului să facă o percheziție.

– Aceasta este procedura obișnuită în astfel de cazuri, spuse unul dintre polițiști, foarte simpatic și cu un puternic accent de Lleida.

– Vom avea grijă să nu vă deranjăm prea mult. Doar un moment, veți vedea, spuse femeia cu un zâmbet care încerca să fie liniștitor, în vreme ce arunca o privire rapidă de jur împrejur.

Cel de-al treilea agent, un tânăr cam sfrijit și cu niște ochelari cu lentile destul de groase pentru un polițist, rămăsese într-un colț, fără să deschidă gura. Cred că nici măcar nu a catadicsit să ne privească. Lluís Font ne prezentă din nou ca fiind consilierii săi și se resemnă să i se întoarcă biroul cu susul în jos. Nu avea încotro. Constatând că era vorba de o percheziție, păru ușurat, ca și cum ar fi putut să fie ceva și mai rău.

Polițiștii își scoaseră paltoanele, își puseră niște mănuși albe și subțiri, precum cele pe care le poartă coaforii și chirurgii, și începură să controleze încăperea cu mare delicatețe, lăsând lucrurile la locul lor. Noi trei am rămas tăcuți, neputând evita să privim din când în când, pe furiș, pachetul care se afla în spatele ușii.

S-au uitat prin toate sertarele și au controlat fiecare hârtie. Polițistului cu accent de Lleida îi atrase atenția pachetul învelit în hârtie de ambalaj. Era în același loc unde îl lăsase Borja în noaptea în care cumnata deputatului se prăbușise în mod spectaculos de la etajul de sus. Cu toate că nu era obligat, polițistul îi ceru permisiunea înainte de a-l despacheta cu mare grijă.

– Și ăsta? întrebă el când dădu peste oribila viziune a celor mai îndoielnice aptitudini artistice ale soacră-mii.

Lluís Font înghiți în sec. Nu pricepea nimic. După ce văzusem ce avea atârnat pe pereții casei sale, am presupus că nu-i va trece prin minte nicio explicație care să justifice posesia unei monstruozități precum aceea. Văzut la lumina zilei, tabloul era chiar și mai prost de cum mi-l aminteam eu. Borja, ca întotdeauna, a fost singurul care și-a păstrat sângele-rece și a salvat situația.

– Ah, dar este tabloul pe care vi l-a dăruit acea simpatizantă la sfârșitul unui miting! spuse pe un ton firesc, adresându-i-se deputatului. Ce drăguț din partea dumneavoastră că v-ați gândit să-l agățați aici. Poate că ar fi bine să-i schimbați rama. Adevărul e că nu se potrivește prea bine cu mobilierul...

– Da... Nu... Eu...

– Semnătura este a unui sau a unei oarecare „J. Mir", observă polițistul. Numele îmi este cunoscut. Tu ce părere ai? spuse el, adresându-se colegei sale.

Femeia polițist veni lângă el ca să privească tabloul de aproape. Poate că mi se păruse mie, dar aș jura că atunci când a trecut pe lângă Borja, s-a apropiat de el mai mult decât ar fi fost cazul și i-a adresat un zâmbet care depășea simpla politețe. Femeia era nu numai cochetă, dar și destul de tânără.

– Ia te uită ce cadouri vi se fac dumneavoastră! exclamă ea după ce se uită atent la tablou. Joaquim Mir[1] este unul dintre cei mai importanți pictori ai modernismului catalan. Dacă e autentic, acest tablou valorează o mică avere.

Toți trei am rămas înlemniți. O fi fost ea polițistă, dar fata aceea nu era în toate mințile.

– Dar ce spuneți?! Este un tablou oribil! am sărit eu cu gura.

Nu le puteam spune că „J. Mir" erau inițialele soacrei mele, Joana Mir, care, după câte știam eu, nici măcar nu era rudă cu celebrul pictor. Cu siguranță că, într-o bună zi, când îi voi povesti lui Montse toată istoria asta confuză, se va prăpădi de râs, m-am gândit eu în momentul acela. Tabloul pe care îl aveam atârnat pe culoarul casei îi plăcea și ei la fel de puțin ca și mie.

– Dacă este un Mir, nu poate fi oribil, spuse femeia polițist pe un ton sentențios. De altfel, în privința gusturilor, totul este relativ, adăugă pe un ton foarte serios.

Nimeni nu a contrazis-o. Toți șase ne-am concentrat din nou asupra tabloului. Era un fel de peisaj cu munți, copaci și case de țară. Pe un cer albastru de carte poștală ilustrată din anii cincizeci pluteau niște nori fără urmă de grație. În prim-plan, se puteau vedea (chipurile!) tufe de flori de diferite forme și culori, toate din niște specii imposibil de recunoscut.

În timp ce femeia polițist apropia tabloul de fereastră și îl privea cu o față de expertă, colegul ei ne-a explicat că fata aceea, care nu părea să aibă mai mult de 25–26 de ani, era licențiată în istoria artei. Dat fiind că eu știam pe dinafară tabloul soacră-mii, am observat-o pe ea.

Nu era frumoasă în mod special, dar avea ceva. Deși era îmbrăcată discret, hainele de pe ea erau cu o măsură mai mică

[1] Joaquim Mir i Trinxet (1873-1940), pictor spaniol de origine catalană, considerat cel mai mare exponent al postmodernismului spaniol, renovator al genului peisagistic din prima jumătate a secolului XX

și îi scoteau în evidență formele generoase care cu siguranță trebuiau să-i urmărească pe mai toți colegii ei în timpul nopților de gardă. Polițistul cu accent de Lleida ne-a spus că el este antropolog, în vreme ce colegul lui, care examina în continuare cu minuțiozitate teancurile de dosare de pe masa de scris, este matematician. De când venise, acesta nu scosese niciun sunet.

– Dacă n-aveți niciun document care să ateste că acest tablou este al dumneavoastră în mod legal, va trebui să-l luăm cu noi, spuse femeia polițist după ce șovăise puțin. Nimeni nu poate avea un Mir azvârlit într-un colț, așa tam-nesam! Și adăugă: Și, de altfel, de curând au fost niște probleme cu unele tablouri de Joaquim Mir.

– E adevărat, confirmă colegul ei.

– Asta mai lipsea! Deputatul ne aruncă o privire pe jumătate disperată, pe jumătate mânioasă. Ascultați, spuse el adresându-i-se femeii polițist, eu habar nu aveam...

Nu am mai putut și am sărit și eu cu gura:

– Dar acest tablou a fost pictat de...

Borja mă întrerupse sec:

– Da, Eduard, știm deja! zise el. Poate că doamna aceea amabilă, care i-a dăruit tabloul domnului Font, nu știa ce posedă – spuse el ridicând din sprâncene și holbând ochii.

– Dar...!

– Bătrâne, arta n-a fost niciodată punctul tău forte, și nici elefanții, îmi aruncă el pe un ton care voia să spună să închid numaidecât gura. Cred că cel mai bine ar fi ca acești domni să ia tabloul și să investigheze ce au de investigat, nu-i așa? spuse el cerând asentimentul clientului nostru. Cu siguranță că în curând se va lămuri totul.

– Ne puteți da numele doamnei care v-a dăruit tabloul? întrebă femeia polițist în timp ce scotea din geantă un creion și un carnețel.

– Păi... de fapt... nu-l știu, mărturisi deputatul. E multă lume pe care nu o cunosc și care vine la mitinguri să mă salute. Uneori, îmi oferă câte un mic dar, o atenție... improviză el.

– Desigur... Bine, în aceste împrejurări, va trebui să luăm tabloul. Va trebui să facem unele verificări...

– Cum doriți. Dar vă înșelați... Lluís Font nu părea foarte convins.

Polițiștii au plecat cu tabloul sub braț, dar nu au luat niciun alt document. Dacă Lluís Font mai avea vreun schelet de elefant la el în birou, polițiștii aceia nu îl găsiseră. Borja a fost foarte isteț, dar, firește, el are mult mai multă experiență decât mine în ascunderea scheletelor de pachiderme.

Când am rămas din nou singuri cu clientul nostru, care, desigur, era pe punctul de a-și pierde cumpătul, i-am explicat cum am putut, fiind și eu tulburat, că tabloul în cauză a fost pictat de soacră-mea, care întâmplător se numește Joana Mir. Presupun că deputatul credea că am profitat de situație și că utilizaserăm biroul lui ca să ascundem un tablou fals sau furat. Nu știu dacă explicația mea l-a convins prea mult.

– Adevărul e că nici mie nu mi s-a părut un Mir, admise el în cele din urmă. Dar dacă fata aia crede că este așa ceva... spuse el cu o expresie îngrijorată.

– Stați liniștit, spuse Borja. Niciun expert nu va confirma că este vorba de un Mir, pentru că nu este. Și adăugă, scandalizat: Ca să vedeți cum stau lucrurile la universitate...! Să nu știi să deosebești un Mir...!

– Da, nu știu ce anume învață tinerii în ziua de azi la universitate... am spus eu. Lluís Font ne privea fără să clipească și nu zicea nimic. Iar absolvenții de universitate sfârșesc prin a face pe polițiștii...!

Borja profită ca să-l lingușească pe deputat.

– Nu ne merge bine. Țara asta nu merge bine. Atâta autonomie și atâtea tâmpenii...!

Dar Lluís Font nu avea chef să fie lingușit, ceea ce voia să facă fratele meu. Era evident că avea alte lucruri în cap și că nu se gândea să se angreneze cu Borja într-o discuție despre statul model.

– Și despre ce anume doreați să ne vorbiți? am spus eu ca să schimb subiectul.

– Nu știu dumneavoastră ce părere aveți, dar eu am nevoie de un whisky. Și înainte să putem deschide gura, deputatul s-a ridicat de pe scaun și ne-a invitat, doar din priviri, să facem același lucru.

16

Ne-a condus până la un bar mic, elegant și scump. Ne-am așezat la o măsuță, într-un colț, iar fratele meu și deputatul au comandat câte un whisky. La ora aceea și cu oboseala călătoriei pe care o simțeam, am preferat să optez pentru bere și am cerut un pahar înalt. Dar în localul acela se servea doar bere de import la sticlă și chelnerul s-a uitat urât la mine.

– Poliția a găsit ceva la mine acasă – își dădu în sfârșit Lluís Font drumul la gură după o lungă sorbitură de băutură scoțiană care tocmai îi fusese servită.

Eu și Borja eram numai urechi. Deputatul continuă:

– Este – făcu o pauză – un subiect delicat.

Mă întrebam ce anume nu fusese delicat în toată povestea aceea.

– Ceva care are vreo legătură cu asasinarea soției dumneavoastră? întrebă Borja. Vreo pistă?

– E posibil.

Din precauție, am aruncat o privire de jur împrejur și am constatat că niciunul dintre cei prezenți nu părea să fie interesat de noi. Persoanele elegante care ne înconjurau erau prea ocupate cu ele însele și cu respectivele lor conversații. Toată lumea vorbea încet, în șoaptă. Erau unii care vorbeau la mobil, dar nu cu voce tare, și alții care încercau să o agațe pe femeia așezată la măsuța de lângă ei. În alt colț, un grup de

patru bărbați discutau discret despre afaceri, în timp ce la masa de alături patru femei împopoțonate îi criticau, ceva mai puțin discret, pe soții lor. Chelnerii aveau urechile antrenate să nu audă conversațiile sau, cel puțin, să se prefacă. Localul mirosea a alcool de bună calitate, a tutun galben și a diferite ape de colonie scumpe.

Lluís Font se hotărî să ne povestească pe scurt ceea ce nu apăruse în ziare.

– Poliția, începu el, a descoperit că Lídia păstra în casă niște dosare despre anumite persoane, cu informații, ca să zic așa, compromițătoare... Făcu altă pauză și își aprinse o țigară. Eu nu știam nimic, vă jur. Dacă aș fi știut, aș fi făcut ceva înainte ca poliția să le găsească.

– Adică – lui Borja nu-i tresări niciun mușchi de pe față la auzul acelei noi dezvăluiri – există persoane care ar fi putut avea destule motive să o lichideze pe soția dumneavoastră.

– Exact. Asta este ceea ce crede poliția, spuse el cu capul plecat.

– Și ce a făcut poliția cu acele dosare? continuă Borja.

– Le-au luat cu ei și le studiază.

Ne-a explicat că soția lui păstra rapoartele într-unul dintre sertarele de la masa ei de scris. Poliția l-a forțat și i-a examinat conținutul. În afară de bani lichizi și de documentația referitoare la activitatea ei, au găsit niște dosare care s-au dovedit a fi cum nu se poate mai suspecte.

– Deduc, spuse Borja cu acel aer de detectiv pe care se obișnuise să-l adopte, că ceea ce conțineau în principal acele rapoarte erau niște afaceri murdare.

– Mai mult sau mai puțin... Deputatul oftă. Mai precis, erau trei dosare. Nu existau nume, doar inițiale și nici nu conțineau multe amănunte. Am recunoscut inițialele de pe două dosare, dar nu știu ale cui pot fi cele de pe al treilea. Și asta, cu toate că îmi frământ creierii de zile întregi, mărturisi el.

– Ale cui sunt inițialele pe care le-ați recunoscut? am întrebat eu. Poate că ne vor oferi vreo pistă.

– Unele corespund cu Nieves Dalmau, femeia pe care ați văzut-o probabil la Sándor. Este soția lui Enrique Dalmau. Apoi adăugă, în caz că nu eram la curent: Secretariatul general al partidului din Catalonia îi va reveni unuia din noi doi. El este celălalt candidat cu care trebuie să-mi măsor forțele. El este mai de dreapta decât mine și adevărul e că în anumite sectoare ale partidului, mai ales în afara Cataloniei, este mult mai popular. Dar, desigur, nu acolo va trebui el să fie votat...

– Și celelalte dosare?

– Unul dintre ele purta inițialele „S.M.". Raportul era foarte scurt și zicea doar că nu se găsise nimic. Nu apărea nicio adresă și niciun număr de telefon. Nimic care să poată servi pentru identificare, la fel ca și celelalte. Nu știu despre cine poate fi vorba.

– Poate că este bărbatul pe care l-am văzut la barul Zürich, am observat eu prin asociație de idei. Într-adevăr, părea că soția dumneavoastră, odihnească-se în pace, i-ar fi aruncat bietului om o găleată cu apă rece în cap, am spus eu blând, amintindu-mi ce văzusem în ziua aceea.

– Da, dar raportul zicea că nu se găsise nimic. Adică nu prea se potrivește, replică deputatul.

– Nu, desigur, a trebuit eu să admit. Și cel de-al treilea dosar? Spuneți că ați recunoscut inițialele.

Lluís Font rămase tăcut și își aplecă privirea. Am observat, de asemenea, cum strângea din dinți.

– Era despre dumneavoastră, nu-i așa? întrebă Borja cu voce joasă.

– Da, se limită el să recunoască, laconic.

Borja mă privi și se îndreptă satisfăcut în scaun. Nimerise drept la țintă. Lluís Font își termină whisky-ul și își coborî și mai mult glasul.

– Chestia e că Lídia știa că eu și sora ei... dar nu își termină fraza.

– Măi să fie! am exclamat eu căutând să nu-mi scape nicio „mama mă-sii" sau vreo „a dracului" într-un local fin ca acela.

– Asta complică totul, se limită Borja să spună. Presupun că acum poliția v-a inclus pe lista ei de suspecți.

– Presupuneți corect. Mă gândesc că ei cred că am cele mai multe motive, zise el oftând.

Am rămas tăcuți toți trei și Borja profită ca să ceară alt rând de băutură, pe când încercam să așezăm acea informație nouă în puzzle-ul în care se transformase cazul acela. Chelnerul a greșit și, în loc să-mi aducă altă bere, m-a servit cu un whisky. Probabil că se vedea că am nevoie de așa ceva.

– Înțeleg că trebuie să-l excludem pe „S.M.", fie bărbat, fie femeie, dat fiind faptul că este curat.

– Ascultați-mă, nu eu am omorât-o pe soția mea! șopti deputatul vizibil zdruncinat. Nici măcar nu știam că ea bănuia că eu și Sílvia... Vă dau cuvântul meu.

Eu nu știam ce să cred.

– De fapt, otrăvirea este o metodă foarte feminină, sublinie Borja. Probabil că poliția știe asta.

Cum nu citește ziarele, fratele meu nu știe că printre ruși revenise la modă otrăvirea persoanelor.

– Problema este... că eu o cunosc pe Nieves Dalmau! mărturisi deputatul. Îmi vine greu să cred că această femeie este îndeajuns de inteligentă pentru așa ceva. Un astfel de lucru trebuie planificat și, în plus, ar fi trebuit să dispună de cel puțin un complice, deoarece persoana care a adus pachetul acasă era bărbat și nu aparținea de nicio firmă de mesagerie. Ianbin, fata în casă, este sigură de asta. Și cu certitudine că nu era nici Enrique, soțul ei, pentru că i-ar fi fost cam dificil să se deghizeze în motociclist. Enrique are aproape o sută de kilograme!

– Poate că a angajat pe cineva să facă treaba. Un profesionist, am sugerat eu.

Borja clătină din cap în semn de negație.

– Știm – replică fratele meu făcând pe cunoscătorul – că doamna Font n-avea escortă. Un profesionist i-ar fi tras un glonț în plină stradă sau i-ar fi pus o bombă în mașină. N-ar fi riscat să aducă personal o cutie cu maroane glasate de la una

dintre cele mai renumite cofetării din Barcelona cu mai multe castane otrăvite și cu câteva rânduri scrise de mână pe o ilustrată de Crăciun cât se poate de ridicolă.

– Nu, într-adevăr... a trebuit eu să recunosc. Era evident că Borja începea să facă deducții destul de bune.

Lluís Font avea dreptate. Povestea era delicată și cu fiecare zi care trecea se complica și mai mult. Ceea ce începuse ca o nevinovată bănuială de încornorare devenea o crimă încâlcită pentru poliție și suculentă pentru presă și putea distruge cariera politică a clientului nostru. După cum mergeau lucrurile, nu ne mai lipsea decât să-l vedem pe Alfred Hitchcock așezat la bar sau în spatele tejghelei, preparând un cocteil.

– Sunt foarte îngrijorat, mărturisi deputatul transpirat. Dacă poliția se încăpățânează să creadă că eu am avut vreo legătură... Trebuie să mă ajutați.

– Ce vreți să facem? întrebă Borja serviabil.

– Vreau să mergeți să vorbiți cu omul meu de legătură. El vă va informa cum merg cercetările și ce anume o fi putut descoperi poliția. Mi-a promis-o. Îmi datorează această favoare.

Din buzunarul sacoului scoase o bucată de hârtie pe care notă un nume și un număr de telefon. Borja o vârî în buzunar.

– Chiar azi îl vom suna, să vedem când ne putem întâlni cu el.

– Încă ceva: luni o vom înmormânta pe Lídia, spuse schimbând tonul vocii. În sfârșit, judecătorul a dat permisiunea pentru oficierea funeraliilor. Aș vrea să veniți și să fiți atenți, în caz că veți vedea ceva ciudat. Poate că asasinul va asista la ceremonie.

– Contați pe noi, spuse Borja. Unde va avea loc?

– La biserica din cartierul Sarrià, la ora cinci după-amiază. Și adăugă pe un ton care părea sincer: Vă jur că eu n-am avut nicio legătură cu moartea Lídiei. Recunosc că nu eram un cuplu tocmai fericit, dar aveam o viață și niște interese în comun...

– Poate că poliția va crede că un divorț n-ar fi fost prea benefic pentru cariera dumneavoastră politică... zise fratele meu jucând în mod subtil rolul de avocat al diavolului.

– Dacă Lídia era mâhnită pentru că știa că eu... Vreau să spun că lucrurile s-ar fi aranjat altfel. Noi – se referea, fără îndoială, la cei din clasa lor socială – nu divorțăm așa, tam-nesam. Familia este sfântă.

„Sfântă, dar încornorată", m-am gândit în sinea mea. Nu că aș fi vreun moralist, dar măcar evit comedia de a merge duminica la liturghie și de a mă da în spectacol fluturând steguleț în catedrală când vine papa.

– În orice caz, nu înțeleg cum de v-a trecut prin minte să ne angajați pe noi ca să cercetăm dacă soția dumneavoastră vă pune coarne, date fiind circumstanțele, am îndrăznit eu să-i atrag atenția.

– M-am gândit că, dacă într-o bună zi, Lídia avea să afle că între mine și sora ei... adică... vreau să spun...

– V-ați gândit că ar fi de folos să aveți un as în mânecă, nu-i așa? spuse Borja, încercând să facă în așa fel încât comentariul să nu pară ironic.

– Omule, spus așa, pare foarte nemilos... Uneori, când cineva are o anumită poziție socială, lucrurile sunt mai complicate... spuse el căutând complicitatea fratelui meu.

Vorbind despre poziții, mie îmi amorțise piciorul și începea să-mi amorțească fundul. Era trecut de ora trei și de ceva vreme stomacul meu cerea de mâncare. Nici nu voiam să mă gândesc la scandalul pe care mi-l va face Montse când voi ajunge acasă aproape cu o zi mai târziu decât îi făgăduisem. Din fericire, în momentul acela, deputatul consideră încheiată reuniunea și ceru nota de plată. La ora aceea, în bar aproape că nu mai era țipenie de om.

Odată ajunși în stradă, clientul nostru insistă din nou să vorbim cât mai curând cu omul său de legătură și să-l informăm cum merge investigația. Fie că a ucis-o pe soția lui, fie că nu, era evident că acest client al nostru nu voia în niciun chip să joace zaruri.

17

A doua zi, fiindcă era sâmbătă, iar noi eram încă morți de oboseală, eu și Borja am hotărât să ne luăm o zi liberă. De altfel, era noaptea de revelion, iar Montse mă tot anunța de câteva zile că o vom sărbători acasă cu o cină specială. O invitase pe mama ei, care adormea întotdeauna înainte de a mânca boabele de strugure[1], pe sora ei și încă două cupluri de vârsta noastră, prieteni mai mult cu ea decât cu mine. În ziua aceea, după o mică siestă de refacere, mi-am petrecut restul după-amiezii ajutând-o la treburile casei ca să o fac să mă ierte. Din fericire, cadoul pe care i-l adusesem de la Paris – un șal de mătase foarte frumos, de culoare mov, pe care m-a ajutat Borja să-l aleg – și promisiunea că în curând ne vom duce amândoi ca să petrecem un sfârșit de săptămână lung și romantic au ajutat-o să-i treacă mai repede supărarea.

– Mi se pare că ai greșit la numărătoare, i-am spus eu lui Montse când punea masa. E o farfurie în plus.

– O să vezi că nu – și zâmbetul ei m-a făcut să mă tem de ce era mai rău.

---

[1] Tradiție spaniolă, extinsă și în alte țări latino-americane, precum și în Italia, de a mânca douăsprezece boabe de strugure, câte una la fiecare bătaie a ceasului la ora 12 din ultima noapte a anului

Borja, bineînțeles. Îl invitase Lola. Cu siguranță, Merche va sărbători noaptea aceea cu soțul ei, așa cum se cuvenea, așadar, Borja era liber. Pe de o parte, eram bucuros că pot petrece revelionul cu fratele meu la mine acasă, dar, pe de alta, mă temeam de consecințe. Borja nu știa, dar Lola avea speranțe reînnoite în privința sentimentelor pe care le trezea în fratele meu.

Seara, la ora nouă și jumătate fix, au apărut amândoi, foarte eleganți. Borja era puțin încordat și avea un buchet de flori pentru Montse, iar Lola era puțin agitată, dar zâmbea cu gura până la urechi. În noaptea aceea era mai puțin machiată decât de obicei și arăta chiar frumoasă.

– Măcar scoate-ți papucii și pune-ți pantofii... mi-a șoptit Montse, care se aranjase și ea pentru ocazie, pe când ne duceam la bucătărie să pregătim băuturile.

Mi-am dat jos pantalonii din catifea reiată și cămașa în carouri și mi-am pus ceva mai elegant – dar, desigur, uitând de cravată – ca să îi fac lui Montse pe plac. Cina a fost foarte bună și adevărul e că ne-am simțit destul de bine. Datorită șampaniei care și-a îndeplinit rolul, am reușit să uit povestea încâlcită în care eram amestecați eu și fratele meu, și asta, în ciuda faptului că îl aveam tot timpul în fața mea stând lângă Lola. După ce ne-am înecat cu boabele de struguri urmărind bătăile ceasului de pe canalul TV3, ne-am exprimat cu toții bunele intenții pentru noul an: eu, să mă las de fumat; Montse (care, zice ea, nu fumează) să aibă mai multă răbdare și să privească lucrurile cu mai multă filosofie; Borja, să citească ziarele din când în când și să se informeze cu privire la ceea ce se întâmplă în lume, iar Lola a promis că în anul acela se va hotărî să arunce la gunoi toate troacele pe care le ține în casă (nu știu dacă Borja și-a dat seama, dar eu am înțeles că era un mod de a insinua că urma să facă loc pentru venirea unor troace noi).

Ne-am bucurat, așadar, de o noapte liniștită, și singurul moment de tensiune s-a produs atunci când, la douăsprezece

și patru minute, a sunat mobilul fratelui meu, iar el s-a ridicat și s-a dus discret în vestibul ca să răspundă la telefon. Lola a încercat să pară indiferentă, iar Montse s-a uitat urât la mine, de parcă ar fi fost vina mea. Borja s-a întors după două minute și a explicat, pe un ton firesc, că era mătușa lui din Santander, care îl suna întotdeauna ca să-l felicite de Anul Nou. Nici Lola, nici Montse, nici eu nu l-am crezut, dar a fost drăguț din partea lui să născocească scuza aceea pentru ca Lola să se simtă mai puțin ofensată. Apelul inoportun al lui Merche a fost dat uitării când Borja a luat-o pe după talie și i-a spus ceva la ureche, făcând-o să zâmbească.

Pe la unu și jumătate, Lola și Borja au dispărut. Nici prietenii lui Montse nu au întârziat să plece. Soacră-mea a rămas să doarmă la noi, cum face de obicei când vine să ia cina în casa noastră, și, imediat, eu și Montse ne-am dus la culcare. Am căzut în pat ca un bolovan și a doua zi, când m-am trezit, era trecut de douăsprezece. Montse a avut delicatețea de a mă lăsa să dorm.

Toată ziua nu am știut nimic despre Borja și Lola, nici despre deputat. Părea o zi normală, prima după o lună plină de surprize. Am ascultat bine-cunoscutele valsuri din concertul de Anul Nou la televizor – eu, luând micul dejun, Montse și soacră-mea, călcând și împăturind rufele – și, cu puțin timp înainte de ora două, ne-am pus paltoanele ca să ieșim să mâncăm (datorită generoaselor câștiguri pe care le obținusem de la Lluís Font, în anul acela ne-am putut permite). Apoi, după-amiază, gemenele, care sunt deja destul de măricele, s-au dus la niște prietene, iar noi am condus-o pe soacră-mea acasă la ea și am mers cu Arnau la cinema să vadă un film de desene animate. La întoarcere, Arnau a adormit imediat, iar eu și Montse am putut rămâne puțin singuri, lungiți pe canapea, făcând planuri pentru vacanța din Săptămâna Mare, acum, când părea că lucrurile mergeau puțin mai bine și că nu ni se mai strângeau facturi neachitate.

Doar un singur incident a tulburat puțin liniștea acelei zile de Anul Nou. Cu puțin timp înainte de a pleca să luăm masa, a venit din nou vorba despre tabloul de pe culoar (cu o zi înainte, îi explicaserăm soacrei mele că se stricase rama și că am dat-o la reparat). Cred că Joana nu ne-a crezut și am auzit-o bombănind când trecea pe lângă peretele gol în drum spre bucătărie. Ca să spun ceva, mi s-a năzărit să-i povestesc coincidența inițialelor ei, J. Mir, cu ale renumitului pictor catalan. Ar fi fost mai bine să nu deschid gura.

– Bineînțeles că știam! spuse ea, ridicând glasul, oarecum ofensată. De ce crezi că semnez tablourile în felul ăsta?

– La ce vă referiți? am întrebat, neștiind unde voia să ajungă.

– Dragul meu, păi la faptul că îi imit semnătura lui Joaquim Mir, bineînțeles! zise ea, ca și cum ar fi fost ceva evident.

Cred că inima mea a fost pe punctul de a înceta să mai bată. Nu știu dacă m-am făcut alb la față sau dacă m-am înroșit, dar am rămas tăcut o vreme, încercând să mă prefac că nu am auzit ceea ce auzisem. Nu voiam să înfrunt consecințele insinuărilor pe care le făcea soacră-mea, dar până la urmă mi-am luat inima în dinți și am întrebat-o:

– Ce vreți să spuneți prin asta, că „îi imitați semnătura"? Doar nu insinuați că...

– Mă rog, spuse ea ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume, nu știam cum să semnez, cu pensula... Și cum inițialele coincid, iar tabloul pe care vi l-am dăruit l-am copiat după unul de-al lui...

– Ce, tabloul? am exclamat eu.

– Dar v-am povestit deja... protestă ea. Nu ascultați niciodată ce spun...

– Păi, mai spuneți-mi o dată, vă rog, am zis încercând să-mi păstrez calmul.

Soacră-mea a oftat și m-a privit de parcă nu aș fi fost întreg la minte.

– Cândva, am fost la muzeul din Montserrat cu cei de la academie – se referea la atelierul de pictură din cartierul ei, unde se duce de două ori pe săptămână de când a rămas văduvă – și am cumpărat o ilustrată... Firește că ilustrata era foarte mică și am copiat-o mai mult sau mai puțin, mai adăugând câte ceva, dar semnătura am luat-o de pe un afiș mare care există la academie. Dar înainte am exersat puțin pentru că doream să-mi iasă bine, spuse ea mândră.

„Asta mai lipsea", m-am gândit, pe când îmi imaginam scena: să trebuiască să-i explic onorabilului Lluís Font toată încurcătura aceea.

Dar, în ciuda sperieturii inițiale, în momentul acela nu am dat prea mare importanță mărturisirii soacrei mele. M-am gândit că orice expert în artă își va da seama că ceea ce pictase soacră-mea Joana nu era un Mir, oricât de bine i-ar fi imitat semnătura. Era cât se poate de ridicol, era o adevărată aiureală. Cum nu puteam să fac nimic în privința asta, am hotărât să dau uitării acea dezvăluire extravagantă și să sărbătoresc ziua de Anul Nou ca o persoană normală, adică ghiftuindu-mă într-un restaurant bun împreună cu soția, soacra și copiii mei. A doua zi, urma să merg la înmormântarea unei necunoscute, ceea ce nu mă entuziasma, iar marți, trebuia să ne întâlnim pe ascuns cu un *mosso d'esquadra*[1] din însărcinarea unui important om politic, care poate că îi făcuse de petrecanie nevesti-sii și căruia îi fusese confiscat un tablou cu semnătura falsificată a unui pictor celebru. După mărturisirea soacrei mele, pentru câteva clipe, am tânjit după viața lipsită de complicații pe care o duceam înainte, când eram un plictisit funcționar de bancă, până când am privit-o pe Montse, care fredona în vreme ce se aranja ca să ieșim, și mi-am dat seama că trecuseră mulți ani de când nu o mai văzusem atât de bucuroasă și de frumoasă, cu coada care îi ajungea până în talie, cu fustele ei lungi și cu

[1] În catalană în original, angajat al Poliției Guvernului Autonom al Cataloniei, cu alte cuvinte *polițist catalan*

primele riduri, pe care, din fericire, le etala fără complexe. I-am cerut Joanei să se ocupe un moment de Arnau, am intrat în dormitor și am tras perdelele. Înainte ca Montse să-și tragă ciorapii, am încuiat încet ușa cu cheia, i i-am luat din mână fără să-i las timp să protesteze și am acoperit-o cu sărutări.

18

„Bogații au noroc până și de vreme", îmi amintesc că m-am gândit eu pe când luam micul dejun și cercetam cum era ziua privind prin fereastra din sufragerie.

Dimineața funeraliilor Lídiei Font anunța o zi înnorată, dar cerul, de un cenușiu nedefinit, nu amenința cu furtună. Din când în când burnița puțin, de-ajuns pentru a obliga lumea să-și ia umbrelele, deși nu atât de tare încât să deranjeze coafura cuiva. Cu alte cuvinte, ziua era tristă, dar liniștită, o vreme potrivită pentru o înmormântare, mi se pare mie. Vreau să spun că o zi cu soare strălucitor nu este tocmai cadrul cel mai bun pentru o ceremonie de felul ăsta, pe când un cer negru de furtună poate transforma o înmormântare într-o solemnitate mult mai macabră decât este de obicei. Îmi amintesc că în ziua când l-am îngropat pe socrul meu, odihnească-se în pace, nu numai că ploua cu găleata, dar pe deasupra mai și tuna, fulgera și bătea un vânt năprasnic care a transformat procesiunea până la cimitirul de pe dealul Montjuïc într-o excursie suprarealistă de mașini la mâna a doua mișcându-se într-un decor sinistru. În schimb, în ziua când am înmormântat-o pe mătușa Julia, eram în luna august și strălucea un soare arzător, iar ceremonia a fost foarte lipsită de fast pentru că, de îndată ce s-a încheiat, am dat fuga cu toții la barul cel mai apropiat să bem ceva răcoritor ca să nu ne deshidratăm și am

sfârşit prin a ne ospăta cu vermut, măsline, fructe de mare şi cartofi copţi. De aceea, consider că o vreme de iarnă este mult mai potrivită cu imaginea solemnă a umbrelelor negre înălţate deasupra costumelor de culoare închisă, dar fără ca o ploaie violentă să-i oblige pe oameni să alerge dintr-o parte într-alta, iar groparii care duc coşciugul să fie nevoiţi să se grăbească să-l bage în maşina funerară sub o perdea de apă, toată lumea temându-se ca sicriul să nu alunece şi să se rostogolească pe jos (ceea ce s-a întâmplat de mai multe ori).

Slujba era la cinci fix, ora toreadorilor. Am mâncat acasă cu Montse şi cu copiii şi, pe la patru, fratele meu a trecut să mă ia. De data asta, nu conducea Smartul. I s-a părut că nu era cea mai potrivită maşină pentru a merge la o înmormântare şi am luat un taxi. La patru şi jumătate, piaţa era deja ticsită de lume care, adăpostită sub umbrele, aştepta să se deschidă porţile templului.

Am ţinut cont de sfatul lui Borja şi mi-am pus cravata neagră. Costumul era cel dintotdeauna, un Armani gri-închis care, după cât de mult îl purtasem în zilele acelea, trebuia să-l duc la curăţătorie, şi încălţam pentru prima dată alţi pantofi. Şi fratele meu purta un costum închis la culoare, o cămaşă albă şi o cravată neagră, de parcă ar fi fost o rudă a defunctei. Cămaşa mea, de culoare albastru-deschis, era destul de discretă şi am constatat că nu distona prea mult cu îmbrăcămintea celorlalţi, foarte sobră, dar nu atât de exagerată ca a lui Borja. Cu toate acestea, am observat câteva rochii negre exagerat de elegante sub vizoanele întredeschise pe care le etalau unele doamne pline de bijuterii.

Fiindcă era luni şi zi de sărbătoare, la ora aceea aproape că nu era trafic. Eu şi fratele meu aveam umbrelele deschise, nu atât ca să ne protejăm de burniţa fină, cât să ne ferim de privirile curioase ale persoanelor din jurul nostru. La acest gen de funeralii, în care este implicat un personaj public sau cunoscut, una dintre activităţile oamenilor este aceea de a vedea şi de a

comenta cine a venit și cine nu. Despărțirea finală încă oferă în anumite cercuri valoarea adevăratei importanțe pe care o avea defunctul sau de care se bucură apropiații acestuia.

Firește că aceea era o zi proastă pentru că picase chiar în toiul vacanței, dar sunt sigur că mulți oameni au pornit cu mașina din stațiunea de schi spre Barcelona ca să asiste la funeraliile Lídiei Font. Clientul nostru era un om destul de important pentru ca prezența anumitor persoane să fie obligatorie. Cu toate acestea, atât președintele Generalitat, cât și primarul, precum și însuși președintele partidului național de care aparținea deputatul s-au scuzat, invocând pretextul că nu doresc să corupă cu prezența lor instituțională caracterul familial al ceremoniei, ceea ce era clar o scuză, pentru că în piață se strânseseră cel puțin vreo trei sute de persoane și, din ce știu eu, nimeni nu are atâtea rude, cu excepția unor regi și sultani. Presupun că niciunul dintre iluștrii absenți nu își dorea o fotografie în ziare care să-l poată asocia, nici măcar indirect, cu indecenta poveste a asasinatului. Cum este și firesc, în locul acela erau și mulți jurnaliști.

Ceremonia, inclusiv slujba religioasă, a fost emoționantă, dar mai ales lungă. Cum nu încăpeam cu toții pe băncile din biserică, doamnele au ocupat locurile, iar noi, bărbații, am rămas în picioare. Pe mine mă dureau din pricina pantofilor noi și ceremonia mi s-a părut eternă. Când s-a terminat, cei prezenți au trecut unul câte unul ca să prezinte condoleanțe familiei, care se afla în fața altarului: mai întâi Lluís Font, apoi fiica acestuia, la dreapta, și lângă ea, o mulțime de rude îndoliate. Am recunoscut-o doar pe Sílvia Vilalta, sora Lídiei Font, și nu mi s-a părut chiar distrusă de durere.

Am suportat până în momentul când am dat mâna cu Núrie Font, fiica defunctei. Era o fată blondă și sfrijită care să tot fi avut vreo cincisprezece ani și care nu înceta să-și șteargă lacrimile. Părea că se simte foarte rău și se sprijinea de tatăl ei, care o ținea de braț. Era tot atât de palidă cum probabil că era

și mama ei și, cu toate că atunci când i-am dat mâna nu plângea, am văzut că avea nasul și ochii roșii. Mâna ei era înghețată și, când i-am prezentat timid condoleanțele mele, mi-a mulțumit ca un robot. Părea pe punctul de a leșina. Atunci, amintirea morții părinților mei, care îmi revine în minte de fiecare dată când mi se întâmplă să merg la vreo înmormântare, mi-a pricinuit o înțepătură în stomac și m-a făcut să mi se umezească ochii.

Eu nu am fost la înmormântarea părinților mei. Borja era la spital, revenindu-și după o comoție cerebrală și, cu toate că eu aveam doar un braț și două coaste rupte, a trebuit să rămân acasă cu unchiul și cu mătușa mea din Soria. Toți trei – eu, mătușa Teresa și unchiul Faustino – am așteptat, îmbrăcați de doliu, stând pe canapea, ca restul rudelor să se întoarcă de la cimitir. Mătușa mea plângea în liniște și își ștergea lacrimile cu o batistă de in și, din când în când, se mărginea să șoptească printre suspine:

– A fost voința lui Dumnezeu.

Putea să-și bage voința unde știam eu, i-aș fi replicat acum, dar, în momentul acela, am tăcut. Unchiul Faustino, fratele mai mare al tatălui meu, care era un bărbat voinic și cu o fire tăcută, se uita întruna la ceas fără să spună nimic și fără să-și ridice ochii din podea. Eu îmi înghițeam lacrimile, îndurerat și furios că nu mă lăsaseră să merg la cimitir ca să-mi iau adio de la părinții mei. La spital, Borja încă nu era conștient de gravitatea accidentului.

Deodată, unchiul Faustino s-a ridicat și a spus:

– Niciun Dumnezeu și niciun drac, ce mama mă-sii...! Dacă pun mâna pe ticălosul ăla care conducea mașina, îl omor! a exclamat el cu accentul său aragonez.

Și-a ascuns capul în mâini și a început să plângă deznădăjduit. După o vreme, s-a ridicat din nou și a spus:

– Nu e bine ca lucrurile să rămână aici, înăuntru, a spus și și-a dat câteva mici lovituri în piept. Necazurile trebuie depășite,

în orice fel, dar trebuie depășite... S-a dus direct la bucătărie și s-a întors cu o sticlă de coniac și trei pahărele.

A fost pentru prima dată când am gustat într-adevăr alcool (vinul cu sifon și o jumătate de cupă mică de șampanie pe care eram lăsați să le bem în zilele de sărbătoare nu contau). M-am amețit puțin și am început să plâng cu aceeași deznădejde cu care unchiul Faustino o făcuse cu câteva clipe mai devreme. Nu mai reușisem să plâng în halul acela de când mi s-a dat vestea la spital, că părinții mei, amândoi, muriseră aproape instantaneu în accidentul de mașină.

În lunile următoare, mi-am petrecut nopțile retrăind înmormântarea la care nu asistasem. Mi-l închipuiam pe preot, sicriele, oamenii îmbrăcați în negru și plânsetele. Ne vedeam pe mine și pe fratele meu primind condoleanțe, dar vedeam și cum se introduceau cu zgomot sicriele înăuntrul nișelor întunecoase, în vreme ce plângeau cu toții neconsolați. După aceea, îmi aminteam vorbele unchiului Faustino – „necazurile trebuie depășite" – și continuam să plâng în liniște până când mă dobora somnul. Ideea de a-i veni de petrecanie bețivului care i-a făcut pe părinții mei să se prăbușească în mașină pe coastele de la Garraf mi se învârtea și mie prin cap. Aproape că nu mai mâncam, refuzam să merg la școală și îmi petreceam zilele plângând și dormind.

Încă o dată, Borja a fost cel care a controlat situația. La început, când și-a revenit din comoție și s-a putut întoarce acasă, se limita să facă la fel ca mine. Plângea tot timpul și nu voia altceva decât să fie singur. Să-l văd pe Pep în starea aceea mă făcea să sufăr la fel de mult ca atunci când îmi aminteam că părinții mei muriseră. Amândoi eram distruși, dar eu știam că dacă fratele meu, care era mai sigur pe sine, nu reușea să-și revină după acea lovitură, nici eu nu o voi putea face. În cele din urmă, m-am îmbolnăvit, cu febră foarte mare, care m-a ținut trei zile la pat delirând. Când mi-am revenit, am descoperit că Pep devenise mai mult sau mai puțin același dintotdeauna

și, ca de obicei, își asumase rolul de frate mai mare. Vreme de câteva luni, ne-am dedicat trup și suflet intenției de a descoperi identitatea șoferului beat, ca să-i tragem o mamă de bătaie și să-l trimitem pe lumea cealaltă, dar nu am găsit pe nimeni care să ne furnizeze acea informație. Presupun că a fost prima noastră misiune în calitate de detectivi, dar am eșuat cu brio. Cu vremea, eu și fratele meu am reușit să depășim tragedia aceea, dar întotdeauna m-am întrebat cum l-a afectat pe Borja comoția cerebrală și ce i-o fi trecut prin minte în timpul celor trei zile cât am fost eu bolnav.

După cum mi-a mărturisit într-o zi, Borja nu merge niciodată la vreo înmormântare. Se pare că este singurul lucru de care nu se simte în stare. Așa că el și mai mulți însoțitori ai femeilor care stăteau jos în interiorul bisericii au rămas în afara incintei, ceea ce nu putea fi interpretat ca o lipsă de politețe, pentru că, de fapt, nu încăpeam cu toții acolo, înăuntru. De aceea, atunci când l-am văzut în mulțimea care umplea biserica pe bărbatul cu care Lídia Font se întâlnise la barul Zürich, nu am putut să-l anunț pe fratele meu.

S-a întâmplat exact în momentul în care s-a încheiat ceremonia, pe când stăteam la coadă să prezint condoleanțe familiei. Când l-am identificat, aveam doar patru sau cinci persoane înaintea mea și mi s-a părut că ar fi urât să ies din rând și să pornesc în urmărirea acelui necunoscut, de față cu toată lumea. Am așteptat și am îndeplinit ritualul de a prezenta personal condoleanțe familiei, contând pe faptul că îl voi putea prinde discret din urmă la ieșire. A fost un ghinion că persoana dinaintea mea a stat de vorbă cel puțin două minute cu deputatul, în vreme ce eu, din ce în ce mai agitat, vedeam cum bărbatul de la barul Zürich dispărea în mulțime.

Când am ieșit din biserică, încă emoționat de amintirea părinților mei, am încercat să-l găsesc, dând mai multe ture prin piață, care era ticsită de lume, dar totul a fost zadarnic. Disperat, m-am îndreptat spre locul unde se afla fratele meu.

Stătea de vorbă relaxat cu Mariona Castany, iar eu i-am întrerupt conversația ca să-i relatez cele întâmplate.

– Borja, este aici! L-am văzut în biserică! am spus eu, agitat.

– Bună, dragul meu Eduard. Ce nenorocire, nu-i așa? Tocmai comentam cu Borja... zise Mariona, care părea intrigată de vorbele mele.

A trebuit să o salut cum se cuvine și să mă scuz pentru lipsa mea de politețe. Micului nostru grup i s-a alăturat o altă cunoștință a Marionei, care a făcut prezentările cu solemnitate, în vreme ce eu deveneam din ce în ce mai enervat. Între timp, niște bărbați îmbrăcați în gri au cărat sicriul și coroanele de flori către mașina funerară. Lumea a început să plece și piața a rămas pustie.

– Dar cum ai putut să-l pierzi! șopti Borja foarte supărat când în sfârșit am reușit să-l informez cu privire la descoperirea mea. Este singura pistă pe care o avem...!

– Omule, stăteam la coadă și m-am gândit că ar fi urât...

– Lluís Font ar fi înțeles gestul.

– Da, dar celelalte persoane...

– Dar ce spui?! Nici măcar nu le cunoști...!

Și avea dreptate.

Nu știu de ce pusesem atâta preț pe formalitățile acelea. Presupun că se datora faptului că, atunci când mă aflu în cercurile pe care le frecventează de obicei Borja, încerc, la rândul meu, să imit modul lui de comportament, ca să fac impresie bună, ceea ce nu este întotdeauna un lucru ușor, ținând seamă că în acele medii sociale se folosesc o mulțime de coduri pe care nu le cunosc. Dar este adevărat că lăsasem să-mi scape singura pistă pe care o aveam și mă simțeam ca un idiot.

– Bine, măcar știm că a venit la înmormântare. O fi existând cineva care să-l cunoască pe individul acela! spuse Borja.

– Poate că îl cunoștea numai Lídia Font. Poate că e un nimeni... am zis eu încercând să-mi minimalizez gafa.

– Dacă ar fi fost un nimeni, doamna Font nu s-ar fi deranjat să coboare până în Piața Catalonia ca să se întâlnească cu el într-o seară de vineri, nu crezi? cugetă el destul de supărat.

– Presupun că ai dreptate, am admis. Bătrâne, îmi pare rău.

– Bine, hai s-o lăsăm baltă. Nu se mai poate face nimic. Acum avem de lucru.

Poate că fratele meu nu are altă calitate, dar pe aceasta o are sigur: nu este deloc ranchiunos. Când calc în strâchini, ceea ce mi se întâmplă mai des decât mi-aș dori, la început se face foc și pară, dar trebuie să recunosc că după aceea nu mai zgândăre niciodată rana. Din câte îmi amintesc, niciodată nu mi-a reproșat boacănele, iar unele dintre ele au fost chiar extrem de grave.

În vreme ce eu făceam pe prostul în biserică lăsând să-mi scape principalul nostru suspect, fratele meu nu a pierdut timpul. La ora nouă, după ce am trecut pe acasă să ne schimbăm, Mariona ne aștepta la Flash Flash, un restaurant fără pretenții care păstrează, fără să fie demodat, atmosfera anilor șaptezeci. Este un local poziționat destul de central, specializat în omlete, hamburgeri și salate și frecventat, de obicei, de membrii claselor înstărite din Barcelona. Lui Borja nu îi era clar dacă Mariona îi dăduse întâlnire acolo ca să-i facă poate confidențe, sau ca să-l tragă de limbă, și a insistat ca eu să-l însoțesc și să profit de ocazie ca să-i fac o descriere amănunțită a bărbatului pe care îl văzusem mai întâi la barul Zürich și apoi la înmormântare.

– Povestea cu biata Lídia este o coincidență, nu-i așa? deschise Mariona discuția. N-a trecut nici măcar o lună de când am vorbit despre ea. Vă amintiți?

– Da, dragă, ce coincidență! Lumea se prezintă din ce în ce mai rău... spuse Borja, încercând să manevreze situația fără să-și arate intențiile. Cât de mulți nebuni umblă liberi...!

– Otrăvită cu bomboane, se pare... rosti Mariona. Poliția le vorbise jurnaliștilor de bomboane, nu de maroane glasate.

– Așa scriau ziarele, am remarcat eu, care cunoșteam tacticile de derutare ale fratelui meu.

– Puțin cam ciudat, nu-i așa? continuă Mariona. Mă refer la faptul că a fost un nebun... Și adăugă cu ironie: Nu știam că țicniții sunt acum atât de sofisticați.

– Da, e o poveste ciudată, admise Borja.

La ora aceea, Flash Flash era plin de lume și era destul de mult zgomot. Chiar și așa, Mariona coborî tonul vocii.

– Și ce s-a întâmplat? Cum s-a terminat totul? Avea sau nu avea un amant? În sfârșit, se hotărâse să ne pună deschis întrebarea care îi ardea buzele.

– Tu aveai dreptate, Mariona, spuse Borja pe când savura o omletă cu vinete. Lídia nu avea pe nimeni. Soțul ei născocise singur-singurel o întreagă poveste.

– Mă rog, ceea ce el avea înscenat era mai curând altceva decât o poveste născocită, nu-i așa? Pentru că presupun că sunteți la curent. Cum văd că aveți o relație atât de bună cu Lluís...

– La ce te referi? întrebă Borja, prefăcându-se surprins.

– Comandăm altă sticlă de vin? sugeră prietena fratelui meu, în loc să răspundă la întrebare. Nu știu de ce, spuse ea cu un zâmbet de regină, dar funeraliile îmi deschid întotdeauna apetitul și îmi provoacă sete.

Fiind un adevărat gentleman, Borja avu grijă să-i ceară chelnerului să ne servească altă sticlă dintr-o rezervă care îți zbârlea părul din cap de cât era de bună și de scumpă. Fratele meu așteptă cu răbdare să avem paharele pline înainte de a relua conversația. Nu voia să pară nerăbdător.

– Nu știu ce ziceai că știm... începu Borja cu un aer indiferent.

– Ei bine, că Lluís trăiește cu Sílvia, cumnata lui. Dar asta o știe toată lumea, bineînțeles.

La asta chiar că nu ne așteptam. Din explicațiile pe care ni le dăduse clientul nostru, deduseserăm că povestea aceea nu se descoperise și că, în afară de cei implicați (și, evident, de câteva

zile, și de poliție), nimeni nu aflase nimic. Marionei Castany, care ne surprinde mereu, i-a scăpat acum această informație. Dar cel mai îngrijorător era acel „toată lumea".

– Păi, nu asta este ceea ce crede el, riscă Borja să-i mărturisească. De fapt, este convins că nimeni nu știe că el și cumnata lui...

– Ce naiv este bietul Lluís câteodată...! A avut grijă Sílvia să dea de veste cu surle și cu trâmbițe. Bineînțeles că de asta s-a și încurcat cu el, ca să aibă ce povesti în stânga și-n dreapta și să-i facă în ciudă surorii ei, ne lămuri Mariona. Sílvia era conștientă de interesul pe care îl acorda Lídia carierei soțului ei.

Și văzând fețele de idioți cu care o priveam, adăugă:

– Sílvia îi jurase răzbunare surorii ei de ani de zile. Presupun că nu i-a iertat niciodată povestea cu Carlitos Carbonell. Cu siguranță că era foarte îndrăgostită, sărăcuța de ea, dacă a avut atâta răbdare să aștepte toți acești ani...

– Acum chiar că nu știu despre ce îmi vorbești, Mariona. Cum am trăit atâția ani în străinătate... murmură Borja.

– Mă refer la Sílvia și Carlitos, așa-zisul *hereu*[1] al familiei Carbonell. Desigur că familia Carbonell este practic ruinată, cu alte cuvinte, calitatea de *hereu* este doar un fel de a spune. Cert este că Sílvia Vilalta și Carlitos erau pe punctul de a se căsători. Mă rog, nu se logodiseră încă în mod oficial, dar toată lumea credea că era o treabă serioasă și că în curând se va oficia logodna. Cei din familia Vilalta nu se opuneau, pentru că, deși Carlitos n-avea avere, era un băiat bun și familia lui încă avea relații, mai ales la Madrid. Și cum, pe deasupra, Sílvia fusese întotdeauna o fată puțin cam ciudată...

– Înțeleg, am spus eu, amintindu-mi de episodul legat de cubanez.

– Chestia e că Lídia nu s-a lăsat până n-a reușit să-l facă pe prostovanul de Carlitos să se îndrăgostească de ea, să rupă

[1] În catalană, în original, *moștenitor*

relația cu Sílvia și să înceapă să iasă cu Lídia. Sílvia n-avea nici cea mai mică șansă în fața unei femei ca Lídia, care de tinerică era o adevărată frumusețe. Asta nu înseamnă că Sílvia era urâtă, dar, desigur, Lídia era și mai deșteaptă, și mult mai vicleană.

– Dar de atunci a trecut o grămadă de vreme, am spus eu. Și de altfel, după cum s-a văzut, doamna Font și acel Carlos n-au ajuns să se căsătorească.

– Bineînțeles că nu! Povestea Lídiei cu Carlitos a durat numai două luni. Ea l-a părăsit curând, ștergând-o englezește, cum se zice. Dar, firește, după ce Carlitos îi făcuse Sílviei această grosolănie, era cu neputință ca ei doi să-și mai adreseze vreun cuvânt vreodată.

– Probabil că Sílvia s-a țicnit, deduse Borja.

– Se pare, spuse ea aproape în șoaptă, că a încercat să se sinucidă cu somniferele mamei ei (familia a ascuns totul, desigur) și, de atunci, toată lumea știe că îi jurase răzbunare surorii ei. Dar presupun că nu era singura.

– Cu alte cuvinte, Lídia Font avea mulți dușmani, sugeră Borja.

– Tot atâția câți și admiratori.

Când am ajuns la desert, Borja mi-a cerut să i-l descriu Marionei pe bărbatul pe care îl văzusem în barul Zürich, lucru pe care l-am făcut, dar ea nu păru să-l recunoască. Nici inițialele „S.M." nu îi spuneau nimic.

– În orice caz, mă voi gândi la asta. E clar că voi doi puneți ceva la cale, nu-i așa? spuse ea, invitându-ne să-i facem confidențe.

– Într-o bună zi, o să-ți povestesc – îi zise Borja, făcându-i cu ochiul –, dar nu acum. Ai încredere în mine.

Mariona nu părea foarte convinsă, dar nu a insistat. Nu era genul de femeie care să cutreiere lumea cerșind secrete, deși ne-a dat de înțeles că acea conversație rămăsese neterminată. Fără îndoială, îi treziserăm curiozitatea.

Fiindcă se făcuse târziu şi eram cam obosiţi, am cerut nota de plată. Mariona făcu gestul de a căuta în poşetă portofelul elegant marca Hermès, în care păstra doar un exclusivist card de credit VISA nelimitat. Borja o opri şi se grăbi să-şi scoată portofelul, care în seara aceea era mai umflat decât de obicei.

– Nici nu discut, Mariona. Azi, eu invit – şi lăsă câteva bancnote peste nota de plată. Şi, în altă ordine de idei, care n-are nimic de-a face cu această poveste a verişoarei tale. Cunoşti vreun pictor pe care îl cheamă Pau Ferrer? Mi s-a spus că tablourile lui sunt o bună investiţie. Am dedus că Borja voia să ştie dacă din întâmplare Mariona era la curent şi cu povestea tabloului.

– Pau Ferrer? Ah, da...! Cred că mi-a fost prezentat cândva, la o expoziţie. Dar n-am cumpărat nimic. Nu mi-a plăcut prea mult.

– Şi ce părere ţi-ai făcut despre el?

– Uf, un mediocru...! Şi apoi mă privi puţin ruşinată, ştiind că acel răspuns sincer şi spontan nu mai putea fi schimbat.

19

Eudald Masoliver, omul de legătură al lui Lluís Font, era acel *mosso d'esquadra*. Borja l-a sunat şi, după ce a şovăit puţin şi a încercat să ne ducă cu vorba, ne-a dat în cele din urmă întâlnire pentru marţi la ora opt seara. Nu părea fi prea entuziast făcând pe spionul pentru Lluís Font şi, cu atât mai puţin, prin intermediul nostru.

La ora stabilită, Masoliver ne aştepta la cafeneaua de la magazinul universal El Corte Inglés din Piaţa Catalonia. Fratele meu refuzase categoric să ia Smartul din pricina problemelor de parcare din centru şi am mers cu taxiul. Mai rămăseseră doar trei zile până la sărbătoarea Regilor Magi[1] şi zona aceea din oraş era împânzită de oameni care cumpărau cadouri şi de turişti îmbrăcaţi sport căscând gura peste tot. În magazinul El Corte Inglés nu mai încăpea un ac, iar în cafenea, situată la ultimul etaj şi de unde te puteai desfăta cu o privelişte minunată a Barcelonei, nu era nicio masă liberă. În urmă cu câţiva ani, când adepţii independenţei Cataloniei incendiau autobuze în piaţa cu acelaşi nume şi se luau la bătaie cu membrii forţelor de

[1] Importantă sărbătoare religioasă în toate ţările catolice respectată în ziua de 6 ianuarie, care celebrează închinarea celor trei magi de la Răsărit, Melchior, Gaspar şi Baltazar, în ieslea de la Betleem unde s-a născut Mântuitorul.

ordine, cafeneaua aceea se transforma într-un balcon improvizat din care curioșii – și presupun că și cei de la poliția secretă – priveau spectacolul.

Cum nu ne cunoșteam și nu știam cum arată, Masoliver convenise cu Borja că va lăsa pe masă un exemplar al cărții *Piața diamantului*[1]. Era puțin probabil ca două persoane având cartea aceea să se găsească, în aceeași zi și la aceeași oră, în cafeneaua aglomerată din acel centru comercial, și adevărul este că am văzut pretutindeni multe pungi, dar nicio carte, în afară de cea a omului nostru de legătură. Cum este logic, nu avea să se prezinte la o întâlnire clandestină ca aceea îmbrăcat spectaculos în uniformă. Într-un loc ca acela, zgomotos și plin de lume, trei bărbați așezați la o masă nu aveau să atragă prea mult atenția, dacă nu stăteau acolo multă vreme.

L-am identificat fără probleme, nu atât datorită lui Mercè Rodoreda, cât a redusei înclinații a oamenilor pentru cărți în această țară, de când a dispărut cenzura. Masoliver avea vreo treizeci de ani și era un tânăr bine făcut, înalt și voinic, cum se cuvine unui polițist, dar avea și o înfățișare de absolvent de universitate. Începuse să ne surprindă faptul că toți polițiștii pe care îi întâlneam aveau aspect de studenți, în loc să pară boxeri renumiți.

Tânărul părea că nu se simte în largul lui, dar era chipeș și fetele îl priveau cu coada ochiului. După ce am făcut prezentările, a scos o mapă de culoare neagră dintr-o pungă de plastic purtând logotipul FNAC[2] și ne-a rugat să o deschidem. Dosarul dinăuntru, ne-a explicat el, era pentru noi. Imediat după aceea, puse din nou mapa neagră în pungă.

– Am făcut o copie a principalelor documente referitoare la caz, spuse el cam înfuriat. Trebuie să știți că niciuna dintre

[1] Roman al scriitoarei catalane Mercè Rodoreda (1908–1983)

[2] Siglă pentru *Fédération Nationale d'Achats des Cadres / Federația Națională de Cumpărături pentru Cadrele de Conducere*, specializată în vânzări de articole electronice, calculatoare, articole fotografice, cărți, muzică și video

aceste hârtii nu poartă amprentele mele. Dacă vă trece prin minte să spuneți că eu am fost cel care v-a facilitat aceste informații...

– Nu trebuie să vă faceți griji pentru asta, domnule. Vom fi foarte atenți. De altfel, suntem cu toții în aceeași barcă... încercă Borja să-l liniștească.

Polițistul oftă și aruncă o privire de jur împrejur.

– Mă rog, îi datoram domnului Font această favoare. Cum probabil că știți deja, și el mi-a dat o mână de ajutor la un moment dat, zise puțin rușinat. Părea, de asemenea, speriat.

De fapt, era de înțeles că era speriat. Dacă superiorii săi aflau ce face, Eudald Masoliver avea s-o pățească. Cealaltă față a monedei era că, indirect, noi puteam fi acuzați de coruperea unui agent al legii, chiar dacă o făceam ca intermediari ai unei terțe persoane. În ciuda riscului, ne-am bucurat să vedem că dosarul era gros, deoarece avea să ne pună, probabil, la curent cu bănuielile poliției.

– Bine, eu trebuie să plec, spuse Masoliver. Și mai ales, păstrați aceste documente într-un loc sigur. Sau, și mai bine: ardeți-le după ce le citiți. Și adăugă cu o expresie îngrijorată: Soția mea este însărcinată... Vă rog, nu-mi faceți necazuri.

– Mergeți liniștit, să n-aveți nicio grijă, îl liniști Borja cu acea voce sigură și sinceră de om cumsecade. Și să fie într-un ceas bun!

– Știți deja dacă este băiat sau fată? am întrebat eu, încercând să fiu amabil.

– Bună seara, domnilor – și Masoliver a plecat cât de repede a putut.

Eu și Borja am hotărât să aruncăm o privire peste hârtii chiar acolo. În jurul nostru nu erau decât turiști și adolescenți care mâncau înghețată și trimiteau mesaje pe mobil. Localul, deși era ticsit, părea destul de sigur și, în plus, nu voi nega că nu mai puteam de curiozitate.

Am început cu raportul autopsiei. Spunea că Lídia Font murise din cauza unui stop cardio-respirator în urma ingerării unei otrăvi provenite de la o specie deosebit de toxică de ciuperci, faimoasa *Amanita phalloides*[1]. Marea cantitate de otravă existentă în sânge ducea la concluzia că ciupercile fuseseră manipulate cu scopul de a distila o otravă extrem de concentrată, motiv pentru care moartea fusese aproape instantanee. În stare naturală, cu toate că rezultatul este mortal, această specie de ciuperci are nevoie de câteva ore până să-și facă efectul și să producă deznodământul fatal.

Otrava se găsea în maroanele glasate și nu în sticla de coniac, așa cum ne spusese și deputatul, dar nu toate bomboanele erau otrăvite. În raportul întocmit de medicul legist era inclusă și o schemă în care se arăta modul cum fuseseră distribuite în cutie maroanele glasate otrăvite. Pe desen erau și două căsuțe cu semn de întrebare. Am presupus că una corespundea maroanei glasate fatidice pe care o mâncase doamna Font, iar cealaltă, celei pe care puțin mai târziu o înfulecase fratele meu.

X			?	X
	?		X	
		X		

– Nu-ți amintești pe care ai luat-o tu? l-am întrebat.

– Cred că pe cea de sus, dar nu sunt sigur. Îți dai seama că n-am fost prea atent...

– Mă rog, în orice caz, erau cinci chestii dintr-astea otrăvite într-o cutie de cincisprezece, am spus eu. E ciudat, nu-i așa? De ce n-au fost otrăvite toate?

– Poate că asasinul nu dispunea de suficientă otravă, se gândi Borja cu voce tare.

[1] Denumirea științifică a speciei *buretele-viperei*

– E posibil, dar nu par să fie repartizate la întâmplare, ci, mai degrabă, dulciurile otrăvite alcătuiesc un desen. Dacă tu ai mâncat-o pe cea de sus...

– Desenul este un fel de V, observă Borja.

– Poate că este inițiala numelui asasinului, am propus eu fără prea multă convingere. Poate că îl cheamă Víctor sau Valentín...

– ...sau Valeria, sau Vicky... continuă Borja.

– Ca nume de asasină, Vicky sună ridicol. Poate Victoria... am zis eu.

– Cum dorești, admise el. Și dacă tot vorbim de inițiale, ia să vedem ce există în legătură cu acele dosare compromițătoare ale Lídiei Font! spuse căutând printre copiile xerox.

Din fericire, Masoliver făcuse copii și după cele trei dosare găsite în casa familiei Font. De fapt, cele trei rapoarte erau foarte scurte, ca și cum detaliile nu ar fi fost necesare. Cel care purta inițialele „L.F." (adică Lluís Font) se limita să explice că L.F. și S.V. (adică Sílvia Vilalta) se vedeau foarte des într-un apartament pe care L.F. îl avea deasupra biroului său. Se relata, de asemenea, că odată cinaseră împreună într-un restaurant din Portul Olimpic și că, uneori, femeia ieșea din apartament cu părul ud. Nu exista nicio fotografie și nici vreo ipoteză, ca și cum nu ar fi fost nevoie de mai multe explicații.

Dosarul care purta inițialele „N.D." (adică Nieves Dalmau) explica faptul că mama lui N.D. nu fusese măritată și că în anii șaizeci sau șaptezeci lucrase ca animatoare în diferite cluburi de noapte din Barcelona, printre ele, unul foarte cunoscut de pe strada Ríos Rosas, și că despre tatăl fetei nu se știa nimic. Și N.D. lucrase în unele dintre acele cluburi, dar numai câteva luni, cu puțin timp înainte de a se mărita cu un anume E.D. care, pe vremea aceea, se dădea drept poet și era mai curând de stânga. Cel de-al treilea dosar, purtând misterioasele inițiale „S.M.", relata doar că nu se găsise nimic anormal, nici scandalos în conduita sau în viața sa, și nu furniza niciun indiciu dacă

era vorba de un bărbat sau de o femeie. Niciunul dintre rapoarte nu avea dată.

În continuare, am aruncat o privire pe declarațiile martorilor: cea a lui Lluís Font, a fiicei sale și a lui Ianbin, servitoarea de origine orientală. Poliția luase declarații și de la personalul cofetăriei Foix, care nu își amintea nimic, precum și de la rudele care participaseră la masa de Crăciun. Din nefericire, în acele declarații nu era nimic care să aducă vreo noutate, dar, din fericire, noi nu eram menționați nicăieri, și nici povestea cu tabloul, doar o scurtă notă potrivit căreia unul dintre colaboratorii lui Lluís Font mâncase accidental una dintre bomboanele din cutie, luată probabil de pe rândul de sus. Borja răsuflă ușurat văzând că nici măcar nu-i apărea numele, pentru că știu că era îngrijorat de faptul că acea gafă îi putea da de gol falsa identitate.

Pe o hârtie, cineva notase de mână, în spaniolă, o listă de nume și am presupus că era vorba despre o listă de suspecți. Ordinea în care apăreau era mai mult sau mai puțin aceasta:

– Luís Font (soțul victimei)
– Sílvia Vilalta (sora victimei)
– Carlos Carbonell (fostul logodnic al Sílviei Vilalta)
– Nieves Dalmau (înainte de căsătorie, Gómez, soția lui Enrique Dalmau)
– Enrique Dalmau (deputat)
– Mariona Castany

– Ce mama mă-sii caută aici numele Marionei? se miră Borja.

Ne-am uitat din nou pe listă, crezând că am citit prost. Dar nu, acolo era numele de Mariona Castany fără nicio mențiune alături.

– Asta chiar că este o surpriză... am murmurat eu cu un zâmbet ușor. Asta ar însemna că prietena ta avea vreun motiv ca să-i facă de petrecanie verișoarei sale.

– Mariona este o adevărată doamnă! protestă fratele meu.

– La fel era și Lucreția[1], Borja – am spus ironic.

– Nu mai vorbi prostii... dar mi-am dat seama că descoperirea acelui nume pe listă îl uimise și îl îngrijorase.

Nu era greu să ne imaginăm motivele pe care le aveau personajele de pe lista aceea pentru a o elimina pe Lídia Font, în afară de Mariona Castany. Poate că Lluís Font se îndrăgostise cu adevărat de cumnata sa și hotărâse să se descotorosească de nevastă-sa, pe care o bănuia, de altfel, că îi punea coarne cu un pictor extravagant. Ne menționase faptul că *„noi* nu divorțăm așa, tam-nesam" și poate că avea dreptate. Poate că îi venea mai ușor să o lichideze pe nevastă-sa decât să o părăsească, să aștepte o perioadă prudentă de doliu și să se însoare după aceea în mod discret cu a lui cumnată. Pe de altă parte, poate că Sílvia Vilalta era și ea îndrăgostită de deputat (deși episodul referitor la cubanez părea să indice mai degrabă contrariul) și trăgea nădejde să devină doamna Font. Sau poate că pur și simplu o otrăvise pe soră-sa ca să se răzbune pentru festa pe care i-o jucase cu ani în urmă, furându-i logodnicul.

Cât despre Carlos Carbonell, care fusese mai întâi logodnicul Sílviei Vilalta și apoi al Lídiei Font, mobilul acestuia putea fi același: să se răzbune pe femeia care i-a năruit posibilitatea de a face un mariaj bun cu o moștenitoare bogată. În cazul lui Nieves și Enrique Dalmau, era evident că, dacă se răspândea zvonul conform căruia mama soției candidatului la Președinția Autonomă a Consiliului de Miniștri fusese prostituată și că ea însăși lucrase în tinerețe ca animatoare într-un club, înainte de a deveni respectabila doamnă Dalmau, cariera lui politică ar lua sfârșit. Cu toate acestea, după toate aparențele, ceea ce

[1] Aluzie la Lucrezia Borgia (1480–1519), fiică a viitorului Papă Alexandru al VI-lea și soră a lui Cezar Borgia, cu care se zice că ar fi întreținut – și cu unul, și cu celălalt – relații incestuoase. A rămas renumită ca asasină prin otrăvire a mai multor personaje care o deranjau. Ironia din această frază rezultă din faptul că numele de Borja este corespondentul în catalană al numelui de Borgia.

dorea doamna Font, care nu era deloc proastă, nu era să-l înfunde definitiv pe Enrique Dalmau, ci, mai degrabă, să obțină ca un adversar politic să se retragă din cursa pentru Secretariatul general și să-i acorde sprijin total soțului ei. Și în felul ăsta îl strângea bine cu ușa.

Dar numele Marionei Castany pe lista aceea ne lăsase cu gura căscată. Singurul lucru care o asocia cu toată acea babilonie era faptul că îl văzuserăm ieșind de la ea de acasă pe Enrique Dalmau cu câteva săptămâni înainte de tristul eveniment.

– N-ar fi frumos din partea noastră dacă ne-am prezenta la ea acasă și am întreba-o dacă a avut vreun motiv să o lichideze pe vara ei, am insinuat eu.

– Presupun că nu. Dar dacă apare în documentele de la poliție, trebuie să existe un oarecare motiv, spuse Borja preocupat.

După ce am examinat toate copiile acelea și pe fiecare în parte, am hotărât că a doua zi vom merge la clientul nostru și îl vom întreba dacă știe ceva în legătură cu posibila implicare a Marionei Castany în asasinarea soției sale. Borja a propus să vorbim și cu fiica lui, în cazul în care fata ar avea destulă putere să ne primească.

– Poate că fata știe ceva. Poate că mama ei i-a făcut vreo confidență, zise Borja.

– Mă îndoiesc.

– Nu pierdem nimic dacă întrebăm, insistă fratele meu.

– Nu știu dacă tatăl ei va fi de acord. Este doar o copilă... am obiectat eu.

– O copilă de cincisprezece ani, Eduard. Poate că îl va recunoaște pe bărbatul de la barul Zürich.

– Ai dreptate, am spus eu fără prea multă convingere. Și în altă ordine de idei, ce o să facem cu aceste hârtii? l-am întrebat pe când le puneam în pungă.

Adevărul e că nu-mi făcea nici cea mai mică plăcere să fiu în posesia acelor copii furate. Dacă din întâmplare, poliția

le-ar fi găsit – o întâmplare care se putea datora faptului că Borja înfulecase una dintre acele bomboane, că fuseserăm prinși în biroul deputatului în noaptea de Sfântul Ștefan și că tabloul care se afla acum în posesia poliției îl pictase soacră-mea, și nu o simpatizantă a partidului –, eu și fratele meu puteam ajunge la închisoarea Model acuzați de ceva grav. Unde să le ascundem? La mine acasă? Acasă la Borja, unde era deja ascuns portretul Lídiei Font? Dată fiind precauția pe care clientul nostru o arătase în legătură cu tabloul lui Pau Ferrer, eram convins că nu ar fi foarte dispus să le ascundă la el acasă.

I-am împărtășit lui Borja neliniștile mele și a fost numaidecât de acord că acela era un risc care nu-și avea rostul. A spus că va lua copiile la el acasă, că se va uita din nou peste ele cu atenție, ca nu cumva să ne fi scăpat vreun amănunt, și că după aceea va face cu ele exact ce ne sugerase polițistul.

– Păi... mai e ceva ce ar trebui să-ți spun în legătură cu tabloul de la soacră-mea pe care l-am luat de la mine de acasă... am spus pe când deja ne luam la revedere.

I-am povestit acea întâmplare fantastică potrivit căreia soacră-mea se inspirase dintr-o reproducere sub formă de carte poștală și că îi „copiase" și semnătura lui Joaquim Mir. După ce m-a ascultat cu atenție, Borja nu a dat importanță faptului. A spus că oricine și-ar da seama că tabloul nu este autentic.

– Liniștește-te. Totul va rămâne o simplă glumă, mă asigură el zâmbind.

Dar gluma aceea avea să mă coste două mii de euro.

20

– E foarte ciudat, Montse. Borja nu se comportă niciodată așa, am spus eu destul de îngrijorat.

– Poate că ieri s-a întâlnit cu prietena lui și azi-dimineață a adormit, argumentă Montse cu gânduri ascunse.

– Nu, ea este în Alpi, la schi cu soțul ei... mi-a scăpat.

– Măi să fie, în sfârșit aflăm ceva...! zise ea pe un ton ironic.

Dar în momentul acela mie nu-mi ardea de subtilități. Stabilisem cu Borja că va trece pe la mine pe acasă în jur de unsprezece și că vom merge împreună să-l vedem pe Lluís Font. Era trecut de douăsprezece și Borja nu dădea semne de viață, așa că am început să mă îngrijorez. L-am sunat de mai multe ori pe mobil, dar fie îl avea închis, fie nu avea semnal. Nu, Borja nu se comporta niciodată așa. Lipsa de punctualitate nu era unul dintre defectele sale.

– Știi ce zic eu? Că mă duc până acolo.

– Și o să vii azi la masă? mârâi Montse.

– Păi, o să te sun mai târziu.

Am luat un taxi și, când am ajuns, inima a început să-mi bată cu două sute la oră. În fața intrării în clădirea în care locuiește fratele meu erau parcate două mașini de pompieri, o mașină de patrulare urbană și o ambulanță. Strada mirosea ușor a fum.

Am privit în sus și am văzut că printr-una dintre ferestrele clădirii, mai precis una care ținea de apartamentul în care locuiește Borja, ieșea puțin fum și că rama acesteia și unele părți din fațadă, în jurul ei, se făcuseră și ele negre.

– Liniștește-te, Eduard. Nu s-a întâmplat nimic... spuse Borja punându-mi o mână pe după umeri înainte de a putea să-mi dau seama că era exact lângă mine.

M-am simțit ușurat văzându-l pe fratele meu teafăr și nevătămat, deși era cam palid. Era în halat și în papuci. L-am îmbrățișat, emoționat, iar el m-a liniștit. Încetul cu încetul, inima mea și-a reluat ritmul normal.

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

– Bun, gata. Noi plecăm, spuse unul dintre pompieri. Așteptați puțin să iasă tot fumul, bine? Și altă dată să aveți mai multă grijă, domnule... Data viitoare, spuneți-i prietenei dumneavoastră să vă trimită scrisorile prin e-mail. Așa, nu va fi nevoie să le dați foc...

– Fiți fără grijă, nu se va mai întâmpla. Și vă mulțumesc din tot sufletul! răspunse Borja strângându-i mâna cu căldură.

În câteva secunde, mașinile de pompieri, ambulanța și patrula urbană au dispărut, dar în jurul nostru erau în continuare oameni curioși. De la fereastră nu mai ieșea fum.

– Dar ce naiba s-a întâmplat?

– Hai să bem o cafea și îți povestesc. Ai auzit. Trebuie să așteptăm puțin înainte de a urca în casă, spuse Borja.

– Dar ești în halat și în papuci!

– Mă rog, m-a văzut deja jumătate din cartier, replică el resemnat. Nu mă mai deranjează. În orice caz, tot ce am pe mine este de la Calvin Klein, zise el, de parcă acel amănunt ar fi făcut ca situația să fie mai puțin jenantă.

M-am abținut de la comentarii și am intrat în barul din colțul străzii. În loc de două cafele, am comandat două pahare de coniac, ca să ne refacem după sperietură.

– A fost un accident stupid, începu Borja. Azi-dimineață, am dus copiile pe care ni le-a dat Masoliver la toaletă, ca să le ard în chiuvetă, dar când le-am dat foc, hârtiile au început să zboare și, nu știu cum, au căzut în coșul de hârtii. Batistele kleenex și punga de plastic care erau înăuntru s-au aprins și, după aceea, perdeaua... Am încercat să sting eu singur incendiul, dar a fost și mai rău, pentru că am vărsat sticla cu ulei de masaj și s-a aprins halatul de mătase care era atârnat pe ușă... Într-un cuvânt – spuse el oftând –, până la urmă au venit pompierii.

– Dar ești bine? N-ai pățit nimic?

– Am impresia că mi-am pârlit câteva fire, spuse el pipăindu-și părul. Va trebui să trec pe la frizer.

– Și hârtiile? Ce-au zis pompierii? am întrebat alarmat. Și-au dat seama ce distrugeai?

– Le-am spus că mă descotoroseam de niște scrisori personale foarte compromițătoare... Că mâine se întoarce logodnica mea, care este foarte geloasă, și cum nu ea le scrisese...

– Și te-au crezut?

– Omule, n-a mai rămas nimic din hârtii. Și în plus, ce-ai fi vrut să le spun?

– Nu știu, bătrâne. Ți se întâmplă niște chestii... Poate că nu era nevoie să iei ad litteram vorbele lui Masoliver. Poate că ar fi fost de-ajuns să rupi hârtiile în bucățele și să le arunci la gunoi, am spus eu.

– Bine, faptele sunt fapte. Și, la urma urmelor, n-a fost nimic... O mică sperietură. Hai, bea cafeaua.

Am așteptat un sfert de oră și am hotărât să urcăm ca să vedem cum arăta apartamentul. Din fericire, doar camera de baie era distrusă. Restul casei era intact, doar pe podea, care era de parchet, plutea spuma pe care o utilizaseră pompierii ca să stingă incendiul. Borja se îmbrăcă și, fiindcă era ora mesei, i-am propus să vină la mine să facă un duș și să ia prânzul. După aceea, urma să mergem să-l vedem pe Lluís Font.

– Ce-ai de gând să-i spui lui Merche despre incendiu?

– Nu știu. Ceva de genul că mă pregăteam să fac baie și că am aprins una dintre lumânările pe care mi le dăruise ea... zise cu nerușinare.

– Nu, o vei face să se simtă vinovată...

– Nu-ți face griji. Merche nu e nici ea vreun înger.

Montse s-a bucurat văzându-ne sosind și tema incendiului a ocupat mare parte din conversație. Am mâncat macaroane și mușchiuleț pane și, ca desert, o prăjitură cu lămâie pe care Borja a insistat să o cumpere ca să nu vină cu mâna goală. Lola nu era, iar Montse a profitat ca să-i strecoare câteva aluzii.

– Așadar, iubita ta schiază în Alpi... lăsă ea să-i scape așa, într-o doară.

– Care iubită? Te referi la Merche? spuse el, reducând din importanța cuvântului „iubită". De fapt, este doar o prietenă... Cu siguranță că Borja avea pregătit dinainte răspunsul acela.

– O bună prietenă, nu-i așa?

– Ascultă, Montse, acum că nu este și Lola, vreau să te întreb ceva. Cum se face că o femeie ca sora ta este singură? De ce a divorțat? întrebă Borja, de parcă ar fi fost într-adevăr interesat de trecutul sentimental al cumnatei mele.

Montse nu se așteptase la acea surprinzătoare curiozitate, și nici eu, ca să fiu sincer. Dar cert e că Montse a uitat de Merche și a început să-i povestească lui Borja viața și faptele deosebite ale surorii ei lăudându-i calitățile. Lola era o femeie sensibilă, inteligentă și sigură pe sine, cu o mulțime de pretendenți care o asediau și o strălucită carieră profesională. Auzind-o, până și eu m-aș fi îndrăgostit de ea.

– Și voua cum vă merge? întrebă Montse. În ultima vreme, petreceți mult timp împreună...

– Da, păi, se pare că ne înțelegem bine... Uf, dar ce târziu s-a făcut! rosti Borja uitându-se la ceas la momentul oportun. Eduard, cred că ar trebui să o luăm din loc.

– Atunci, hai să mergem! am spus eu ridicându-mă de pe scaun. Avem o reuniune și suntem așteptați, știi? i-am explicat lui Montse.

Sosise momentul să ne luăm picioarele la spinare. Dar era adevărat că ne aștepta deputatul. Montse a strâmbat din nas, dar nu a făcut niciun comentariu. De fapt, și ea se grăbea, pentru că era ziua de terapie antitabac și trebuia să facă duș ca să-și scoată de pe ea mirosul de nicotină.

Lluís Font ne-a primit în salonul casei sale. Cineva schimbase dispunerea tuturor mobilelor și, în locul unde văzuserăm întins cadavrul soției sale, acum era o masă de cristal cu o vază cu trandafiri galbeni și un covor nou. Pomul de Crăciun dispăruse și pe canapele și fotolii fuseseră împrăștiate perne cu imprimeuri vesele. În apropierea ferestrelor erau mai multe ghivece cu plante tropicale.

I-am relatat întâlnirea cu Masoliver și informațiile pe care acesta ni le furnizase, cele pe care le avea poliția. Nu era nicio noutate importantă, poate doar în afară de numele Marionei Castany pe ceea ce părea o listă cu suspecți. L-am întrebat dacă știe ceva, dar ne-a mărturisit că nu avea nici cea mai mică idee de ce apărea numele Marionei pe lista aceea.

– Carevasăzică, eu sunt primul... spuse dând din cap. Presupun că era de așteptat.

– Mă rog, cineva trebuia să fie primul. Dar asta nu înseamnă că poliția ar avea vreo dovadă, încercă fratele meu să-l liniștească. Este normal ca, într-un caz ca acesta, soțul să fie principalul suspect.

– Mai ales dacă este și principalul beneficiar al testamentului... am adăugat eu.

– N-au cum să aibă vreo dovadă, pentru că nu eu am omorât-o pe soția mea! exclamă el, vizibil supărat. Iar în ceea ce privește banii, n-am nevoie de ei. Ce crede poliția? Că sunt un dobitoc care trăia din salariul nevesti-sii? Haideți, oameni buni, nu mă faceți să râd...!

– Dacă soția dumneavoastră v-ar fi cerut divorțul, v-ar fi afectat totuși situația financiară... am insistat eu.

Borja s-a uitat urât la mine și am înțeles că era mai bine să nu continui pe drumul ăsta. Pe de altă parte, deputatul a reacționat cu apatie la ultimul meu comentariu. Nu știu dacă nu a catadicsit să-mi răspundă sau pur și simplu nu a știut ce să spună. În orice caz, cu siguranță că aveam dreptate.

– Voiam să vă rugăm altceva, spuse Borja schimbând vorba. Am dori să vorbim un moment cu fiica dumneavoastră, dacă ne permiteți. Nu știu, ne-am gândit că poate știe ea ceva...

– Núria? se miră clientul nostru. Nu cred...

– Chestia e că, înainte ca doamna Font să se întâlnească cu bărbatul acela în barul Zürich – Borja a preferat să nu-i pomenească totuși că l-am văzut și în ziua înmormântării –, ele și-au petrecut împreună după-amiaza, la cumpărături. Poate i-a mărturisit ceva... adăugă fratele meu.

– Desigur, se grăbi să spună deputatul. Núria este în camera ei. E foarte afectată.

– Ne-ați permite, așadar, să vorbim un moment cu ea între patru ochi? insistă Borja.

– Nu știu... Dacă dumneavoastră considerați că este important și dacă ea are chef... Dar sper să aveți tact. Vreau să spun că sunt lucruri despre care fiica mea nu știe nimic...

Probabil că se referea la acea *affaire* pe care tatăl ei o avea cu mătușa fetei și la faptul că mama ei se îndeletnicea cu șantajarea unor persoane, pentru ca el să aibă câștig de cauză.

– Nu vă faceți griji. Voiam doar să o întrebăm câteva chestiuni. Dacă soția dumneavoastră i-a pomenit că se temea de cineva, dacă era îngrijorată pentru ceva... spuse Borja, căci el avusese ideea de a vorbi cu tânăra.

– Foarte bine. Îi voi spune lui Ianbin să o anunțe. Poate că doarme... A petrecut toate aceste zile închisă în camera ei.

Núria Font Vilalta nu zăbovi să apară sprijinită de brațul lui Ianbin. Era palidă și nepieptănată și purta niște blugi foarte

largi și un tricou bleu-ciel cu bretele care îi lăsa buricul la vedere și care nu părea foarte potrivit pentru perioada din an în care ne aflam. Era numai piele și oase.

– Núria, domnii aceștia vor să vorbească puțin cu tine. Încearcă să afle ce s-a întâmplat cu mama.

– Bine, zise ea.

Fata și servitoarea schimbară între ele câteva cuvinte cu voce joasă într-o limbă pe care nu am putut să o identific, dar care nu mi s-a părut una europeană. Apoi, Ianbin o sărută pe obraz, o mângâie pe păr cu delicatețea unei mame sau a unei surori mai mari și ieși discret din încăpere.

– Dacă doriți, puteți profita să dați telefoanele acelea... spuse Borja adresându-i-se blând lui Lluís Font.

– Sigur, sigur. Mă întorc peste puțin timp.

Núria Font ne privi fără chef și se lăsă să cadă pe canapea. Părea destul de absentă.

– Dumneavoastră sunteți detectivii pe care i-a angajat tata, zise ea.

– Mai mult sau mai puțin, am răspuns eu.

– Și ce anume vreți?

– Vrem să știm – luă Borja inițiativa – dacă mama ta ți-a spus ceva care ar fi putut avea vreo legătură cu... cu cele întâmplate. Dacă se temea de cineva, dacă era îngrijorată de ceva... Dacă tu crezi că exista cineva care ar fi vrut să-i facă rău...

– Toate aceste întrebări mi le-a pus deja poliția, spuse ea abătută. Eu nu știu nimic. Mie nu-mi spune nimeni niciodată nimic...

Deodată, se pierdu cu firea și izbucni într-un plâns deznădăjduit. M-am simțit vinovat că o făcusem să treacă prin acel moment neplăcut.

– Nu mai pot. Nu mai pot... șopti ea printre suspine.

– Liniștește-te, am spus eu vizibil afectat. Nu te vom mai supăra. Vrei să-l chemăm pe tatăl tău?

– Nu înțelegeți... Nimeni nu înțelege...! Eu o uram! Am dorit să moară...! declară ea tremurând și plângând. Și a murit!

Cum am două fete care au mai mult sau mai puțin aceeași vârstă ca fiica deputatului, sunt mai obișnuit decât Borja cu acest tip de emotivitate adolescentină și cu manifestările de mânie și de sinceritate. Am hotărât să rezolv situația, înainte ca Ianbin să apară pe ușă și să ne dea afară cu lovituri de mătură din casa aceea. Părea că este foarte legată de fată.

– Toate fetele de vârsta ta își urăsc mamele și au aceste gânduri, am afirmat, amintindu-mi de certurile pe care le aveau uneori Montse și gemenele. Este firesc, am încercat eu să adopt o figură de medic înțelegător. Nu trebuie să te simți vinovată.

– Eu o uram... Iar acum urăsc faptul că nu mai este! mărturisi ea cu un glas întretăiat.

Probabil că nu i-a fost ușor să fie fiica Lídiei Font, m-am gândit eu. Fata aceea nu moștenise farmecele naturale ale mamei sale și nici personalitatea acesteia. Firește, cine știe cum o fi fost mama ei când avea cincisprezece ani, înainte de a fi trecut pe la chirurg. Poate o fi fost o fetiță la fel de nesigură și de neînsemnată ca și fiica ei.

– Cel puțin, acum nu va mai trebui să merg să studiez la Oxford, spuse ea, ștergându-și lacrimile.

– Aveai de gând să mergi la Oxford să urmezi un curs scurt de engleză? întrebă amabil Borja.

– Nu...

– Fetițo, vei vedea cum peste câteva luni... Firește că acum totul ți se pare exagerat, dar cu timpul... insistă Borja înțelegător.

– Mama voia să merg să studiez *la* universitatea Oxford și insistă pe acel *la*. Trei sau patru ani. Și adăugă: Literatură sau ceva de genul ăsta...

– Ia te uită, nu toată lumea poate merge la Oxford... am zis eu. Asta e foarte bine.

Moștenitoarea familiei Font ne privi pe mine și pe Borja de parcă am fi fost doi bătrâni ramoliți veniți din altă galaxie. Distanța dintre generații este, fără îndoială, una dintre cele mai dificil de anulat, cu atât mai mult când la mijloc se află prăpastia poziției și a contului curent din bancă.

– Rahat! spuse ea cu o mutră scârbită. De fapt, mama era cea care își dorea să merg la Oxford. Lui tata îi e totuna... Ea se încăpățânase că trebuie să merg să studiez *acolo* – după tonul vocii ei era clar că faptul de a merge la Oxford nu o încânta atât de mult pe fată, cât pe mamă. Trebuia să-mi petrec ziua închisă în casă, învățând, ca să am note bune. La colegiu, toată lumea mă urăște...

– Da' de unde, nu trebuie să iei în seamă tot ce se spune, fetiță dragă...! E bine să ai note bune, am afirmat gândindu-mă la gemene.

– Mă urăsc, spuse ea, trecând de la durere la mânie, pentru că mama îi mituia pe profesori să-mi dea note bune... De parcă eu n-aș fi știut! La colegiu, o știe toată lumea, și toată lumea o ura pe mama, și pe mine, bineînțeles. Este oribil. Oribil! Nu vreau să mă mai întorc acolo niciodată...! și izbucni din nou în plâns.

Mie și lui Borja ni s-a aprins câte un beculeț. La urma urmelor, poate că fusese o idee bună să vorbim cu fiica defunctei.

– Când zici că îi mituia pe profesori, la ce te referi mai exact? întrebă Borja cu tact. Vrei să spui că le dădea bani sau cadouri? Că făcea școlii donații generoase?

– Nu, asta din urmă, cu siguranță că nu... Nu știu cum o făcea. Presupun că le dădea bani... adevărul e că nu știu. Ceea ce știu cu siguranță este că notele pe care le aveam erau mult prea bune. Nu sunt chiar așa de deșteaptă... dar nici proastă.

– Cu siguranță că ea voia ce era mai bine pentru tine, am încercat eu să o consolez. Nu cred că o făcea ca să te supere. Voia să înveți într-una dintre cele mai bune universități din lume. Mulți tineri ar vrea să meargă acolo.

– Adevărul e, spuse ea ofensată, că ei îi plăcea tot ce ținea de ceremoniile cu robe și să aibă ocazia să-și pună pălăriile alea caraghioase... își arătă ea disprețul. Credea că Oxfordul e plin de aristocrați și se gândea că eu mă voi combina cu vreunul și că vom trăi într-un castel, cu majordomi și tot tacâmul. Se și vedea făcându-i reverențe mumiei – presupun că se referea la Elisabeta a II-a. Și era obsedată de accentul meu, zicea că este foarte prost. Cât de mult urăsc engleza!

– Și mie mi se întâmplă același lucru, spuse Borja cu un aer prietenesc. Între noi fie vorba: este o limbă de barbari. Ce departe e franceza...

– Ah, nu! Decât să învăț franceza, prefer să continui cu engleza, replică Núria. Măcar îmi e de folos ca să înțeleg textul cântecelor.

M-am gândit la studenții străluciți, copii ai unor familii mai puțin norocoase din punct de vedere material, care ar da orice ca să studieze într-o universitate ca Oxfordul. Și cu toate astea, ceea ce pentru unii ar fi fost un vis, pentru fetița aceea era, după toate aparențele, un coșmar. Nu i-o puteam reproșa. Cine o crescuse de fapt pe copila aceea? m-am întrebat eu. Părinții ei deosebit de ocupați și extrem de importanți sau o armată de servitori străini pe care îi plăteau cu niște salarii de mizerie?

– Știi cumva dacă mama ta avea vreo prietenă bună? Cineva căreia să i se destăinuie? zise Borja, schimbând subiectul, căci părea că se calmase puțin.

– Mama n-avea prietene. Anul trecut se împrietenise cu profa de filosofie, dar cred că povestea s-a terminat prost.

– Ah, da? am spus eu ca să o încurajez să continue.

– A venit chiar să petreacă un sfârșit de săptămână cu noi la Cadaqués – explică ea –, dar după aceea nu știu ce s-a întâmplat. Probabil că mama a mituit-o. Mi-a dat notă maximă, dar nu îi eram simpatică. Adevărul e că examenul meu a fost un dezastru...

– Care este numele ei? Poate că, m-am gândit eu, inițialele ei coincideau cu cele neidentificate de pe dosar.

– Elisenda. Elisenda nu știu cum... făcu o pauză, de parcă s-ar fi străduit să-și amintească. Ah, da, Rourell, acum îmi amintesc! Elisenda Rourell. Noi îi spunem *hodoroaga nebună*. Și adăugă: Se zice că și-a tras-o cu toți profesorii.

Ghinion. Inițialele nu coincideau, dar dacă toată povestea aceea cu mituirile și șantajele era adevărată și Lídia o forțase să-i dea notă mare fiicei sale, poate că profesoara a hotărât să se răzbune, trimițându-i o cutie cu castane otrăvite. Dar inițiativa părea cam disproporționată.

– Carevasăzică, mama ta se ducea des pe la colegiu... am insistat eu.

– Îi bătea întruna la cap pe profesori. Diriginta mea era sătulă.

– Și cum o cheamă pe diriginta ta?

– Vilardell. Assumpta Vilardell. Noi îi spunem...

– Da, îmi închipui cum îi spuneți[1], o întrerupse Borja ca să o scutească de o glumă proastă.

În momentul acela intră Lluís Font. Stătuserăm de vorbă cu fiica lui vreo douăzeci de minute și probabil că a considerat că e destul. Núria s-a întors la ea în cameră însoțită de Ianbin, iar noi am discutat cu clientul nostru despre ceea ce aflasem de la fiica lui.

– Da, Lídiei îi intrase în cap ideea ca fiica noastră să plece la Oxford să-și continue studiile, confirmă el. Poate că insista prea mult pe tema studiilor. Cum mergeau și copiii unor prieteni...

– Chestia e că, dacă soția dumneavoastră făcea presiuni asupra profesorilor ca să-i dea note bune fiicei dumneavoastră... poate că mai sunt și alte lucruri pe care nu le știm. Borja se referea la alte dosare, bineînțeles.

[1] Aluzie la supozitoarele cu glicerină pentru sugari, marca Vilardell

– Insinuați că un profesor al Núriei a preferat să o ucidă pe Lídia decât să accepte un plic și să-i dea o notă bună fiicei mele? zâmbi el. Vai, se vede că nu știți cât câștigă profesorii...!

Ba eu știam asta, precum și că majoritatea sunt prea dezamăgiți ca să facă pe eroii în fața unor părinți puternici și pisălogi. Cel mai probabil este că profesorul căruia îi venise rândul să fie mituit a acceptat șpaga, ba a mai și mulțumit pentru ea.

– Da, e cam tras de păr, admise Borja. Dar tot nu știm nimic despre bărbatul misterios de la barul Zürich. Și trebuie să ținem seamă că, după aspect, nu părea a fi cineva din cercul dumneavoastră.

– Sincer, nu știu ce să mai cred, spuse clientul nostru. Dar dacă eu sunt primul pe lista suspecților, n-ar fi o idee rea să-l identificăm pe omul acela și să vorbim cu el. Aveți mână liberă.

– Tocmai voiam să vă amintesc că zilele astea am avut multe cheltuieli. Trebuie să țineți seamă de faptul că ne-am văzut obligați să lăsăm deoparte alte treburi, și firește...

– Îmi închipuiam, și scoase din buzunar un plic pe care, ca de obicei, Borja se grăbi să-l vâre în haină fără ca măcar să-l deschidă.

– Vă mulțumesc mult. Și sunteți sigur că nu vă trece prin minte niciun motiv care să o asocieze pe Mariona Castany cu asasinarea soției dumneavoastră? Este singura persoană de pe listă care nu pare a avea ce căuta acolo, insistă Borja.

– Adevărul e că nu. N-am idee. Și mie mi se pare ciudat. Mariona este prietena noastră, desigur... Și adăugă: Este o femeie ieșită din comun. Bineînțeles, având contul curent pe care îl are... Zâmbi. Mariona Castany își poate permite luxul de a fi orice dorește.

– Bine. Ar fi mai bine să plecăm, zise Borja, considerând întrevederea încheiată. Nu vă mai răpim din timp.

Odată ajunși în stradă, l-am întrebat pe Borja dacă a luat în considerare posibilitatea ca Núria Font să aibă ceva de-a face cu asasinarea mamei sale. Poate că pentru fata aceea

plecarea la Oxford presupunea o dramă atât de mare, încât făcuse o prostie. La această vârstă, unii adolescenți se sinucid pentru niște motive care adulților li se par prosteşti, dar care, în fond, nu sunt chiar așa, precum notele proaste, o dezamăgire amoroasă sau faptul de a nu avea mulți prieteni. Sub acea aparență de mâță blândă, poate că Núria Font nu face parte din categoria celor care se sinucid, ci a celor care acționează.

– Sub nicio formă, afirmă Borja foarte sigur pe el. Dacă această fată ar fi avut inteligența și cunoștințele necesare pentru a pune la cale și a duce la îndeplinire așa ceva, mama ei n-ar fi trebuit să mituiască profesorii ca să-i dea note bune.

– Ai dreptate, am recunoscut. Adevărul e că îmi iei o piatră de pe inimă.

Îmi era milă de fata aceea sfrijită și nefericită și, pe când ne îndreptam către Smart, m-am bucurat că nici Aina, nici Laia, cele două gemene ale mele, nu semănau deloc cu ea.

21

Cum era încă devreme, plecând de acasă de la deputat, ne-am dus direct să o vedem pe Mariona Castany. Știam că va fi la Barcelona până după sărbătoarea Regilor Magi, pentru că prietena fratelui meu face parte din nucleul de privilegiați care nu au nevoie să aștepte Crăciunul sau luna august ca să plece în vacanță. Ne spusese că, după ce se vor termina sărbătorile, intenționa să plece pentru o lună în Caraibe, într-unul dintre locurile acelea care nu apar de obicei în ofertele agențiilor de voiaj. Deoarece nu ne venea în minte niciun alt mod de a lămuri posibila ei implicare în cazul acela, am hotărât să riscăm și să-i spunem fără înconjur ceea ce descoperisem în rapoartele poliției.

– Ce surpriză! Azi chiar că nu vă așteptam! spuse ea zâmbind când Marcelo i-a anunțat vizita noastră.

– Iartă-ne că ne prezentăm în felul ăsta, Mariona, dar este vorba de o treabă destul de urgentă. Am putea sta puțin de vorbă? zise Borja, prefăcându-se că este puțin stânjenit (sau poate că îi era într-adevăr rușine).

– Martini sau whisky? întrebă Mariona. La ora asta, mai bine un whisky, nu-i așa? Și înainte de a putea să refuzăm invitația, începu să prepare băuturile.

Fără ocolișuri, i-am povestit că investigăm în mod neoficial moartea Lídiei Font din însărcinarea soțului ei, așa cum ea

însăși bănuise în seara când am luat cina împreună la restaurantul Flash Flash. Cu toate că nu aveam încă o idee clară în legătură cu cele întâmplate, am fost surprinși să descoperim că poliția o includea printre suspecți, chiar dacă, adăugă Borja prudent, numele ei nu era între primele de pe listă.

Mariona Castany nu păru tulburată. Ba mai mult, zâmbi în felul acela pe jumătate cochet, pe jumătate malițios, propriu unei femei de lume dezinvolte și sigure pe sine. În realitate, părea mai curând amuzată, de parcă în fond s-ar fi simțit măgulită de posibilitatea de a fi considerată suspectă de moartea verișoarei ei.

– Și vreți să vă povestesc de ce sunt pe lista aceea... rosti ea, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai natural din lume, pe când savura o înghițitură de whisky.

– Draga mea, mai devreme sau mai târziu, tot vom afla, spuse Borja. Vrem doar să ajutăm cât mai mult cu putință. Polițiștii sunt cam grei de cap, asta se știe. Ne-am gândit că ar fi mai bine să afli și că, dacă există ceva care să le justifice bănuielile...

– Acum înțeleg. Ați venit ca să-mi dați o mână de ajutor. Tonul ei nu putea fi mai ironic de atât.

– Este cel mai neînsemnat lucru pe care îl putem face – am zis eu ca să-i continui jocul.

Luă o țigară, o aprinse și se așeză mai comod. Purta niște pantaloni albi și o bluză tot albă, ceea ce îi scotea și mai mult în evidență albastrul ochilor.

– Bine, dacă cineva a spus ceva poliției (și îmi închipui deja cine a putut fi), nu-mi pasă. Nici măcar nu e vreun secret, ăsta-i adevărul. Probabil că jumătate din Barcelona știe acest lucru.

Jumătate din Barcelona la nord de Avenida Diagonal, m-am gândit eu, pentru că nu cred că dincolo de granița aceea mai este cineva la curent cu rafinatele intrigi ale personajelor din oraș. Mai mult, mă îndoiesc că majoritatea locuitorilor Barcelonei știu cine este Mariona Castany.

– Acum vreun an, începu Mariona, a avut loc un incident la club. Lídia era supărată pe mine, pentru că nu i-am încredințat ei lucrările de renovare pe care le-am făcut la conacul din Empordà. Nimic, patru fleacuri, de fapt... Era supărată foc pentru că toată lumea era sigură că ea fusese cea care se ocupase de redecorarea conacului și, firește, când cineva o felicita – îi scăpă un zâmbet de pisică bătrână –, se simțea obligată să explice că nu ea făcuse lucrarea...

– Înțeleg, spuse Borja.

– Așadar, într-o zi pe când eram la club și față de câteva membre, Lídia a început să facă niște comentarii impertinente în legătură cu prietenia mea cu Isidre Vidal, fără să-i menționeze numele, desigur.

Se referea la cunoscutul arhitect despre care se spunea de mai mulți ani că era amantul Marionei.

– Soția lui Isidre, care era cu alt mic grup de persoane, a auzit, pentru că Lídia își dăduse toată silința. Lucrurile n-ar fi avut urmări dacă prostuța de Sonsoles Pallarés, care nu ține niciodată minte bârfele care i se povestesc și nici nu-și dă seama pe cine are în față, n-ar fi început să glumească pe seama misteriosului arhitect etcetera, etcetera. Roser, soția lui Isidre (cu care, bineînțeles, până atunci aveam o relație excelentă), s-a ridicat și a plecat foarte ofensată, mai bine zis umilită, pentru că sunt lucruri care nimănui nu-i place să-i fie aruncate în față. Eu m-am supărat foarte tare și i-am zis Lídiei, îndeajuns de tare ca să audă toată lumea, că poate, într-o zi, cineva din Marsilia îi va face un necaz. Și am adăugat așa, într-o doară, că Marsilia este un loc foarte interesant și că acolo am mai mulți prieteni.

Eu nu am înțeles, dar fratele meu a prins ideea din zbor.

– Carevasăzică, ai amenințat-o cu moartea în public! exclamă el. Referirea la „cineva din Marsilia" era, se pare, un eufemism pentru „asasin plătit".

– Aiurea, auzisem replica într-un film! Desigur că toată lumea știe că, dacă aș vrea... Dar am spus-o doar ca să zic și eu ceva.

– Păi, probabil că poliția a luat-o în serios, deși, după toate aparențele, nu ești singura persoană care voia să se răzbune pe vara ta, spuse Borja. După cum se vede, se făcuse coadă.

– V-am mai spus-o. Dar, de fapt, îi scăpă, cu un glas misterios, eu am avut deja plăcerea.

– Doar nu vrei să insinuezi că... spuse el cam speriat. Tot ce mai lipsea era ca puternica Mariona Castany să ne destăinuie că a avut ceva de-a face cu moartea Lídiei Font.

– Că i-am trimis o cutie cu bomboane otrăvite? Nu, pentru numele lui Dumnezeu! Doar că din ziua aceea – îi scăpă din nou un zâmbet de satisfacție –, biata Lídia n-a mai primit prea multe comenzi. Multe dintre bunele mele prietene (și bogate) au înclinat spre angajarea altor decoratori... iar ea a început să nu mai fie la modă. Până la urmă, a sfârșit prin a lucra pentru clasa de mijloc, imaginați-vă!

– Și-a făcut-o cu mâna ei, zise sincer Borja.

– Ah! și n-a mai fost invitată nici la nunta principelui, bineînțeles. Asta după ce la început ea și Lluís erau pe listă...

– Mătușă Mariona, ești perversă – dar comentariul lui Borja era făcut pe un ton cât se poate de măgulitor.

Nu te joci cu oamenii cu adevărat puternici, iar cu o femeie ca Mariona Castany e preferabil să te ai bine întotdeauna. După acea discuție, eu și Borja am rămas destul de convinși că era mai mult decât improbabil ca Mariona să-și fi dat osteneala să o scoată pe Lídia Font din circulație. Dacă voia doar să se răzbune, Mariona nu avea nevoie să angajeze pe nimeni din Marsilia. Ar fi fost de-ajuns ca, din când în când, să-i pună câte o piedică și să-i închidă câteva uși în nas. Și adevărul este că Mariona mânuiește multe chei, unele dintre ele destul de importante.

– Și cu Enrique Dalmau? Sunteți foarte buni prieteni? întrebă Borja amintindu-și că îl văzuserăm ieșind din casa ei cu puțin timp înainte ca doamna Font să fie asasinată.

– Știți și asta? Măi să fie... spuse Mariona vizibil surprinsă.

– Lídia îl șantaja ca să-l sprijine pe soțul ei, riscă să-i povestească fratele meu. Și el apare pe lista suspecților de la poliție.

– A venit să-mi ceară sfatul, recunoscu Mariona, puțin cam contrariată că trebuie să ne dea atâtea explicații. I-am spus că cel mai bun lucru pe care îl poate face este acela de a-și căuta un alt hobby în afara sferei politice. Scandalul putea fi enorm.

– Mulțumesc încă o dată și scuză-ne pentru deranj, zise Borja când ne-am luat la revedere.

– Sunteți mereu bine-veniți. La revedere, flăcăilor. Sper ca într-una din zilele astea să mă puneți la curent...

La plecare, am descoperit că începuse să burnițeze. Ziua fusese lungă și eram obosiți. Aveam nevoie de timp ca să digerăm tot ce descoperiserăm, astfel că am hotărât să ne luăm o zi de repaus și am plecat acasă. Borja trebuia să curețe parchetul și să rezolve problema din baie, iar eu mă angajasem să-i fac câteva comisioane lui Montse și mai trebuia să mergem să cumpărăm și cadourile pentru Ziua Regilor Magi. În plus, începea să mi se cam aplece de aceste tragedii ale bogătașilor și simțeam nevoia să mă deconectez, fie chiar și numai pentru câteva ore. Jumătatea de milion de pesete care se aflau în plic îmi vor permite să nu-mi mai fac griji pentru cheltuielile de întreținere vreme de cel puțin o lună, ceea ce era reconfortant după atâtea luni de lipsuri materiale. Era 4 ianuarie, era frig și, în ciuda numărului mare de barcelonezi care erau plecați la schi, orașul își continua ritmul aferat și zgomotos. În centru, străzile se pregăteau să-i primească pe Maiestățile lor Craii de la Răsărit[1], cărora, potrivit gurilor rele, cetățenii le ofereau întotdeauna o primire mult mai călduroasă și mai fastuoasă decât rudelor lor de la Madrid.

[1] Denumirea cunoscută din colindele românești a ceea ce spaniolii numesc Regii Magi. În această frază, autoarea romanului face o aluzie ironică la Regii Spaniei.

22

În zilele următoare, investigația noastră nu a făcut multe progrese, ca să nu zic niciunul. Nimeni nu îl cunoștea pe misteriosul bărbat de la barul Zürich, chiar dacă una dintre angajatele cofetăriei Foix, de unde fuseseră cumpărate fatalele maroane glasate, ne-a explicat foarte nervoasă că are impresia că vânduse o cutie cu ceva unui motociclist cu cască și ochelari negri într-o zi când magazinul gemea de oameni. Potrivit angajatei, motociclistul nu își scosese casca nicio clipă, motiv pentru care îi era cu neputință să-l identifice.

Lluís Font a trebuit să meargă de două ori la comisariat ca să răspundă la câteva întrebări și, între timp, ziarele s-au dedicat speculațiilor privitoare la mâna care se ascundea în spatele acelei crime sofisticate. Unele dintre ele, care erau mai de stânga, îl indicau pe soț, în vreme ce feministele își frecau mâinile în fața posibilității unui caz de violență în familie în sferele înalte ale societății; altele insinuau o răzbunare de tip personal sau o greșeală de calcul săvârșită de presupusul asasin. Un ziar consemnase posibilitatea că ar fi vorba de o sinucidere în toată regula, iar altul susținuse chiar ipoteza că asasinatul făcea parte dintr-un macabru joc de roluri.

Datorită lui Eudald Masoliver am aflat că numitul Carlos Carbonell trăia de mulți ani la Bruxelles. Lucra ca interpret la Comisia Europeană și era însurat cu o belgiană de familie

bună care lucra și ea pentru Comisie. Nu mai călcase în Spania de ani de zile și, în aceste condiții, nu părea să fi avut nici cel mai mic interes de a se răzbuna pe fosta sa iubită. În ceea ce privește perechea Dalmau, faptul de a o lichida pe Lídia Font nu avea prea mult sens. Probabil că era logic să se suspecteze că ar exista mai multe persoane la curent cu informațiile pe care le mânuia vicleana doamnă Font, așa că lucrul cel mai prudent din partea ei, așa cum sugerase Mariona, era să renunțe și să accepte înfrângerea.

Astea fiind zise, eu și Borja nu știam ce cale să urmăm. Dacă poliția, cu toate progresele criminalisticii la dispoziția ei, nu era în stare să găsească nici măcar un suspect ca lumea, noi cu atât mai puțin. Pentru orice eventualitate, fiindcă se reluaseră cursurile după Ziua Regilor Magi, am hotărât să aprofundăm „pista Oxford", cum a numit-o Borja, și am mers să vorbim cu diriginta Núriei Font. Ceea ce aveam de gând, de fapt, era să ne întâlnim cu Elisenda Rourell, fosta profesoară de filosofie a Núriei. Dacă fuseseră prietene, ne-am gândit eu și fratele meu, poate că într-un moment de slăbiciune doamna Font îi făcuse vreo confidență care ne-ar ajuta să clarificăm puțin moartea acesteia. Ne aflam într-un asemenea întuneric, încât orice pistă, cât de mică, ar fi fost bine-venită.

Núria Font era elevă la unul dintre acele colegii scumpe, prestigioase și cu ideologie conservatoare, dar nu și religioasă, exclusiv de fete, din zona înaltă a Barcelonei. Colegiul ocupa un turn magnific care se înălța deasupra bulevardului Bonanova și era înconjurat de o grădină care reconstituia un campus universitar în miniatură. Către amiază, după terminarea orelor, ne-am prezentat la colegiu și am întrebat de Assumpta Vilardell. Profesoara ne-a primit în biroul ei, de parcă însuși Papa de la Roma ne-ar fi acordat o audiență. Domnișoara Vilardell nu era numai diriginta Núriei Font, ci și coordonator de studii și primul lucru pe care ni l-a spus a fost acela că are multă treabă și că nu ne poate acorda decât vreo câteva minute. Era o femeie

aspră, eficientă și antipatică, de vreo cincizeci de ani, dar arăta mai bătrână (sau poate că era așa ursuză din pricina muncii ei, cum li se întâmplă atâtor profesori) și a început să se enerveze când ne-am interesat de dosarul școlar al elevei sale și de intenția părinților ei de a o trimite la Oxford.

– Acesta este un colegiu serios – ne-a asigurat cu o grimasă de neplăcere – și se înțelege de la sine că poziția socială sau materială a părinților nu influențează absolut deloc calificativele elevelor.

A accentuat fraza într-un asemenea mod, încât n-am putut evita să nu mă gândesc la ceea ce se numește *excusatio non petita*[1]... Când i-am insinuat că se zvonește că Lídia Fond încercase să facă presiuni asupra profesorilor fiicei sale ca să-i acorde note bune, ne-a dat imediat afară din biroul ei.

Întrevederea cu Elisenda Rourell, profesoara de filosofie a Núriei nu ne-a adus nici ea multe noutăți, dar ne-am dat numaidecât seama de afinitatea care se născuse între ea și Lídia Font. Era o femeie la vreo patruzeci de ani, de un blond vopsit, care purta cercei cu perle și nenumărate lănțișoare aurite la gât și la încheieturile mâinilor. Și bronzul ei provenea tot de la razele ultraviolete și purta uniforma lejeră a snobilor: blugi de firmă, bluză bleu-ciel și pulover bleumarin pe umeri. Adevărul e că arăta a orice, numai a profesoară de filosofie nu, până când mi-am amintit, de pe vremea când eram student, că și Pitagora a fost un pletos extravagant, iar Aristotel nu a încetat niciodată să fie un grec căruia îi plăcea să trăiască bine.

Nu mi-a fost greu să-mi imaginez nici scenariul în care profesoara de filosofie și soția deputatului au devenit prietene apropiate, după cum ne povestise Núria. Cu siguranță că Lídia Font i-a dat profesoarei cu miere pe la gură, întredeschizându-i porțile unei lumi exclusiviste și, odată obținută nota maximă

[1] Locuțiune latină de origine medievală având continuarea: *...accusatio manifesta*, în traducere literală *scuză necerută, acuzație declarată* sau mai pe românește *cine se scuză se acuză*

pentru fiica ei, mama şi-a pierdut interesul pentru noua ei prietenă. Elisenda Rourell nu ne-a furnizat nicio informaţie utilă, dar am dedus că era destul de ofensată din pricina fostei sale prietene, încât să nu o apere în faţa insinuărilor noastre. Este evident că acea conversaţie a iritat-o şi că se temea ca nu cumva vreun părinte să facă vreun denunţ sau vreo inspecţie legată de diploma de onoare obţinută de Núria. Firește, noi nu puteam să o întrebăm deschis dacă i-a trimis Lídiei Font o cutie cu maroane glasate otrăvite, lucru care, pe de altă parte, tot nu părea să aibă vreun sens, dat fiind că doamna Font avusese câştig de cauză. „Pista Oxford" nu părea să ofere mai mult de atât şi am hotărât să închidem acest capitol.

Decepţionaţi de acea dimineaţă pierdută, ne pregăteam să mergem să mâncăm ceva la restaurantul Vell Sarrià şi să facem bilanţul turnurii pe care o lua investigaţia. Tocmai ne pregăteam să ne urcăm în Smart când am văzut că un bărbat cu o cască neagră de motociclist sub braţ ieşea din clădirea colegiului.

– Borja, el este! am exclamat nervos. Bărbatul din barul Zürich!

– Eşti sigur?

– Cum nu se poate mai sigur. N-am nicio îndoială că este vorba de acelaşi bărbat, l-am asigurat eu emoţionat.

Necunoscutul mergea fără să ridice privirea din pământ şi părea îngândurat. Nu ne-a observat. Deodată, se încruntă, făcu stânga-mprejur şi intră din nou în clădire, de parcă şi-ar fi dat seama că uitase ceva. Fără să stea pe gânduri, Borja se îndreptă iute către un mic grup alcătuit din patru eleve care stăteau de vorbă şi râdeau lângă grilajul de fier care despărţea grădina de stradă.

– Ei, fetelor! Îl cunoaşteţi pe bărbatul acela cu cască neagră care tocmai a intrat? întrebă el cu un zâmbet seducător.

– Vă referiţi la Messegué? răspunse îngâmfată una dintre eleve, care nu părea foarte impresionată de farmecele fratelui meu.

În colegiul acela, elevele purtau uniformă, dar din manierele lor îți dădeai seama de lumea din care proveneau.

– Este proful de latină, spuse eleva care semăna cel mai mult cu Lolita[1]. Este un tip ciudat.

– Îi știți numele mic? m-am grăbit eu să întreb. Numele de familie coincidea cu una din inițialele de pe misteriosul dosar neidentificat găsit în casa Lídiei Font.

– De unde să-l știu? – răspunse fata cu o mutră dispreţuitoare. Alta ridică din umeri.

– Îl cheamă Segimon, zise cea care purta ochelari. Era singura care semăna cu o elevă.

– Adică Segimon Messegué, sublinie Borja.

– Noi îi spunem...

– Taci, fată! o întrerupse prietena ei. Cine sunteți dumneavoastră? Ați venit cumva să vindeți vreo enciclopedie? adăugă pe un ton ironic, în timp ce ne cerceta din cap până-n picioare.

– Lucrăm pentru o producătoare, spuse Borja fără să clipească. Suntem în căutarea unor locații pentru niște americani, pentru un film. Atitudinea celor patru adolescente se schimbă radical. Apropo, voi n-ați fi interesate să faceți figurație dacă vom turna filmul în acest colegiu?

– Un film?! exclamară în cor toate patru. Eu vreau să apar! Eu vreau să apar! Și începură toate să țopăie, vizibil emoționate.

– Bine, vom vedea cum i se pare producătorului locația aceasta, continuă Borja. Acțiunea filmului se desfășoară într-un colegiu.

– E un film de groază? Și cine joacă? Cineva cunoscut? întrebă una dintre fete, foarte agitată.

– Fată dragă, lucrurile astea sunt confidențiale. Nu putem umbla ducând vorba de colo-colo... Dar, mă rog, dacă îmi promiteți că nu veți spune nimănui, zise Borja, care le câștigase deja de partea lui.

---

[1] Aluzie la personajul cu acest nume al romanului cu același titlu de Vladimir Nabokov, prototipul minorei perverse

– Promitem! Promitem! garantară în același timp cele patru fete cu ochii cât cepele și țopăind întruna.

– Nu vă pot spune numele lui... Făcu o pauză. Dar o să vă spun totuși că actorul principal a fost și protagonistul din *Titanic* – și le făcu cu ochiul.

– Di Caprio! Di Caprio! se porniră să țopăie cu și mai mult avânt, de parcă tocmai ar fi căzut în extaz.

– E un secret, da? zise Borja, ducându-și un deget la buze.

Fetele păreau ieșite din minți. Tuturor le luceau ochii.

– De ce ați zis că profesorul de latină este un tip ciudat? am întrebat eu. Nouă ni s-a părut cunoscut...

– Anul trecut era s-o pățească, pentru că ne-a pus să traducem un poem foarte deocheat, despre un tip care i-o sugea nu știu cui... spuse una dintre ele pe un ton cât se poate de firesc.

– Era de Virgiliu, adăugă fata cu ochelari.

– Vrei să spui de Catulus, am corectat-o eu timid.

– Nu, pentru că era scris în latină[1], completă foarte serioasă prietena ei. Celelalte trei încuviințară.

– Și ce s-a întâmplat? interveni Borja.

– A fost cât pe-aci să fie dat afară, dar se pare că și-a cerut scuze și l-au lăsat să predea în continuare.

– Și în plus, spuse fata cu ochelari cu un aer confidențial, este burlac și locuiește cu maică-sa, care este invalidă. Este un *freaky*[2].

– Chiar că așa este, confirmară colegele ei.

Borja mă întrebă din priviri.

– Îți povestesc după aceea – am șoptit eu.

Unul dintre avantajele de a trăi alături de două adolescente este că te țin la curent cu limbajul pe care îl folosesc tinerii.

---

[1] Frază absurdă ce reflectă ignoranța elevei, deoarece amândoi poeții menționați sunt latini, iar eleva presupune că poetul Catulus ar fi scris în altă limbă.

[2] În limba engleză în original, *ciudat*

– Probabil că este un depravat, zise „Lolita" pe un ton sentențios. Se uită mereu la decolteul meu.

Într-adevăr, era greu să nu observi decolteul acelei fete, care purta o bluză descheiată până la buric și care nu avea de ce să invidieze țâțele unei Marylin Monroe, ca să dau un exemplu. Bineînțeles că nu părea să aibă numai cincisprezece ani.

Bărbatul cu casca, despre care acum știam că se numește Segimon Messegué, ieși din nou din clădire cu aceeași expresie îngândurată și cu un teanc de hârtii sub braț. Se îndreptă spre o motoretă Vespa cam rablagită, un model foarte vechi. Înainte de a-și fi putut pune casca, Borja se apropie de el și îl abordă.

– Domnul Messegué? Segimon Messegué? Acesta dădu din cap afirmativ. Am dori să discutăm un moment cu dumneavoastră. Este vorba despre Lídia Font.

Auzind numele acela, suspectul nostru făcu fețe-fețe și începu să se bâlbâie. După toate aparențele, eram pe drumul cel bun.

– Eu... nu, nu știu... Tre... trebuie să... doar atât reuși el să spună.

– Auziți, insistă Borja clipind din ochi. Trebuie să vorbim cu dumneavoastră chiar acum. Știm ce a pățit Lídia Font.

– Dumnezeule! murmură el cu un glas aproape imperceptibil.

Borja trăsese la întâmplare, dar se pare că nimerise drept la țintă. Ceea ce nu știa omul acela era faptul că și noi eram la fel de surprinși ca și el.

– Sunteți polițiști, nu-i așa? spuse el tremurând.

– Nu. Borja clătină din cap. Nu suntem polițiști. De aceea trebuie să vorbim cu dumneavoastră chiar acum.

Presupun că Borja se temea ca nu cumva omul acela să o ia la fugă și să dispară sau să profite de un răgaz prețios ca să distrugă vreo dovadă compromițătoare acum, când știa că fusese descoperit. Noi, bineînțeles, nu aveam nicio dovadă care să-l implice în asasinat. Totul se reducea la niște supoziții, dar el nu știa asta.

– Eu... azi... mama... mama mea mă așteaptă... zise vizibil năucit. Femeia care o îngrijește trebuie să plece mai devreme... azi... și nu... nu-mi place să o las singură... încercă el să explice. Trebuie să ajung acasă. Trebuie... trebuie să mă înțelegeți.

– Poate că preferați să chemăm poliția... făcu Borja pe grozavul.

– Dacă nu cumva... dacă nu cumva doriți să mă însoțiți până acasă... propuse el. Vă asigur... că eu... că pot... explica...

– De acord. Mergem la dumneavoastră acasă. Borja acceptă propunerea fără să stea prea mult pe gânduri. Dar ar fi mai bine să lăsați aici motoreta. Vom merge toți trei împreună.

– Eu... desigur... cum doriți... murmură el descumpănit.

Fără să fi avut timp să punem la cale vreo strategie, am coborât în tăcere până pe bulevardul Bonanova și am oprit un taxi. În ceea ce mă privește, nu eram absolut deloc sigur că este o idee bună, dar era deja prea târziu. Speram ca fratele meu să aibă în minte un plan bun, înainte de a pierde controlul situației.

– Dumnezeule! Carevasăzică, ați aflat... șopti el abătut pe când ne urcam în taxi.

În momentele acelea, părea că lumea întreagă tocmai se prăbușise peste Segimon Messegué.

23

Îmi amintesc că, pe când ne urcam în taxi, m-am gândit că mergem direct în gura lupului ca doi miei la tăiere, pe drumul către abator. Profesorul Segimon Messegué, un om pe care nu-l cunoșteam de nicăieri și despre care acum știam aproape cu siguranță că o asasinase pe Lídia Font, ne ceruse să-l însoțim în bârlogul lui, iar noi îi căzuserăm în capcană.

Singur la părinți, timid, burlac și cu o înfățișare destul de banală. Un bărbat în toată firea care încă locuia cu mama lui infirmă... Oare toate astea nu le văzusem deja într-un film? În momentele acelea, în taxi, mi-am dorit să fiu mai puțin necredincios ca să-mi pot pune toată nădejdea în vreun sfânt. Mi-era frică, un fel de teroare ancestrală întețită de atâtea și atâtea filme. Descoperiserăm monstrul și îl privisem în ochi.

Pe când coboram pe strada Muntaner, mă întrebam ce surprize ne așteaptă acasă la acel Norman Bates[1] catalan care locuia într-un cartier atât de emblematic precum Ensanche. Cumva o mamă mumificată, așezată într-un scaun cu rotile pe o verandă cu ferestre moderniste și dale cu desene geometrice pe jos? Prostituate tăiate bucățele și înfășurate în pungi de plastic îngrămădindu-se în cămara de lângă bucătărie? Schelete

[1] Numele personajului principal din filmul *Psycho* al lui Alfred Hitchcock, interpretat de Anthony Perkins

pestilențiale sub paturi sau în dulapuri? De asemenea, mă preocupa peste măsură ce anume avea de gând să facă omul acela cu noi odată ajunși la el acasă, pentru că nu credeam că se va limita să ne invite la un păhărel, cât timp așteptam sosirea poliției. Asta, bineînțeles, în cazul în care ar fi avut amabilitatea de a ne lăsa să-i folosim telefonul ca să o anunțăm, deoarece, culmea ghinionului, mobilul meu nu mai avea baterie, iar Borja îl uitase pe al lui acasă.

Pe măsură ce ne apropiam de destinație, îmi amintesc că îmi reproșam mie însumi faptul că nu intuisem din primul moment că sub acea înfățișare de om normal și obișnuit se ascundea un sadic sau un dement, așa cum ar fi dedus un detectiv adevărat. Dar adevărul este că atunci când l-am văzut în barul Zürich certându-se cu Lídia Font nu îmi lăsase această impresie. Mi se păruse un om intimidat și necăjit, dar, desigur, un lucru nu îl exclude pe celălalt. Pe de altă parte, în clipele acelea, asasinul nostru părea și el destul de neliniștit. Transpira și nu înceta să-și frece mâinile, în ciuda faptului că era tăcut.

De fapt, nimeni nu spunea nimic în acel taxi, iar taximetristul probabil că a intuit că se întâmplă ceva, pentru că nici el nu a deschis vreun subiect de discuție. A dat radioul mai tare și ne-a obligat să ascultăm o emisiune despre menopauză și diferitele tipuri de lubrifianți vaginali. Eu mă rugam ca fratele meu să se răzgândească și să-i spună taximetristului să ne ducă direct la un comisariat de poliție, ceea ce, în acele împrejurări, părea lucrul cel mai înțelept. Ce s-ar întâmpla dacă, odată ajunși la el acasă, omul acela ar scoate un pistol sau o armă albă și ne-ar ciurui cu gloanțe sau cu lovituri de pumnal? E adevărat că noi eram doi, dar nu eram sigur că eu și Borja am fi putut ieși complet teferi dacă omul acela hotăra să ne atace sau să ne întindă o cursă.

Taxiul se opri pe strada Mallorca colț cu Muntaner. Segimon Messegué s-a grăbit să plătească suma de pe taximetru și toți

trei am coborât în tăcere. Nu știu dacă și lui Borja, dar mie îmi tremurau picioarele, iar inima îmi ieșea din piept.

– Pep, ești sigur că e corect ceea ce facem? am murmurat cu voce joasă. Poate fi foarte periculos...

– Acum nu mai putem da înapoi, spuse fratele meu cu frica întipărită pe chip.

După ce am mers câțiva metri, Segimon Messegué se opri în fața unei clădiri care data din secolul al XIX-lea și a cărei fațadă era decorată cu mici cărămizi de culoare roșie. Ușa de la intrare, din sticlă și fier forjat, era mică și nu foarte impozantă, la fel ca și camera portarului, care era mai curând strâmtă, dar în ansamblu clădirea păstra farmecul modernist care conferise renume acestui cartier. Segimon Messegué scoase niște chei din buzunar și deschise încet ușa. Pe scară, întunecoasă precum teama, nu era țipenie de om și domnea o liniște absolută.

– Locuiesc la etajul trei, apartamentul din dreapta, murmură el. Dar există lift.

Liftul era vechi și îngust, de lemn, și nu am putut evita ca, odată ajunși înăuntru, trupurile noastre să nu se atingă. Am urcat în tăcere, toți trei cu fețe lungi, în conformitate cu gravitatea situației. Eram convins că atât fratele meu, cât și asasinul îmi puteau auzi bătăile neregulate ale inimii.

– Am ajuns, anunță Segimon Messegué cu o voce tremurândă, când ascensorul se opri.

Pe palier nu era lumină. După cum ne-a spus, becul era ars de mai multe zile, dar cum tavanele erau foarte înalte, era greu să fie schimbat, pentru că scările obișnuite nu ajungeau. Ne-a mai spus și că în apartamentul de vizavi nu mai locuia nimeni, iar eu m-am speriat și mai tare.

– Mamă, am venit! strigă el de îndată ce deschise ușa.

Ne pofti să intrăm și el o luă înainte pe culoar cu pași hotărâți. Noi am rămas în vestibul. Culoarul pe care dispăruse era lung și întunecos, tipic pentru casele din cartierul Ensanche. Apartamentul rămase cufundat în penumbră și asta, în ciuda

faptului că amfitrionul nostru aprinsese luminile de pe culoar și din vestibul, care probabil că funcționau cu becuri de patruzeci de wați. Fără să șovăie, intră în camera de la capătul culoarului întunecat și întredeschise ușa. Eu și Borja ne-am privit, neștiind ce să facem.

Din vestibul, am putut să le auzim vocile, dar nu și să înțelegem ce spuneau. M-am gândit din nou la Norman Bates și a fost cât pe-aci să leșin. Nu am fost niciodată amator de filme de groază și cu atât mai puțin de cele cu sânge și viscere, și am intrat în panică. Eram înspăimântat și mi s-a părut că nici Borja, care strângea din dinți, nu era mai breaz. Vestea cea bună era că apartamentul, deși mirosea a vechi și avea nevoie de o bună aerisire, nu duhnea a cadavre în descompunere.

Segimon Messegué reveni după un minut și ne spuse cu o voce tremurândă că mama lui dorește să ne salute. Ne rugă să-i facem pe plac și ne asigură că după aceea vom putea vorbi în liniște. Ascultători și dezorientați de faptul că ne aflam într-un apartament străin și într-o situație neprevăzută, eu și Borja am pornit-o pe acel culoar întunecat, de parcă am fi luat-o pe coridorul morții.

La capătul acestuia se afla ușa pe care intrase și ieșise Segimon Messegué. Ne-am oprit în fața ei și amfitrionul nostru ne-a invitat să o deschidem. Borja, care mergea în față, o împinse ușor și intră în cameră cu precauție. Eu l-am urmat, pregătit pentru ce era mai rău. Odată ajunși în încăpere, am răsuflat amândoi ușurați și nivelul adrenalinei a început să ne scadă.

Camera aceea, cu vedere spre stradă, mirosea a apă de colonie Heno de Pravia. Perdelele erau date la o parte și lăsau să intre lumina. Deși mobilele erau destul de vechi, de mahon masiv, încăperea avea tapet cu motive florale vesele și nu avea aspectul macabru pe care ni-l imaginaserăm cu câteva clipe înainte. Într-un scaun cu rotile stătea o bătrânică zâmbitoare, cu părul alb. Purta un capot de culoare albastru-deschis și se

uita cu atenție la televizor. Văzându-ne intrând, ne-a salutat foarte amabilă și ne-a rugat să ne apropiem.

– Dumneavoastră sunteți decoratorii, nu-i așa? spuse ea reducând cu telecomanda sonorul aparatului și adresându-ne în același timp un zâmbet sincer. Voiam să vă spun doar un singur lucru: nu-l luați în seamă pe fiul meu și dați-i ascultare ei. Casa trebuie să fie pe placul ei. Și fiind convinsă că știm despre ce vorbește, adăugă: Iar aceasta va fi camera ei, orice ar spune fiul meu. Este cea mai mare și are vedere spre stradă, iar eu n-am nevoie de atâta spațiu...

– Mamă, nu-ți face griji. Totul se va face așa cum va dori Lluïsa, zise Segimon Messegué, pe un ton cât mai firesc. Acum eu și acești domni trebuie să vorbim despre costuri. Vom fi în sufragerie. Ai nevoie de ceva?

– De nimic, de nimic. Stai liniștit, mă simt bine. Cred că o să dorm puțin... Ascultă, *nen*[1], oferă-le o cafea sau un păhărel, îi sugeră ea, ospitalieră. Îmi pare rău, dar vedeți că eu nu pot... se scuză ea atingând scaunul cu rotile.

Eu și fratele meu i-am mulțumit pe jumătate descumpăniți, pe jumătate rușinați, și am ieșit din cameră. Poate că ei îi plăcea să le servească arsenic musafirilor, m-am gândit eu amintindu-mi cum murise Lídia Font. Înfățișarea ei blândă și inofensivă întărea și mai mult această ipoteză.

Segimon Messegué ne conduse în tăcere pe culoar până în celălalt capăt al casei. Am ajuns până în sufrageria înțesată de mobile, care dădea într-o verandă plină cu plante cam ofilite.

– Lluïsa este logodnica mea, ne explică el vizibil abătut, în timp ce ne invita să luăm loc. Peste trei luni se mărită fiica ei și ne-am gândit... – șovăi câteva clipe și îi scăpă un suspin amar – ...ne-am gândit să facem modificări în apartament și să vină să locuiască aici. Mama mea, adăugă el mașinal, vrea ca totul să se facă așa cum dorește Lluïsa, ca să se simtă bine.

---

[1] În catalană, *băiețel*

Eu și Borja ne-am privit fără să știm cum să reacționăm. În sufragerie se găsea unul dintre acele ceasuri vechi de perete, cu arc, al cărui tic-tac monoton încetinea trecerea timpului. Am aruncat o privire în jurul meu și am constatat că nu existau animale disecate, ci rafturi pline cu cărți și o vitrină mare cu pahare, cupe de cristal și diferite obiecte, precum mici pene colorate asemenea celor care se folosesc la împodobirea platourilor cu prăjiturile tradiționale de Paști, o mică *senyera*[1], cărți poștale decolorate, câte un bibelou, piese de ceramică și alte amintiri. Și pereții culoarului erau plini de rafturi și de cărți care miroseau a praf, dar nimic din ceea ce vedeam nu trăda arsenalul sau apucăturile unui asasin sau ale unui dement depravat.

– Așadar, ați descoperit... zise cu voce joasă și cu privirea ațintită în pământ.

– N-a fost ușor, dar știm ce i s-a întâmplat Lídiei Font – spuse Borja prudent și cu o figură foarte serioasă.

Eu am preferat să tac și să-l las pe fratele meu să vorbească. Nu trecuse nici măcar o oră de când eram total în ceață în ceea ce privește moartea soției deputatului, dar, în mod neașteptat, întâmplarea ne-a făcut să găsim răspunsul la întrebarea „cine". La întrebarea „cum" aveam deja răspuns. Ne mai rămânea de aflat „de ce".

– Iar acum veți dori să anunțați poliția... rosti el fără să-și ridice privirea din pământ. Pe lângă faptul că era șocat, părea și rușinat. Pentru că ziceți că nu sunteți polițiști, nu-i așa?

– Nu. Borja clătină din cap în semn de negație. Noi lucrăm pentru soțul defunctei doamne Font. El știe că suntem aici – zece puncte pentru Borja, m-am gândit eu. Dar, desigur, va trebui să informăm autoritățile...

– Îmi imaginez... Și atunci omul acela neînsemnat își ascunse capul în palme și începu să plângă.

[1] În catalană în original, *denumirea drapelului Coroanei de Aragón,* adoptat în ziua de astăzi ca drapel autonom al Aragonului, Cataloniei și al Comunității Valenciene

Borja trăsese din nou la întâmplare și nimerise ținta. De fapt, singurul lucru care ne făcuse să-l asociem pe Segimon Messegué cu crima pe care o investigam era circumstanța potrivit căreia, cu câteva zile înainte de crimă, eu îl văzusem pe bărbatul acela discutând cu victima într-un bar din centrul orașului, o întâmplare pe care el nu ar fi putut să o prevadă. În afară de asta, eu și Borja tot nu aveam habar de ce anume se întâmplase, deși el, dat fiind faptul că nu negase, tocmai își mărturisise crima în mod indirect. Borja hotărî să încerce să-l tragă de limbă înainte de a chema poliția.

– Presupun – începu fratele meu cu delicatețe – că Lídia Font vă șantaja.

– Da, recunoscu el după ce își șterse lacrimile.

– Era din cauza poveștii aceleia cu Oxfordul și notele fiicei sale, nu-i așa? continuă Borja pe același ton blând.

– Da.

– Și dumneavoastră ați preferat să o ucideți pe mamă decât să falsificați notele fiicei, nu-i așa? insinuă Borja.

– Da... nu... De fapt – îi tremura vocea –, nu s-a întâmplat chiar așa, șopti el.

– Înțeleg. Atunci, de ce nu ne povestiți? sugeră fratele meu, adoptând rolul polițistului bun.

Dintre cele trei dosare pe care le găsise poliția în casa Lídiei Font, exact cel care purta inițialele „S.M." afirma că nu se găsise nimic. Adică nimic cu care să fie șantajat.

– A fost în legitimă apărare, șopti el în cele din urmă, puțin mai liniștit. Ea – adăugă, de parcă i-ar fi părut rău pentru cele întâmplate – nu mi-a lăsat alternativă.

– Bine, dar acum alternativa va fi aceea de a petrece o grămadă de ani după gratii, am spus eu fără să vreau să par crud, dar amintindu-mi că, dacă Borja își asuma rolul de polițist bun, mie îmi revenea cel de polițist rău. Poate că ar fi fost mai bine să vă fi gândit de două ori înainte de a acționa așa cum ați făcut-o. În orice caz, să-i falsificați puțin nota...

– Nu mai era timp. Eu... eu n-am înțeles-o la început, spuse și făcu o pauză. Ca să fiu sincer – spuse el abătut, dar demn –, prefer să merg la pușcărie. Ceea ce dorea doamna Font să fac era... monstruos. Făcu o altă pauză, vizibil afectat. Mi-aș fi distrus viața. Pe a mea, a mamei mele, a Lluïsei... Așa, cel puțin, voi merge la închisoare cu capul sus.

Eu și Borja ne-am privit și mai descumpăniți. Cu ce naiba l-o fi amenințat Lídia Font pe acel biet om care prefera să meargă la pușcărie acuzat de asasinat decât să accepte o mită? Și povestea aceea cu capul sus se referea la integritatea sa profesională, la faptul că a refuzat să falsifice notele Núriei? Dacă doar acesta era motivul, profesorul acela întrecuse măsura încercând să-și apere integritatea.

– Omule, oricine ar crede că ceea ce v-a cerut a fost să-i dăruiți fetei o diplomă de medic sau de arhitect. Dar vorbim despre latină – am argumentat eu amintindu-mi că, atunci când traduceam din Cezar, intram în mare încurcătură din cauza armatelor care plecau și veneau.

– Poate că ar fi mai bine să vă povestesc ce s-a întâmplat, spuse el oftând. Îmi va face bine să-mi descarc sufletul înainte de a da explicații la poliție. Până acum, n-am putut vorbi cu nimeni despre asta, desigur.

– Dați-i drumul, îl încurajă Borja. Am venit ca să vă ascultăm. Povestiți-ne ce s-a întâmplat.

24

Ceasul a bătut ora patru și jumătate cu un sunet vechi care mi-a amintit zilele trăite în casa bunicilor mei. După moartea părinților noștri, eu și Borja am petrecut multe weekenduri într-un apartament ca acela, întunecos, vechi și dezolant.

Segimon Messegué se ridică încet și încercă să-și recapete cumpătul. Nu mai plângea și părea puțin mai liniștit, ca și cum perspectiva de a-și descărca sufletul în fața noastră ar fi echivalat pentru el cu o eliberare.

– La începutul anului școlar, doamna Font a venit să mă vadă la mine în birou și mi-a spus că dorește ca fiica ei să plece la Oxford să-și continue studiile. Pentru ea, era ceva foarte important, nu știu de ce. Fata – clătină el din cap – nu era o elevă foarte bună, cel puțin în ceea ce privește limba latină. În ziua aceea, șovăi el puțin, presupun că doamna Font mi-a oferit bani în mod voalat, dar adevărul este că, pe moment, nu am înțeles și m-am gândit că singurul lucru pe care îl dorea era să o fac pe fată să se pună cu burta pe carte. I-am spus că voi face tot ce îmi stătea în putință ca Núria să ia note bune, dar, firește, eu mă refeream la a sta pe capul ei, la a mă interesa în mod special de ea, nu să-i dau o notă bună, așa, din senin. Cert e că la evaluare, Núria de-abia a obținut notă de trecere. Mama ei m-a sunat atunci acasă la telefon, foarte nervoasă și mi-a dat întâlnire într-un bar.

– Și v-ați văzut în barul Zürich, din Piața Catalonia, am spus eu.

– La naiba! Și asta știți? întrebă el surprins.

– Continuați, vă rog, zise Borja aruncându-mi o privire fulgerătoare.

– Ea era foarte supărată și, de asemenea, foarte ofensată, pentru că nu am vrut să accept bani din partea ei... iar eu tot nu înțelegeam despre ce vorbea. Mi-a spus că sunt un nimeni, că sunt doar un amărât de profesor și mi-a cerut să schimb nota aceea și să-i pun fiicei sale calificativul de excepțional. Atunci m-am supărat și eu. I-am explicat că sub nicio formă, că dacă fiica ei dorea calificativul acela trebuia să-l câștige.

– Dar, domnule, nu erați conștient cu cine stăteați de vorbă? întrebă Borja. Vreau să spun că doamna Font era o persoană importantă... cu relații.

Segimon Messegué oftă și își lăsă capul în jos. Părea epuizat.

– Știu că nu e mare lucru de capul meu, afirmă el, dar nici nu merit ca cineva, nici măcar o persoană ca doamna Font să vină să mi-o spună în față. Cel puțin, îmi fac bine munca și recunosc că salariul pe care îl primesc nu-mi permite să trăiesc în mare lux, după cum puteți vedea, dar este mai mult decât poate spera multă lume și pentru asta sunt recunoscător. Poate că n-am făcut nimic important în viața mea și sunt un nimeni... în comparație cu doamna Font. Dar, chiar dacă, așa cum stau lucrurile acum, nu mă credeți – făcu o pauză, se uită în ochii noștri și își ațintì din nou privirea în pământ –, sunt un om cumsecade.

– Oamenii cumsecade nu trimit cutii cu dulciuri otrăvite, am zis eu blând.

– V-am mai spus deja că am făcut-o în legitimă apărare, insistă el.

– Și ce s-a întâmplat după aceea? V-a oferit din nou bani? V-a amenințat în vreun fel și dumneavoastră ați hotărât să o otrăviți? întrebă Borja.

– Când i-am spus că nu îi voi schimba nota Núriei, s-a supărat foarte tare și m-a asigurat că voi regreta tot restul vieții mele. Mi-a zis... – făcu o pauză lungă și un gest care scotea în evidență faptul că toată povestea aceea era un supliciu pentru el. M-a amenințat spunând că va răspândi zvonul că le hărțuiesc pe eleve și că sunt un depravat. A adăugat că știe vreo două fete care ar fi dispuse să povestească niște lucruri... Lucruri murdare. Mi-a garantat și că va avea grijă să fiu dat afară din școală și să nu mai găsesc nicăieri vreun post de profesor.

– Ia te uită la doamna Font! exclamă Borja.

– Și a adăugat... încă ceva: că va răspândi acea oribilă calomnie în cartierul unde locuiesc, pentru ca toată lumea, inclusiv mama, să-mi întoarcă spatele.

– Fir-ar să fie! îmi scăpă mie.

Nu știu de ce, dar l-am crezut. După ce văzusem felul de a se purta al doamnei Font, dezvăluirea aceea nu mă lua cu totul prin surprindere.

– Dar adevărul este, am subliniat, că anul trecut ați avut probleme când le-ați pus pe fete să traducă în clasă un poem de Catulus cam nelalocul lui.

Segimon Messegué oftă din nou.

– Nu știu dacă sunteți în stare să vă imaginați ce înseamnă să predai latina în ziua de azi, spuse el. Nu e chip, câtuși de puțin, ca elevii să fie interesați de ceva. Știți ce credeau că este Rubiconul, după ce l-au masacrat vreme de trei luni pe Cezar? O boală... Și știți ce îmi povestesc la examene? oftă el din nou. Filmul *Gladiatorul*...

– Înțeleg, am zis, amintindu-mi de atitudinea pe care o adoptă uneori gemenele.

– M-am gândit că, poate, studiindu-l pe Catulus, nu știu, le voi putea motiva, că vor fi mai interesate... Făcu o pauză. De fapt, ceea ce a scris Catulus au auzit de mii de ori la televizor cu consimțământul părinților lor. Dar a fost o greșeală.

– Cu alte cuvinte, acuzațiile Lídiei Font nu erau adevărate, spuse Borja blând, amintindu-și ce se spunea în dosarul găsit acasă la familia Font.

– Bineînțeles că nu! exclamă profesorul vizibil iritat și roșu de mânie. Niciodată, dar niciodată n-am pus mâna pe vreo elevă și nici n-am făcut nimic care să...

– Liniștiți-vă, domnule, spuse Borja și îi atinse prietenos brațul. Firește că dacă, așa cum afirmați, nu este nimic adevărat... Înțeleg că vă simțeați amenințat, dar existau și alte opțiuni...

Segimon Messegué ne privi de parcă eu și Borja am fi fost căzuți din lună, o senzație care începea să ne fie familiară.

– Știți? Sunt un bărbat neînsurat, destul de în vârstă, care încă locuiește cu mama sa. Oamenii cred că ăsta nu e un lucru foarte normal. Dumneavoastră nu mergeți la cinema?

– Dar, ne-ați spus că aveți o logodnică, am replicat eu.

– Da, Lluïsa. Suntem împreună de un an și jumătate, dar la colegiu nimeni nu știe nimic. Și ea este tot profesoară, dar predă la altă școală. Este divorțată și are doi copii, un băiat însurat deja și o fată care se va mărita curând. Lluïsa urma să vină să locuiască aici după nunta fiicei, dar firește... zise el cu totul deprimat.

– Și de ce n-ați povestit nimănui ce avea de gând să facă doamna Font? Directoarei colegiului, de exemplu, întrebă Borja.

– Ați fi putut merge la poliție să denunțați încercarea de șantaj, am adăugat eu foarte profesional.

Segimon Messegué ne privi din nou, de parcă noi am fi fost *freakies*. Oftă, închise ochii câteva clipe și, încet, îi deschise din nou și continuă.

– Știu ce gândesc unii oameni – spuse el mâhnit – nu numai la colegiu, ci și aici, în cartier: că mama este o femeie prea dominatoare și că de aceea nu m-am însurat, pentru că, fiind unicul ei fiu, încă trăiesc sub fustele ei. Că sunt un homosexual refulat... Că sufăr de vreo tulburare mentală, pentru că tatăl meu ne-a părăsit... Dacă la toate astea adăugăm și faptul că

predau o materie atât de ciudată cum este latina în ziua de azi... Ce credeți că ar fi zis poliția dacă m-aș fi dus să le povestesc această întâmplare? Făcu o pauză și adăugă solemn: „Brută, dar este totuși un om cinstit..."

– Brută? Cine este Bruta[1]? întrebă Borja descumpănit.

– Ceea ce vreau să spun este că doamna Font avea toate șansele să câștige. Pe cine vă închipuiți că ar fi crezut poliția? Pe o femeie bogată și importantă, soție de deputat, sau pe un profesor de latină, trecut de cincizeci de ani și care face niște lucruri ciudate, ca de exemplu: este burlac, citește cărți, nu are o viață socială prea bogată și locuiește cu mama sa invalidă?

În această privință, Segimon Messegué avea dreptate. Chiar și eu, cu câteva clipe mai devreme, amestecasem toate aceste ingrediente și mi-a apărut protagonistul din *Psycho*. M-am simțit rușinat.

– Nu v-am oferit nimic de băut, spuse ridicându-se de pe scaun. M-am gândit că poate vă va deranja, date fiind imprejurările... Dar eu am nevoie de un coniac.

Scoase trei pahărele din vitrină și își turnă un Magno. Pentru orice eventualitate, noi am refuzat invitația.

– Știți? rosti el, refăcut puțin după prima înghițitură. Cinematograful și toată această vorbărie despre psihanaliză au făcut mult rău multor persoane care nu duc o viață așa-zis normală. Pe această scară, sunt vecini care mă privesc de parcă aș fi un tip ciudat, doar pentru că locuiesc cu mama mea și nu m-am însurat. De fiecare dată când se dă la televizor vreun astfel de film, după aceea trebuie să suport să fiu privit în zilele următoare de parcă ar încerca să descopere ceva...

Tăcu pentru câteva clipe, gândindu-se la ce mai avea de spus. În cele din urmă, oftă și zise:

– Când aveam șase ani, tatăl meu a plecat de acasă și ne-a lăsat cu ce aveam pe noi. A luat micile economii care erau în

[1] Joc de cuvinte intraductibil între cuvântul *bruto* însemnând *brută* și corespondentul în spaniolă al numelui *Brutus*, tot *Bruto*

bancă, bijuteriile, tacâmurile și ramele de argint. Singurele lucruri pe care nu le-a luat au fost pereții și mobilele. Cineva ne-a spus că a plecat în Argentina; dar adevărul e că n-am mai aflat niciodată nimic despre el. Nici măcar nu știu dacă tatăl meu este viu sau mort... Făcu o pauză și mai luă o înghițitură de coniac. Mama mea a trebuit să muncească din greu ca să o scoatem la capăt și să-mi înlesnească studiile. Ea spunea că se duce să coasă, dar în realitate făcea curățenie prin case. Îi era rușine ca lumea să afle, știți? O femeie de serviciu...

Eu și Borja am coborât privirea, puțin cam jenați. Încă ne aminteam că, în urmă cu treizeci sau patruzeci de ani, în această țară lucrurile erau diferite.

– Cert e că îmi terminasem studiile și lucram ca profesor și, cum se spune, eram pe punctul de a mă însura. Pe neașteptate, mama s-a îmbolnăvit foarte rău și când și-a revenit, medicul ne-a zis că va trebui să-și petreacă tot restul vieții într-un scaun cu rotile. Făcuse una dintre acele boli rare, un virus care i-a afectat coloana... Logodnica mea, pe care o chema Carmen, a insistat că trebuie să o internăm într-un azil și chiar a găsit unul foarte frumos în împrejurimile Barcelonei. Ea – adăugă el și mai mâhnit – nu era dispusă să-și asume o situație ca aceea.

– Uneori, când ești tânăr și se întâmplă astfel de nenorociri, e greu să fii la înălțime, am spus eu ca să-l consolez.

– Știți câți ani avea mama mea? a rămas el cu ochii ațintiți asupra noastră. Patruzeci și trei de ani. Doar patruzeci și trei de ani, repetă el. Nu o puteam condamna să trăiască restul vieții sale printre bolnavi și străini. Nu era drept.

– Și ați hotărât să vă despărțiți de logodnica dumneavoastră.

– Carmen m-a obligat să aleg între mama mea și ea... De atunci, n-am mai găsit nicio femeie dispusă să-mi accepte situația, în afară de Lluïsa, desigur. Când cunoșteam o fată și îi spuneam că locuiesc cu mama mea invalidă, nici măcar nu catadicsea să vină acasă la mine să o cunoască... Pe de altă parte, vedeți și dumneavoastră că sunt un om modest și că din punct de vedere

fizic nu sunt cu nimic deosebit. Odată cu trecerea anilor, a devenit din ce în ce mai dificil să cunosc fete. Dar adevărul e că nu m-am simțit niciodată atât de disperat încât să propun căsătorie cu orice preț primei femei care mi-ar fi ieșit în cale. Timpul mi-a dat dreptate, pentru că până la urmă am întâlnit-o pe Lluïsa.

Cerul începea să se întunece și am rămas în obscuritate, dar profesorul Messegué nu a făcut nici cel mai mic gest de a aprinde lumina. Penumbra aceea împreună cu tic-tacul monoton al ceasului îmi produceau o ciudată senzație de pace.

– Știu că n-are nicio legătură cu subiectul – continuă el – dar, în ciuda nenorocirii sale, mama mea nu este o femeie dominantă sau ursuză, nici dintre cele care le găsesc mereu cusururi iubitelor fiilor lor, spuse el, de parcă mi-ar fi ghicit gândul. Dimpotrivă. A fost mereu o femeie zâmbitoare și optimistă, dispusă să descopere calitățile oamenilor și să le treacă cu vederea defectele. Din primul moment, a încercat să înțeleagă hotărârea tatălui meu și, chiar și în ziua de astăzi, tot îi mai găsește scuze. Spune că uneori oamenii fac lucruri pe care după aceea le regretă, dar că, de cele mai multe ori, le este greu să dea înapoi. Făcu o nouă pauză. Nu o puteam interna într-un azil. Înțelegeți, nu-i așa?

Presupun că suntem prea obișnuiți să ne folosim de stereotipuri ca să trecem prin viață. Acestea funcționează de multe ori, m-am gândit eu, dar nu întotdeauna. De câte ori pe zi nu mă foloseam și eu de aceleași clișee ca să-i judec pe ceilalți? Cu puțin timp înainte de mărturisirea aceea, eram îngrozit la gândul că eu și Borja trebuia să avem de-a face cu un criminal dezaxat, numai pentru că viața acelui om era puțin diferită de cea care se presupune că s-ar fi cuvenit să fie. M-am gândit că nu e drept.

– Bineînțeles că ea nu știe, adăugă el. Mă refer la motivul pentru care nu m-am însurat: pentru că n-am vrut să o trimit într-un azil. I-am spus întotdeauna – zâmbi el – că nu reușesc

să găsesc femeia potrivită. Acum este încântată de Lluïsa. Amândouă sunt încântate. Dacă ele – glasul lui se auzi din nou abătut – ar fi ajuns să creadă, măcar puțin, infamia pe care avea de gând să o povestească femeia aceea...

– Și atunci ați hotărât să-i trimiteți o cutie cu mai multe maroane glasate otrăvite... concluzionă Borja.

– La început, m-am gândit că este doar o cacealma, o amenințare stupidă și că lucrurile nu vor merge mai departe. De fapt, hotărâsem deja că următoarea notă a Núriei va fi una excepțională. Dar, într-o zi, cu puțin timp înainte de vacanța de Crăciun, m-am dus la biroul directoarei să duc o documentație și am auzit-o pe Maribel, secretara ei, anulând o întâlnire pe care doamna Font și directoarea o aveau ca să ia masa împreună. Doamna Casas, directoarea, era în spital refăcându-se după o colică renală și, cum se apropiau sărbătorile, Maribel aranja pentru ele să ia masa după Ziua Regilor Magi. Îmi amintesc că mi-a povestit că doamna Font era o tipă insuportabilă care nu contenea să o caute întruna pe directoare cu pretextul că are să-i spună ceva foarte important... Și m-am speriat. M-am gândit că nimic nu o va opri pe femeia aceea și că trebuia să fac ceva.

– Ca de exemplu, să o scoateți din circulație... am spus eu.

– Nu... eu... nu m-am gândit niciodată în acești termeni... atât de duri, zise rușinat. Ce ați fi făcut dumneavoastră în locul meu? întrebă pe un ton de implorare. Ce puteam face?

Mi-am imaginat situația, cu Montse și copiii la mijloc, și adevărul e că nu am știut ce să-i răspund. Borja își coborî privirea și nu zise nici el nimic.

– Firește că nu eram în stare să fac nimic... direct. Eu... ce puteam face mai rău... asta... – evita să folosească verbul

„a ucide" – este o muscă... vă jur. De fapt, Suetoniu[1] a fost cel care mi-a dat ideea.

– Carevasăzică ați avut un complice, se repezi Borja să spună.

– Cred că se referă la scriitorul latin – am subliniat eu. Fratele meu știe foarte bine ce fel de flori trebuie să ducă la o cină, dar e tufă de Veneția în privința literaturii clasice.

– Cum pe ea o chema Lídia, continuă profesorul, mi-am amintit numaidecât legenda potrivit căreia împărăteasa Livia l-a ucis pe Augustus otrăvind smochinele pe care el însuși le culegea din pom. Știam, pentru că se comentase în colegiu peste măsură de mult, că doamna Font avea o slăbiciune pentru maroanele glasate. Eu nu mă pricep la otrăvuri, dar știu câte ceva despre ciuperci. Într-o duminică, la puțin timp după ce am auzit conversația aceea în biroul directoarei, am fost la țară, cu Lluïsa, să culegem ciuperci și din întâmplare am găsit câțiva bureți albi din familia amanitelor.

– Și de ce ați otrăvit doar câteva castane? întrebă Borja. Știți că am mâncat și eu una în mod întâmplător?

– Nici nu știți ce rău îmi pare... spuse el vizibil afectat. Dar am făcut-o tocmai din acest motiv. În cazul în care mânca vreo altă persoană... Ca să las deschisă o posibilitate de scăpare.

– Dar nu vă dați seama că ați fi putut otrăvi toată familia? Era evident că, dacă singurul lucru pe care și-l propusese profesorul fusese acela de a o lichida pe doamna Font, făcuse o mare imprudență.

– Știam că Núria nu le va mânca, pentru că îmi închipui că ați observat că este anorexică. Adevărul este că într-adevăr părea. Domnul Font, soțul ei, este cam diabetic și nu mănâncă niciodată dulciuri. În afară de asta, doamnei Font îi plăceau la nebunie... Toate astea le știu de la profesoara Rourell, care a petrecut cu ei un sfârșit de săptămână la Cadaqués și după

[1] Istoric roman (cca 69-75 – după 130), contemporan cu împărații Traian și Adrian, autorul lucrării *Viețile celor doisprezece cezari*, care conține biografiile mai multor împărați romani

aceea n-a făcut altceva decât să-i bârfească în cancelaria profesorilor timp de vreo două săptămâni.

– Dulciurile care erau otrăvite formau un „V" în interiorul cutiei, am reamintit eu. Nu este o întâmplare, nu-i așa?

– Mi-am pus toată nădejdea în zeița Victoria, spuse el cu capul aplecat. Un mic omagiu adus anticilor, care au fost sursa mea de inspirație. Poate că este cam ridicol, dar în momentele acelea, nu știu, mi s-a părut nimerit. Și insistă din nou: Ce-ar fi trebuit să fac? Să mă resemnez ca femeia aceea să-mi distrugă viața?

– Ați fi putut recurge la lege... stărui fratele meu.

– Deși nu pare, vă asigur că eu cred în legi. Să nu vă închipuiți că sunt dintre cei care pledează pentru ca cineva să-și facă dreptate cu mâna sa, nici vorbă de așa ceva. Dimpotrivă. Dar – continuă el după o pauză – în acest caz, legea nu putea face nimic pentru mine. Sunt lucruri care rămân în afara ei: zvonurile, insinuările, bănuielile necontrolate... Poate că nimeni n-ar fi ajuns să mă acuze în mod serios de ceva, dar știți și dumneavoastră cum se zice: până nu faci foc... Și vă asigur – adăugă el convins – că doamna Font era dispusă să facă foc.

Pentru scurtă vreme, am rămas tăcuți toți trei. Gânditori, eu și Borja cugetam la vorbele lui, iar el, din când în când, își ștergea lacrimile. Ce-ar fi trebuit să facem? Să spunem poliției ceea ce ne destăinuise omul acela și să lăsăm tribunalele să se ocupe de el? Era clar că un avocat din oficiu, căci în mod cert doar un astfel de avocat își putea permite acel profesor umil, nu avea nicio șansă în fața unei cabinet de avocatură ca Font și Asociații. Pentru început, ar fi reușit să-l ruineze din punct de vedere economic, înainte ca orice judecător să dicteze sentința.

– Să nu credeți că nu mă căiesc uneori, zise el cu glas îndurerat. Știu că nu este bine ce am făcut. Va trebui să trăiesc cu asta tot restul vieții.

Eu și Borja ne-am privit și n-am avut nevoie să spunem nimic. Eram amândoi de acord. Nu vom fi noi cei care îi vom

distruge viața acelui biet om. Prinderea asasinului Lídiei Font era sarcina poliției, nu a noastră. La urma urmelor, noi suntem doar doi detectivi începători, plini de iluzii și visători, care încearcă să supraviețuiască într-o lume crudă.

Așa că i-am spus că, de fapt, sarcina noastră constă în protejarea lui Lluís Font, nu în descoperirea identității asasinului soției sale. Câtă vreme poliția nu îl acuză pe clientul nostru sau pe oricare alt nevinovat, noi l-am asigurat că nu vom spune nimic.

La început, lui Segimon Messegué nu-i venea să creadă ce îi spuneam. Ne-a ascultat foarte serios, fără lacrimi, și în cele din urmă întrebă:

– Vreți să spuneți că nu veți chema poliția? Că nu veți povesti nimănui?

– Da, confirmă Borja. Cu condiția, firește, să nu plătească vreun nevinovat în locul păcătosului.

– N-aș permite niciodată așa ceva, vă asigur, zise el din nou cu lacrimi în ochi.

Ne-a mulțumit călduros, cu vocea tremurândă și, nervos și emoționat, a început să ne povestească nu știu ce despre niște pereți subțiri pe care logodnica lui dorea să-i dărâme ca să mărească bucătăria și o mulțime de alte amănunte care, de fapt, nu-și aveau rostul. Profesorul Messegué avea din nou viața înainte și nu știa cum să-și exprime fericirea pe care o simțea. Probabil că o considera a doua sa șansă.

Era aproape beznă când Segimon Messegué a aprins luminile din sufragerie. Ceasul tocmai bătuse de ora șapte și a sunat telefonul. Era Lluïsa. Euforic, profesorul îi spuse că o va suna peste câteva minute și că, dacă era de acord, a doua zi aveau să meargă să viziteze magazinele de mobilă. Părea că tocmai renăscuse.

– Aveți noroc – zise Borja cu un aer teatral când ne îndreptam spre vestibul – că Dumnezeu nu joacă zaruri.

– De fapt – replică profesorul Messegué puțin descumpănit de comentariul filosofic al fratelui meu –, Dumnezeu este o

ipoteză pe care nu o mai iau în considerare de multă vreme. Dar dacă trebuie să aleg – căută din priviri unul dintre rafturile pline cu volume de Bernat Metge[1] –, îi prefer pe zeii Romei. Aceştia, zâmbi el uşor, cu siguranţă că jucau zaruri şi erau prea ocupaţi ca să-şi facă griji pentru noi. Şi adăugă: Poate că dacă Dumnezeu ne-ar lăsa puţin în pace, cred că lucrurile ar merge ceva mai bine pentru noi.

– Sunt de acord, am recunoscut eu. Nu aş fi putut să o exprim mai bine, m-am gândit eu, amintindu-mi că, în ultimul timp, toată lumea avea pe buze numele vreunui zeu.

Când încă eram pe scară aşteptând liftul, Segimon Messegué îl apucă pe Borja de braţ şi îi şopti:

– Nu aveam alternativă, nu-i aşa? rosti el, de parcă întrebarea aceea ar fi trebuit să-l chinuiască tot restul vieţii: Înţelegeţi ce vă spun? Nu puteam face altceva, nu-i aşa?

Unul dintre dezavantajele de a nu crede în Dumnezeu este acela de a nu putea să te bucuri de iertare din partea Lui. După acea conversaţie lungă, eram sigur că îndoiala, poate chiar şi remuşcările îl vor chinui pe profesorul Messegué pentru tot restul zilelor sale. Va fi infernul lui, poate suportabil, dar, la urma urmelor, tot un infern. Noi nu îi puteam da absoluţiunea şi nici măcar eu nu eram sigur că aprob fără rezerve crima pe care omul acela deznădăjduit o săvârşise. Cu toate acestea, în ultimul moment, pe când închideam uşile ascensorului, am şoptit cu voce foarte joasă, dar destul de tare ca el să mă audă:

– Presupun că nu... Şi am apăsat pe buton cu dorinţa ca eu şi fratele meu să nu ajungem să regretăm vreodată hotărârea pe care tocmai o luaserăm.

[1] Scriitor catalan (n. între 1340-1346 – 1413)

25

Odată, am încercat să-l fac pe Borja să înțeleagă că Einstein nu a avut de gând să afirme că nu există coincidențe atunci când a spus că Dumnezeu nu joacă zaruri. Einstein voia să spună mai degrabă că, dacă încă mai există aspecte inexplicabile în teoriile care explică funcționarea universului, aceasta se datorează faptului că teoriile în cauză încă nu sunt puse la punct destul de bine. Dar această explicație nu pare să-l convingă prea mult și, în cazul asasinării Lídiei Font, în mod concret, Borja era sigur că atât împrejurările în care l-am descoperit pe asasinul ei, cât și hotărârea pe care am luat-o în privința lui Segimon Messegué au fost punctul culminant al unei ciudate înlănțuiri de fapte, după părerea lui, deloc întâmplătoare.

– Îți dai seama, Eduard? Dacă nu s-ar fi întâmplat ca un pictor să-i facă o fotografie Lídiei Font pe când dormea și apoi să-i realizeze portretul și dacă, drept urmare a acestui portret, un soț gelos nu ar fi luat hotărârea de a ne angaja crezând că soția îi pune coarne... Segimon Messegué ar fi săvârșit crima perfectă! îmi spune el ori de câte ori ne amintim această aventură. Și adaugă, emoționat: Iar noi am fost cei care, nici mai mult, nici mai puțin, am descoperit totul!

Cum se știe deja că sunt cam ciufut, am hotărât să nu-i explic fratelui meu că, prin definiție, crima perfectă nu există și că, în orice caz, crime perfecte se petrec în fiecare zi și că

ne-am obișnuit să convietuim cu ele: sunt decesele bunicuților care primesc o doză suplimentară de medicamente pentru că familia nu-i mai suportă; ale copiilor care mor de foame în Lumea a Treia, în timp ce reprezentanții guvernelor se adună în jurul unei mese îmbelșugate ca să decidă că nu pot face mai mult decât fac; ale civililor masacrați în războaie așa-zis legale sau sechestrați de guverne care se consideră modele... Iar pe de altă parte, există faptul că în asasinarea Lídiei Font au fost încălcate cele mai multe reguli a ceea ce se presupune că este o crimă perfectă, în care tocmai întâmplarea nu poate juca niciun rol. Dar ce tot zic eu?! Nu ar fi de-ajuns nici măcar pentru un roman polițist. Dar aceste reflecții le păstrez pentru mine. Să lucrezi alături de cineva cu o viziune mai naivă – și, în consecință, mai optimistă – asupra vieții nu încetează să fie reconfortant. Dacă amândoi am gândi la fel, ar trebui să închidem prăvălia.

La o săptămână după întrevederea cu Segimon Messegué, eu și Borja ne-am dus să-l vedem pe Lluís Font la biroul său de la Parlament și i-am expus punctul nostru de vedere asupra faptelor: soția lui fusese victima lipsită de noroc a unui macabru joc de roluri. Cu toate că poliția avea cu siguranță în vedere mai mulți suspecți, printre care chiar și el, povestea cu maroanele glasate otrăvite și faptul că nimeni nu l-a recunoscut pe motociclistul care a predat pachetul făceau ca eu și Borja să înclinăm în favoarea acestei ipoteze pe care, pe de altă parte, cineva o menționase deja într-un ziar. La început, Lluís Font ne-a privit neîncrezător, de parcă am fi luat-o razna, dar, încetul cu încetul, a început să aprecieze calitățile acelei explicații.

– În locul dumneavoastră – încheie Borja foarte serios și pe un ton aproape amenințător –, nu mi-aș mai bate capul cu acest subiect și aș face în așa fel încât vreun jurnalist să fie interesat de această explicație și să publice un reportaj bun. Și aș mai încerca – adăugă el cu aceeași înfățișare gravă – ca poliția să ia în considerare în mod serios această ipoteză și să închidă cazul cât mai curând cu putință.

– Deduc că există ceva ce nu vreți să-mi spuneți... zise el descumpănit.

– Vreți să deschidem lada cu bombe de presă sau preferați să fiți secretarul general al partidului dumneavoastră? întrebă Borja cu cel mai mare calm. Știți deja cum merg lucrurile astea: este ușor să spargi un ou, dar să-l vâri la loc în coajă...

Clientul nostru șovăi câteva clipe, în timp ce evalua în mintea sa avantajele unei explicații simple și frivole care evita să mai fie găsite și alte schelete în dulapurile din casă. Probabil că onorabilul Lluís Font o cunoștea destul de bine pe soția sa ca să presimtă că s-ar putea să existe undeva o bombă cu rahat care ar putea să-i explodeze în mâini.

– Bine, dacă dumneavoastră credeți că asta s-a întâmplat... zise el în cele din urmă făcând pe naivul. Dumneavoastră sunteți profesioniștii... Poate că poliția va ajunge la aceeași concluzie. Din câte am înțeles, n-au nicio altă pistă – și adăugă foarte docil: Adevărul e că pe mine nu m-au mai deranjat.

După toate aparențele, perchezițiile și interogatoriile se încheiaseră și, odată ajunsă la doi metri sub pământ, nimeni nu mai părea să fie foarte interesat să afle ce i se întâmplase cu adevărat Lídiei Font, cu excepția poate a câtorva publicații de senzație care se consacrau lansării celor mai extravagante teorii. Circulase și zvonul că maroanele glasate nu fuseseră otrăvite, ci stricate, fapt pe care cei de la casa Foix s-au grăbit să-l dezmintă cu un răsunător comunicat de presă pe care l-au publicat în diverse ziare. Ajunși în acest punct, poliția trebuia să fie conștientă că le va fi foarte greu să rezolve cazul, iar pe de altă parte, judecătorul de instrucție trebuia să se teamă că, dacă va continua să cerceteze, ar putea da peste vreun scandal care ar fi sfârșit poate prin a-l împroșca și pe el.

– Vă dorim noroc cu secretariatul general – spuse Borja când ne-am despărțit de deputat și după ce a vârât discret în buzunar un ultim plic cu care se considera încheiată investigația noastră.

*

Servindu-se de celebra frază a lui Einstein, cineva a scris că Dumnezeu nu joacă zaruri cu universul, ci un joc pe care El însuşi l-a inventat. Noi suntem jucătorii, iar El este crupierul care împarte cărţile. Într-o încăpere întunecată, ne vedem obligaţi să jucăm veşnic jocul Lui, fără să cunoaştem regulile, cu un pachet de cărţi albe şi un număr infinit de mize la dispoziţia noastră. Nu este o viziune prea optimistă asupra condiţiei umane, dar poate că ne foloseşte ca o consolare pentru absurdităţile, mari sau mici, pe care le comitem cu toţii mai devreme sau mai târziu.

Vor fi unii care vor crede că eu şi Borja ne-am arogat rolul de judecători, care nu ne revenea, atunci când am luat hotărârea de a nu îl duce pe asasinul Lídiei Font la poliţie, şi alţii care se vor scandaliza gândind că aceasta este aceeaşi logică pe care o au unele persoane atunci când îşi reclamă dreptul de a pune mâna pe pistoale şi a-şi face singuri dreptate. Eu nu cred că lucrurile trebuie duse atât de departe. La urma urmelor, regulile nu ar fi reguli dacă nu ar avea şi excepţii. Poate e adevărat că nici fratele meu, nici eu nu aveam vreun drept să decidem cine este deasupra justiţiei omeneşti şi cine nu, şi că vor fi unii care ne vor reproşa că, prin tăcerea noastră, ne-am comportat ca nişte mici zeităţi arogante care, de parcă ar fi fost vorba de o partidă de zaruri, se amuză trăgând iţele nenorocirii şi ale fericirii oamenilor dintr-un cer în care sunt admise rămăşagurile. În ceea ce mă priveşte, pur şi simplu prefer să cred că într-o bună zi ne-am nimerit la o masă, pe întuneric, şi am jucat o partidă nebunească cu nişte cărţi pe care nu le cerusem şi că, pe bâjbâite, sub zâmbetul nevăzut al crupierului care le împărţise, fiecare dintre noi a făcut ce i-a stat în putinţă cu dona cu care îi venise rândul să joace.

EPILOG

La aproximativ o lună după ultima noastră conversație cu Lluís Font, două ziare au publicat ample reportaje despre jocurile de rol și asasinatele comise de către adolescenții dependenți de acest gen de divertismente sinistre. Un grup de experți a susținut ipoteza conform căreia ciudatele circumstanțe care înconjurau moartea Lídiei Font făceau mai mult decât probabilă ipoteza că fusese vorba de o astfel de crimă, comisă de către unul sau mai mulți jucători. Unul dintre specialiști, care s-a perindat pe la mai multe platouri de televiziune profitând de această temă, a lansat ideea conform căreia autorii puteau fi copiii unor șefi mafioți provenind din țările din Est, care s-ar folosi de aceste macabre distracții ca să se antreneze și să se inițieze în afacerile criminale ale părinților lor.

În lunile următoare, moartea Lídiei Font a încetat să mai fie o știre și să ocupe spațiu în ziare și în talk-show-uri. Față de lipsa totală și derutantă a dovezilor, poliția a sfârșit prin a susține în mod serios această ipoteză consacrată de către presă ca posibilă explicație a crimei. Și fiindcă nici poliția, nici judecătoriile nu o duceau prea bine cu personalul (și deoarece au primit cu siguranță vreun telefon de la cineva), dosarul a ajuns pe fundul vreunui dulap și, până la urmă, cazul a fost clasat.

Lluís Font și Sílvia Vilalta nu au ajuns să se căsătorească. De fapt, de la moartea surorii sale, Sílvia Vilalta și-a pierdut

orice interes pentru cumnatul ei. Se pare că din ziua funeraliilor nu și-au mai adresat niciun cuvânt. Doamna Vilalta s-a tuns foarte scurt, și-a cumpărat îmbrăcăminte largă și s-a declarat lesbiană. Cu toate acestea, puțin după aceea, și-a lăsat din nou părul să-i crească și s-a măritat cu un antreprenor din Madrid care se îmbrăca modern și avea conturile bancare marcate de solduri negative. Doamna Vilalta, acum doamna de Perales, a prins gustul pentru tauri, tescovină albă și procesiunile din Săptămâna Mare. Își petrece verile la Marbella și în Mallorca, însoțită uneori de soțul ei, împreună cu ce mai rămăsese acolo din *jet set*.

Núria Font nu a plecat la Oxford. Până la urmă s-a înscris la o școală de design și acum lucrează pentru Fundația La Caixa. S-a îngrășat puțin, a trecut de mai multe ori pe la chirurg și seamănă din ce în ce mai mult cu mama ei. Iese cu un tânăr de familie bună, membru în organizația de tineret a partidului conservator pe care îl conduce tatăl ei și uneori, când nu este la Baqueira la schi cu logodnicul, este babysitter pentru copiii Infantei.

Până la urmă, Enrique Dalmau nu s-a mai prezentat drept candidat la secretariatul general al partidului său, ci a sprijinit cu căldură candidatura lui Lluís Font. Este consilierul Companiei Telefonice și trăiește retras în Empordà cu soția lui, care pe zi ce trece este mai negricioasă, mai zbârcită și mai sătulă de viața de la țară.

Mariona Castany continuă să se plictisească și să tușească. A renunțat definitiv la a mai fi membră a clubului de care aparținuse și verișoara ei și acum se dedică cenaclurilor literare. Gurile rele zic că își pregătește memoriile și că deja mai multe persoane au început să le aștepte.

Segimon Messegué continuă să predea la aceeași școală și acum este un bărbat însurat. Mama lui se stinge încetul cu încetul, fără să sufere prea mult. Cei trei locuiesc în același apartament, care acum are mai puțini pereți și o bucătărie mai

mare. Se pare că trăiesc în pace și armonie, ca și cum ar fi trăit împreună de o viață întreagă. În ciuda remușcărilor sporadice care îl invadează, profesorul Messegué este un om fericit.

Lluís Font este secretarul general al partidului său și, pentru a doua oară, va fi candidat la președinția Generalitat, dar nu are nici cea mai mică șansă să ajungă să poarte titlul de Foarte Onorabil. Iese cu o bogată și cunoscută negustorească de antichități, cu care probabil că se va căsători în curând, și și-a îmbunătățit în mod remarcabil lovitura de golf numită *swing*. A încetat să mai colecționeze tablouri și acum se consacră filateliei.

Pau Ferrer și-a revenit ca prin minune din atacul de apoplexie. Dar a dat ortul popii după câteva săptămâni, după ce a tras o beție nemaipomenită cu *pastis*[1] ca să-și sărbătorească însănătoșirea. Prețul lucrărilor sale a explodat, iar la Barcelona, mai exact în cartierul Poble Nou, primăria a denumit o stradă cu numele său.

Lola și Borja continuă să se vadă, dar Borja a rămas amantul oficial al lui Merche și locuiește tot în apartamentul ei, care are acum o cameră de baie complet nouă și care urmează întocmai principiile filosofiei feng shui. Lola continuă să facă psihanaliză, yoga și să contribuie la bunul mers al economiei regiunii La Rioja, dar a devenit mai optimistă și a hotărât să nu-și piardă speranța. Este convinsă că într-o bună zi va reuși să pună mâna pe fratele meu.

În ceea ce privește problema tablourilor, Lluís Font nu a mai vrut să audă vorbindu-se despre portretul pe care Pau Ferrer i-l făcuse defunctei sale soții. Borja l-a dus în Olanda (din fericire, după ce pictorul a trecut pe lumea cealaltă), unde l-a vândut pe sub mână pentru un preț enorm pe care, ca frați buni ce suntem, l-am împărțit între noi.

---

[1] În limba franceză în original, băutură aperitiv alcoolizată și parfumată cu anason, care se bea îndoită cu apă.

Povestea cu tabloul soacrei mele, în schimb, a avut urmări. O comisie de experți a stabilit oficial că era un Mir autentic și l-a estimat la o cifră astronomică. Ca să evite bătăile de cap, Lluís Font a hotărât să-l doneze la Montserrat, unde acum atârnă pe pereții muzeului mănăstirii, împreună cu alte Mir autentice. Cert este că, înainte de a fi dus acolo, o studentă de la Belle-Arte a făcut o copie (la prețul modic de două mii de euro), pe care a trebuit să o atârnăm în același ungher de pe culoar ca să o împăcăm pe mama lui Montse. În legătură cu destinația pe care le-a dat-o Borja celorlalte tablouri pe care până la urmă soacră-mea a consimțit să i le dăruiască, despre asta chiar că nu știu nimic.